№ 25 Warszawa, dnia 1 września 1925 r. Rok VII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 90 groszy, poleconą 1 zł. 20 groszy, Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03, tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

Przepisy ogólne.

550.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 1 lipca 1925 r.

w przedmiocie zmiany części drugiej § 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 27 kwietnia 1924 r. o wierzytelnościach w walutach obcych i w złotych w złocie, hipotecznie zabezpieczanych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 36, poz. 385).

Art 1. Część druga § 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 kwietnia 1924 r. o wierzytelnościach w walutach obcych i w złotych w złocie, hipotecznie zabezpieczanych (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 385) otrzymuje brzmienie następujące:

„Równowartość ta obliczana będzie na dzień, poprzedzający zapłatę, według wartości złota, ogłaszanej w Monitorze Polskim przez Ministra Skarbu na podstawie cen czystego złota na giełdzie w New-Yorku i przeciętnego kursu dolara Stanów Zjednoczonych w postaci czeków na New-York na giełdzie w Warszawie".

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 31/VIII 1925 r. Nr. 76 poz. 534).

551.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 18 lipca 1925 r.

o przerachowaniu wkładek oszczędnościowych, złożonych w Pocztowej Kasie Oszczędności.

Art. 1. Niepodjęte wkładki oszczędnościowe w Pocztowej Kase Oszczędności, złożone przed 31 grudnia 1923 r., przerachowuje się na złote na 20% sumy, obliczonej według skali § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 441), przy zastosowaniu stawki, obowiązującej w dniu zapisania odnośnej wkładki.

Art. 2. Wyjątek od postanowień art. 1 stanowią wkładki oszczędnościowe:

a) będące własnością mas spadkowych lub stanowiące depozyty sądowe sierocińskie, które przelicza się na 50%;

b) pochodzące z przerachowania na polskie marki walut zagranicznych, które przelicza się na 80%

— sumy, obliczonej według skali § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 441), przy zastosowaniu stawki, obowiązującej w dniu zapisania odnośnej wkładki.

Art. 3. Na pokrycie wydatku, spowodowanego tem przerachowaniem, przeznacza się:

a) kwotę dopisaną wkładcom w 1923 r., stanowiącą t. zw. premję oszczędnościową Pocztowej Kasy Oszczędności;

b) kwotę, powstałą wskutek zwaloryzowania wkładek na zasadach rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 441 § 17 ustęp 5);

c) obligacje, o których mowa w art. 4.

Art. 4. Upoważnia się Ministra Skarbu do wypuszczenia osobno na ten cel przeznaczonej 5% państwowej pożyczki w złotych na ogólną sumę przerachowanych należności z dwudziestoletnim terminem wykupu.

Obligacje tej pożyczki będą wypuszczane serjami w odcinkach, których wysokość ustali Minister Skarbu.

Umarzanie obligacyj rozpocznie się od dnia 1 stycznia 1926 r. w drodze losowania lub wykupu. Wykup przedterminowy jest dozwolony.

Obligacje wylosowane przedawniają się z upływem 30 lat, kupony z upływem lat 5 od dnia ich płatności. Kupony wolne są od podatku od kapitałów i rent.

Art. 5. Na pokrycie wydatków, spowodowanych oprocentowaniem i umarzaniem obligacyj, wymienionych w art. 4, przeznacza się czysty coroczny zysk Pocztowej Kasy Oszczędności, przypadający w myśl § 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 545) na rzecz

Skarbu Państwa, brakujące zaś pokrycie uzupełni Skarb Państwa.

Art. 6. Posiadacze wkładek, przerachowanych zgodnie z art. 1 i 2 niniejszej ustawy, otrzymują za kwoty, wynikłe z tego przerachowania obligacje pożyczki w nominalnej ich wartości, wypuszczone w myśl art. 4 w odcinkach nie niższych od 20 złotych.

Wkładki, których wysokość po przerachowaniu nie dosięgnie tej kwoty, jak również końcówki do 20 złotych będą zapisane na konto oszczędnościowe wkładcy.

Art. 7. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:

S. Wojciechowski

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu:

W. Grabski

(Dz. U. R. P. z dn. 19/VIII 1925 r. Nr. 83, poz. 563.

552.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 lipca 1925 r.

o przedłużeniu terminu do składania podań w Głównym Urzędzie Likwidacyjnym o zabezpieczeniu praw z tytułów na okaziciela, wywiezionych na terytorjum obecnego Związku Socjalistycznych Republik Rad lub złożonych w instytucjach na tem terytorjum.

Na zasadzie § 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o zabezpieczeniu praw z tytułów na okaziciela, wywiezionych na terytorjum obecnego Związku Socjalistycznych Republik Rad lub złożonych na tem terytorjum (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1032), zarządza się co następuje:

§ 1. Termin do składania podań w Głównym Urzędzie Likwidacyjnym przez osoby zainteresowane, w celu zabezpieczenia praw do tytułów, przewidzianych w wyżej wymienionem rozporządzeniu, ustanowiony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 16 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 135) do dn. 1 sierpnia 1925 r., przedłuża się do dnia 1 listopada 1925 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 sierpnia 1925 r.

Minister Skarbu:

W. Grabski

(Dz. U. R. P. z dn. 6/VIII 1925 r. Nr. 77, poz. 541.

Organizacja władz.

553.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 czerwca 1925 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Sprawiedliwości w celu wykonania ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 14 grudnia 1923 roku o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 5, poz. 37) zarządza się co następuje:

§ 1 (do art. 1 ustawy). Organami wykonawczemi władz skarbowych, powołanemi do spełniania czynności określonych w artykułach 2 do 4 ustawy są:

1) w dziedzinie podatków bezpośrednich i opłat skarbowych:

a) buchalterzy — kontrolerzy;

b) sekwestratorowie.

2) w dziedzinie ceł:

a) poza miejscem urzędowania urzędów celnych na obszarze powiatów granicznych: straż celna;

b) wewnątrz kraju poza miejscem urzędowania urzędów celnych i poza pasem granicznym: urzędnicy kontroli skarbowej.

3) w dziedzinie podatków spożywczych i monopolów państwowych:

a) urzędnicy kontroli skarbowej na całym obszarze Państwa;

b) straż celna w pasie granicznym, o ile przy sposobności wykonywania swych właściwych obowiązków służbowych wykryje czyny karygodne przewidziane w przepisach o podatkach spożywczych i monopolach państwowych.

4) we wszystkich trzech powyższych dziedzinach (1, 2, 3) urzędnicy skarbowi delegowani przez właściwe władze skarbowe w sprawach poszczególnych.

§ 2. Czynności służbowe skarbowych organów wykonawczych (§ 1) rozciągają się zasadniczo na ich własny rejon służbowy. Spostrzeżenia lub doniesienia tyczące się obcych rejonów należy udzielać do do wiadomości właściwym organom wykonawczym, aby je mogły odpowiednio zużytkowywać przy wykonaniu swej służby. Jeżeliby jednak nagłość sprawy nie pozwalała na zwłokę, wówczas organ wykonawczy obowiązany jest przedsięwziąć potrzebne czynności służbowe także i w obcych rejonach, a o wykonaniu tych czynności zawiadomić w drodze służbowej przełożonego obcego rejonu.

Jeżeli organ wykonawczy wykryje przestępstwo, nie wolno mu pominąć tego milczeniem, lecz jest obowiązany poczynić wszelkie dozwolone zarządzenia potrzebne do wdrożenia przepisanego ustawą postępowania karnego i do zabezpieczenia kary.

§ 3 (do art. 2 lit. b ustawy). Celem wykonanią postanowień art. 2 lit. b) ustawy przysługuje straży celnej i urzędnikom kontroli skarbowej (§ 1 L. 2 i 3) prawo żądania od osób zawodowo transportujących towary okazania dokumentów celnych, przewozowych i innych mających związek z towarem i dokładnego podania, gdzie, kiedy i kto oddał im towar, który transportują, tudzież dokąd i dla kogo jest tenże przeznaczony.

Wobec innych osób wolno w ten sposób postępować tylko wtedy, gdy transportują towary w ilości przekraczającej widocznie znacznie ich własną potrzebę albo wtedy, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie, że dopuszczono się przekroczenia przepisów celnych. Na drogach należy sprawdzać zgodność ładunku z tem, co strona podaje tylko o tyle, o ile można to uczynić, nie zmieniając położenia ładunku ani nie otwierając naczyń lub opakowania. Gdy to jest niemożliwe, ma interesowany na żądanie straży celnej, względnie urzędnika kontroli skarbowej, udać się wraz z ładunkiem do najbliższego urzędu celnego, względnie innego urzędu skarbowego, ewentualnie placówki straży celnej, lub do urzędu gminnego, gdzie należy zbadać ładunek w przepisany sposób. Nie wolno jednak pod odpowiedzialnością dyscyplinarną żądać otworzenia ładunku i dostawienia go do urzędu skarbowego (celnego, gminnego lub placówki straży celnej), jeżeli podejrzenie nie jest oparte na ważnych podstawach.

§ 4 (do art. 3 ustawy). Do kontrolowania i przeszukiwania przedsiębiorstw podlegających urzędowemu dozorowi skarbowemu nie potrzebują urzędnicy skarbowi wymienieni w § 1 L 3) i 4) osobnego upoważnienia; są oni obowiązani przedsiębrać te czynności tak często, jak to jest przepisane lub jak tego wymaga potrzeba.

O ile specjalne ustawy i rozporządzenia nie stanowią inaczej, kontrolowanie ogranicza się do bacznego, ale tylko ogólnego śledzenia toku czynności kontrolowanego przedsiębiorstwa w celu wykrycia ewentualnych łatwo spostrzec się dających nieprawidłości.

Przeszukiwanie polega na szczegółowem badaniu obrotów przedsiębiorstwa, prowadzonych przezeń dokumentów i ksiąg, oraz dokonywanych w nim innych czynności, jak niemniej należących doń urządzeń i pomieszczeń, a to w celu wykrycia przekroczeń skarbowych, albo też przedmiotu lub śladu tychże.

Wszelkie kontrole i przeszukiwania należy w zasadzie wykonywać w dzień, a tylko wówczas, gdy ruch kontrolowanego przedsiębiorstwa odbywa się w porze nocnej, lub gdy nagłość sprawy albo uzasadnione podejrzenie tego wymaga, także i w nocy, i to o ile możności niespodziewanie, przyczem zwracać należy baczną uwagę na to, aby nie przeszkadzać prawidłowemu ruchowi przedsiębiorstwa i nie zwracać ogólnej uwagi. Do czynności tych powinno się przybrać osobę, do której należą pomieszczenia, gdzie przeprowadza się te czynności lub która ma dozór nad temi pomieszczeniami.

Dokumenty i księgi prowadzone w przedsiębiorstwie wolno przeglądać tylko w granicach określonych w art. 3 p. 3 ustawy.

§ 5 (do art. 4 p. a ustawy). Straż celna i urzędnicy kontroli skarbowej powinni robić użytek z przyznanego im w art. 4 ustawy prawa dokonywania tymczasowego zajęcia i wzięcia w przechowanie towarów i innych przedmiotów przewożonych lub przenoszonych tylko wtedy, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie, iż pozostają w związku z popełnieniem przestępstwa skarbowego (celnego).

W miarę zachodzących okoliczności może organ wykonawczy ograniczyć się do obszukania zewnętrznego podejrzanej osoby zaraz na miejscu przytrzymania, o ile ta osoba wyraźnie na takie obszukanie się zgodzi.

Jeżeli obszukanie zewnętrzne nie usunie podejrzeń, lub też jeżeli osoba podejrzana rzeczy przechowanej przy sobie wydać nie chce, należy odstawić ją do najbliższego urzędu skarbowego (celnego, placówki straży celnej), a w braku tegoż na posterunek policji państwowej lub do najbliższej zwierzchności gminnej i tutaj przedsięwziąć szczegółową rewizję osobistą, bacząc przytem, aby czynności tej dokonano z taktem, bez przyczynienia zbytnich przykrości osobom rewidowanym i bez obrażenia ich godności osobistej. Każda nieuzadniona rewizja (np. nacechowana złą wolą) będzie karana nietylko w drodze dyscyplinarnej, ale w miarę okoliczności także w drodze sądowej.

Kobiety mogą być obszukiwane zewnętrznie lub rewidowane tylko przez kobiety; rewizja szczegółowa kobiet może być dokonywana tylko w nieobecności mężczyzn. Jeżeli zachodzi niemożność dokonania obszukania lub rewizji przez kobiety pozostające w służbie państwowej, natenczas organ wykonawczy może zarządzić dokonanie powyższych

czynności przez godną zaufania osobę płci żeńskiej za jej zgodą.

Tego rodzaju doraźne rewidentki mogą otrzymać za każdą czynność wynagrodzenie, którego wysokość ustala urząd skarbowy akcyz i monopolów (celny).

Ze względu na postanowienia art. 4 lit. a) ust. 3 ustawy, ograniczające tymczasowe zajęcie i wzięcie w przechowanie towarów lub innych przedmiotów do dni 8-miu, obowiązkiem organu wykonawczego, który zajęcia dokonał, jest protokół karny skierować bezzwłocznie drogą służbową do właściwego urzędu skarbowego (celnego), celem zadecydowania, czy zajęcie utrzymuje się w mocy, czy też należy zajęty towar, względnie przedmiot, wydać interesowanemu.

Na odnośnym protokóle karnym względnie sprawozdaniu należy zamieścić słowa „Sprawa terminowa".

Obowiązkiem urzędu skarbowego (celnego) będzie zwracać na tego rodzaju sprawy szczególną uwagę i dołożyć starań, aby decyzja co do zwolnienia towaru lub przedmiotu, względnie utrzymania zajęcia w mocy, zapadła jak najspieszniej i bezwarunkowo w ciągu ośmiu dni została wysłana.

§ 6. Doniesienia o przekroczeniach skarbowych (celnych) należy zawsze przyjmować i po ich sprawdzeniu uczynić przedmiotem dalszej czynności urzędowej. Nazwisko donosiciela należy zachować w tajemnicy. Z bezimiennych doniesień można wprawdzie korzystać w celu wdrożenia poufnych dochodzeń, rewizje pomieszczeń jednak wolno w takich wypadkach przeprowadzać, stosując się zresztą do postanowień art. 4 lit. b) ustawy tylko wtedy, gdy z dochodzeń okaże się, że zachodzą warunki, pod któremi rewizje takie są dozwolone (musi mianowicie zachodzić uzasadnione podejrzenie, że w odnośnych pomieszczeniach złożone są lub ukryte podejrzane przedmioty, jak np. księgi i dokumenty, towary podlegające opodatkowaniu (ocleniu, zakazowi przywozu lub wywozu) lub opłacie stemplowej, albo przyrządy służące do wyrobu takich towarów lub wyrobu produktów, będących przedmiotem monopolu państwowego).

Jeżeliby okazało się jednak z dochodzeń przeprowadzonych wskutek doniesienia, że ono jest zmyślone, lub że prawdę podstępnie przekręcono, wówczas należy je przesłać drogą służbową władzy przełożonej, która skierowuje je do właściwego prokuratora.

§ 7 (do art. 4 p. b. ustawy). Do przeprowadzenia rewizji pomieszczeń ma się przeznaczać zasadniczo doświadczonego i dokładnie obznajomionego z przepisami urzędnika kontroli skarbowej, straży celnej względnie innego urzędnika skarbowego.

Rewizje przeprowadza się w obecności organu miejscowej władzy bezpieczeństwa publicznego—o ile tylko to jest możliwe, oraz dwóch wiarygodnych i zasługujących na zaufanie osób postronnych.

§ 8. Jeżeli skarbowy organ wykonawczy dokona w myśl art. 4 ustawy tymczasowego zajęcia i wzięcia w przechowanie towarów lub innych przedmiotów, co do których zachodzi podejrzenie, iż pozostają w związku z popełnieniem przestępstwa skarbowego i jeżeli, celem ustalenia ich pochodzenia, odstawi je do urzędu gminnego, natenczas obowiązkiem tego urzędu jest o każdej porze dnia i nocy towary te lub przedmioty przyjąć w przechowanie i stwierdzić tę okoliczność w protokóle sporządzonym przez skarbowy organ wykonawczy.

W razie jeżeli urząd gminny odmówi stwierdzenia zajęcia i wzięcia w przechowanie towarów zakwestjonowanych przez organ wykonawczy, lub też nie przyjmie poświadczenia, o którem mowa w powyższym artykule ustawy, względnie jeżeli odmówi czynnej pomocy, o którą zwróci się do niego skarbowy organ wykonawczy w wypadku przewidzianym w art. 8 ustawy, natenczas władze przełożone organu wykonawczego obowiązane są bezzwłocznie odnieść się do właściwej władzy administracyjnej I instancji o pociągnięcie winnych do odpowiedzialności. Skarbowy organ wykonawczy mimo tych przeszkód dokonać winien czynności urzędowej.

§ 9. Organ policji państwowej obowiązany jest na wezwanie skarbowego organu wykonawczego udzielić mu asystencji przy dokonaniu rewizji w wypadkach przewidzianych w art. 4 lit. b) i c) ustawy, a sporządzony z odbytej rewizji lub innej czynności protokół podpisać i przyjąć do dalszego urzędowania odpis protokółu doręczony mu przez skarbowy organ wykonawczy, który rewizji dokonał.

§ 10 (do art. 4 p. c) i art. 5 ustawy). Jeżeli policja państwowa zamierza przeprowadzać dochodzenia co do przestępstw pospolitych, przy których zachodzi możliwość wykrycia przestępstwa skarbowego (celnego), natenczas obowiązana jest zawiadomić o tem najbliższy urząd skarbowy (celny), względnie urzędnika skarbowego (organ straży celnej) celem współdziałania, wyjąwszy, jeśli spowodowana tem zwłoka groziłaby udaremnieniem dochodzeń. Kierownictwo dochodzeń należy wówczas do organu policji państwowej, a obowiązkiem urzędnika skarbowego jest stosować się do wskazówek tego, kto dochodzeniami kieruje. W razie, jeżeli przy tych dochodzeniach znaleziono towary i rzeczy, co do których zachodzi podejrzenie, iż posłużyły do popełnienia przestępstwa skarbowego — i jeżeli zostaną one zajęte przez organ policji państwowej, jako dowody rzeczowe — natenczas organ ten winien odpis odnośnego protokółu zajęcia udzielić urzędnikowi skarbowemu, który kieruje go wraz ze stosownym doniesieniem do właściwego urzędu skarbowego (celnego). O ile rzeczy tych organ policji państwowej nie zajmie, wówczas urzędnik skarbowy winien je zająć i postąpić przy dokonaniu tej czynności wedle §§ 5 i 8 niniejszego rozporządzenia, w każdym razie zaś ustalić jakość i ilość tych przedmiotów w sposób potrzebny do wdrożenia dochodzenia karno-sądowego.

W wypadkach przewidzianych w art. 4 lit. c) ustawy mają organa wykonawcze, korzystając z ogólnych uprawnień, przysługujących władzom bezpieczeństwa publicznego przy ściganiu przestępstw przewidzianych w ogólnej ustawie karnej, o ile przed-

miotem dochodzenia są przestępstwa ścigane w drodze sądowej, a popełnione w związku z przestępstwami skarbowemi, stosować ogólne przepisy ustawy o postępowaniu karnem. Przy współdziałaniu z policją państwową organa skarbowe stosują się do jej wskazówek. Władze sądowe należy zawiadamiać za pośrednictwem policji państwowej.

§ 11. Organa policji państwowej nie stosujące się do zarządzeń §§ 9 i 10 lub też odmawiające pomocy urzędnikom skarbowym w wypadkach określonych w art. 8 ustawy, podlegają niezależnie od odpowiedzialności dyscyplinarnej w miarę okoliczności odpowiedzialności karno-sądowej.

§ 12. Jeżeli straż celna przy sposobności wykonywania swych właściwych obowiązków służbowych wykryje czyny karygodne przewidziane w przepisach o podatkach spożywczych i monopolach państwowych (§ 1 L. 3 lit. b), natenczas obowiązana jest zawiadomić o tem najbliższy urząd skarbowy akcyz i monopoli państwowych, względnie właściwego urzędnika kontroli skarbowej celem współdziałania, wyjąwszy, jeśliby zwłoka groziła udaremnieniem dochodzeń. W tym ostanim wypadku organ straży celnej wstępuje w uprawnienia i obowiązki urzędników kontroli skarbowej unormowane niniejszem rozporządzeniem.

§ 13. Protokóły tymczasowego zajęcia i wzięcia w przechowanie (art. 4 lit. a) ustawy) i protokóły rewizji pomieszczeń (art. 4 lit. b) ustawy) należy sporządzać na drukach wedle wzorów zamieszczonych w załączniku 1 i 2.

Formularze protokółów są zbroszurowane w formie zeszytu; każdy zeszyt jest formatu arkuszowego, zawiera 30 protokółów i w ten sposób ułożony, że nadaje się do kopjowania.

Każdy protokół oznaczony jest numerem bieżącym od 1—30. Protokóły opatrzone samemi numerami (bez liter) są wygotowaniami pierwszemi (oryginałami), następne zaś opatrzone numerami i literami (a i b) odpisami.

Pierwsze wygotowania (oryginały) przesyła skarbowy organ wykonawczy wraz z przepisanym protokółem karnym i z krótkiem doniesieniem drogą służbową do właściwego urzędu skarbowego (celnego) do dalszego urzędowania, a odpis opatrzony tym samym numerem bieżącym i literą a) wręcza posiadaczowi towarów lub przedmiotów, zajętych i wziętych w przechowanie względnie posiadaczowi pomieszczenia, w którem przeprowadzono rewizję. Jeżeli rewizja nie wydała rezultatu, należy zawsze wyraźnie zaznaczyć to w odnośnej rubryce protokółu. Drugi odpis protokółu oznaczony numerem i lit. b) pozostawia się w urzędzie, który przyjął zajęte towary lub przedmioty w przechowanie, względnie w wypadku rewizji pomieszczeń doręcza się bezzwłocznie miejscowej policji państwowej.

Zeszyty obydwóch powyższych rodzajów protokółów dostarczają władze II instancji urzędom skarbowym (władzom celnym), a te inspektorom kontroli skarbowej (straży celnej), którzy numerują je i stwierdzają własnym podpisem, oraz odciskiem pieczęci urzędowej ilość zawartych w zeszytach protokółów. Inspektorowie kontroli skarbowej względnie inspektorowie straży celnej przesyłają je podwładnym urzędnikom (eksponowanym), a w szczególności kierownikom oddziałów kontroli skarbowej i komendantom placówki straży celnej za potwierdzeniem odbioru. Kierownik oddziału kontroli skarbowej względnie komendant placówki straży celnej wyznacza numery zeszytów poszczególnym urzędnikom, którzy stwierdzają w odnośnym zapisku odbiór zeszytów własnoręcznym podpisem; urzędnikom eksponowanym, oraz kierownikom oddziałów kontroli skarbowej wyznacza numery zeszytów protokołów inspektor kontroli skarbowej, który dla swego użytku służbowego zatrzymuje również jeden zeszyt, a numer jego podaje do wiadomości właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów. Inspektorowie straży celnej postępują analogicznie jak inspektorowie kontroli skarbowej.

Każdy urzędnik skarbowy otrzymawszy zeszyt protokółów, jest odpowiedzialny służbowo (tytuł drugi rozdział V ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej—Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) za prawidłowe użycie protokółu. W razie niezawinionego (przypadkowego) zniszczenia lub uszkodzenia całego zeszytu lub poszczególnych formularzy protokółów należy je wraz z usprawiedliwieniem zniszczenia lub uszkodzenia przesłać w drodze służbowej właściwej władzy przełożonej.

Urzędnik skarbowy, przeniesiony do innego rejonu służbowego, obowiązany jest zeszyt protokółu niezużyty zwrócić drogą służbową władzy przełożonej, która stwierdza ilość prawidłowo zużytych protokółów, a zeszyt z pozostałemi protokółami przydziela innemu urzędnikowi skarbowemu.

§ 14. Co do sposobu postępowania urzędników skarbowych przy wykonywaniu czynności urzędowych, oraz przy ściganiu przestępców na gruntach lub pomieszczeniach, służących dla celów wojskowych, względnie przy wykonywaniu czynności urzędowych w pomieszczeniach należących do cywilnych władz państwowych, należy się stosować do przepisów art. 6 i 7 ustawy o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 16. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą postanowienia dotychczasowych przepisów sprzeczne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Raczkiewicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

(Dz. U. R. P. z dn. 19 VIII 1925 r. Nr. 83, poz. 576).

Izba Skarbowa w ....
Dyrekcja Ceł w ....
Urząd skarbowy w ....
Urząd Celny w ....
Insp. Kontr. skarb. w ....
Insp. Straży celnej w ....

(Potrójnie).

Załączniki: do rozp. Min. Skarbu z dn. 24 czerwca 1925 r. (poz. 576).

Wzór № 1
(do § 13).

PROTOKÓŁ № 1 (1-a, 1-b)

tymczasowego zajęcia i wzięcia w przechowanie.

Spisany w .... dnia .... roku ....
przez *) ....
w obecności ....
Powód zajęcia **) ....

ZAJĘTO:

L. porz.	Przedmiot zajęty	Ilość	Waga	Wartość	Uwaga
1					
2					
3					
4					
5					
6					

Z powodu koniecznej potrzeby przeprowadzono osobistą rewizję .... z następującym wynikiem ....

a) Po stwierdzeniu tożsamości osoby posiadacza przedmiotów zajętych wręczono mu odpis niniejszego protokółu, co tenże własnym podpisem stwierdza .... dnia .... roku.

Podpis posiadacza

....

b) Ponieważ posiadacz przedmiotów nieobecny (nieznany) przeto odpis tego protokółu złożono w urzędzie gminnym w .... dnia .... roku ....

L. S. Odpis odpisu protokółu stwierdza naczelnik gminy ....

Urząd skarbowy, celny, gminny ***) w .... stwierdza wzięcie w przechowanie wyżej wymienionych przedmiotów.

.... dnia .... roku.

L. S.

Podpis urzędnika

Podpis naczelnika urzędu lub tegoż zastępcy

*) Wymienić imię, nazwisko i charakter służbowy urzędnika kontroli skarbowej.
**) Wymienić przestępstwo skarbowe, z popełnieniem którego przedmiot zajęcia pozostaje w związku.
***) Niepotrzebne wyrazy skreślić.

Izba Skarbowa w ....
Dyrekcja Ceł w ....
Urząd skarbowy w ....
Urząd celny w ....
Insp. Kontr. skarb. w ....
Insp. Straży celnej w ....

(Potrójnie).

Wzór № 2
(do § 13).

PROTOKÓŁ № 1 (1-a, 1-b)

rewizji .... spisany .... dnia ....

.... roku w ....

Po okazaniu posiadaczowi pomieszczenia zarządzenia .... z dnia .... uprawniającego do przeprowadzenia rewizji i po pouczeniu go o następstwach karnych w razie udaremnienia rewizji przystąpiono do przeprowadzenia rewizji w obecności:

posiadacza pomieszczenia ....

organu władzy bezpieczeństwa publicznego ....

świadka ....

" ....

Wynik rewizji i ujawnione przekroczenia skarbowe:

....

....

Ponieważ zachodzi podejrzenie, że znalezione w czasie rewizji .... pozostają w związku z popełnieniem przestępstwa skarbowego, przeto zajęto je (i wzięto w przechowanie), sporządzając na tę okoliczność protokół zajęcia № ....

Po odczytaniu i po przedłożeniu obecnym do przejrzenia, podpisano: posiadacz pomieszczenia (w razie odmowy podpisu, wymienić przyczynę) ....

organ władzy bezpieczeństwa publicznego ....

świadek ....

" ....

urzędnik kontroli skarbowej (straży celnej) ....

Odpis niniejszego protokółu otrzymano:

.... dnia .... roku.

Podpis posiadacza pomieszczenia

....

Podpis organu miejscowej policji państwowej

....

Podatki bezpośrednie.

554.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 20 lipca 1925 roku

o ulgach podatkowych dla kapitałów.

Art. 1. Zwalnia się od podatku od kapitałów i rent wymienione w art. 2 w ustępach 2 i 3 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 517) przychody z kapitałów pieniężnych, należących do osób fizycznych i prawnych, mających zagranicą miejsce stałego zamieszkania, względnie siedzibę.

Zwalnia się również od tego podatku, przypadającego w myśl ust. 1 art. 2 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 517), obligacje, emitowane przez związki samorządowe, instytucje kredytowe, tudzież przedsiębiorstwa przemysłowe.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1925 roku.

Prezydent Rzeczypospolitej:
S. Wojciechowski

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
W. Grabski

(Dz. U. R. P. z dn. 19/VIII 1925 r. Nr. 83, poz. 564).

555.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

Ustawa
z dnia 15 lipca 1925 r.
o państwowym podatku przemysłowym.

ROZDZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Przedmiot podatku.

Art. 1. Państwowemu podatkowi przemysłowemu podlegają:

a) handlowe, przemysłowe i inne na zysk obliczone przedsiębiorstwa;

b) zajęcia przemysłowe, wymienione w taryfie, załączonej do art. 23, i samodzielne wolne zajęcia zawodowe, wyszczególnione w art. 9.

Wyjątki.

Art. 2. Państwowemu podatkowi przemysłowemu nie podlegają:

1) gospodarstwa rolne i leśne oraz związane z niemi: hodowla inwentarza, mleczarstwo, sadownictwo, ogrodownictwo, pszczelarstwo i gospodarstwo rybne;

opłacają jednak podatek:

a) gorzelnie, browary, krochmalnie, cukrownie, destylarnie drzewa i inne tym podobne zakłady przemysłowe, przerabiające chociażby tylko produkty miejscowego gospodarstwa;

b) przemysłowe mleczarstwo, ogrodownictwo, sadownictwo i rybołówstwo, prowadzone zawodowo, jako wyłączny lub przeważający rodzaj gospodarstwa;

c) wyręby leśne, dokonywane przez właścicieli obszarów leśnych nawet na ich własny rachunek, w tych wypadkach, gdy właścicielami takich obszarów są spółki o charakterze przemysłowym lub handlowym lub osoby, które kodeks handlowy za handlujące uznaje;

2) sprzedaż i dostawa wytworów własnego lub dzierżawionego gospodarstwa rolnego oraz własnego gospodarstwa leśnego, dokonywana bez utrzymywania w tym celu osobnych zakładów handlowych i oddzielnych składów poza obrębem własnych lub dzierżawionych gruntów;

3) eksploatowanie w obrębie własnych lub dzierżawionych gruntów: pokładów torfu, piasku, wapna, kamieni, kredy, fosforytów i t. p. wyłącznie na potrzeby własnego gospodarstwa, oraz połączone z eksploatacją cegielnie, piece wapienne i tym podobne zakłady, znajdujące się w obrębie wyżej oznaczonych gruntów, a zaspakajające również tylko potrzeby własnego gospodarstwa;

4) młyny i tartaki, znajdujące się w obrębie własnych lub dzierżawionych gruntów, a zaspakajające wyłącznie potrzeby gospodarcze właścicieli, względnie dzierżawców tych gruntów.

Zwolnienia.

Art. 3. Od państwowego podatku przemysłowego są zwolnione:

1) wszelkie przedsiębiorstwa, prowadzone przez Państwo na podstawie praw zwierzchniczych, prawa monopolu lub wyłącznie na potrzeby administracji państwowej;

2) państwowe koleje żelazne łącznie ze wszelkiemi urządzeniami i przedsiębiorstwami państwowemi, związanemi z eksploatacją lub budową tych kolei;

3) przedsiębiorstwa użyteczności publicznej, prowadzone przez związki samorządowe we własnym zarządzie i na własny rachunek, oraz utrzymywane przez te związki lombardy i kasy pożyczkowe i oszczędności, których działalność ogranicza się do przyjmowania wkładów i udzielania pożyczek;

4) kasy pomocy (emerytalne, oszczędnościowo-pożyczkowe, pogrzebowe i t. p.) pracowników instytucyj państwowych, komunalnych i społecznych, pracowników handlowych, przemysłowych i rolnych, tudzież inteligencji zawodowej;

5) związki pracownicze, mające na celu dostarczanie odpowiedzialnych pracowników;

6) zakłady naukowe tak publiczne, jak i prywatne;

7) zakładane lub utrzymywane przy pomocy Państwa, związków samorządowych lub instytucyj społecznych, oświatowych i dobroczynnych, zakłady wychowawcze i poprawcze, przytułki i schroniska noclegowe, bibljoteki, czytelnie, muzea, galerje i wystawy, warsztaty szkolne, wzorowe ogrody i sady, mające na celu podniesienie ogrodownictwa i sadownictwa, oraz utrzymywane przez stowarzyszenia sportowe i przeznaczone wyłącznie dla członków stowarzyszenia sale gimnastyczne lub szermiercze, boiska, cyklodromy i ślizgawki;

8) nieobliczone na zysk stałe i ruchome przedsiębiorstwa kinematograficzne, prowadzone we własnym zarządzie i na własny rachunek przez instytucje państwowe, samorządowe i społeczne w celach oświatowo-kulturalnych;

9) teatry państwowe i komunalne, o ile nie są oddane w dzierżawę;

10) urządzane w celach filantropijnych i oświatowo-kulturalnych, widowiska, zabawy, kiermasze i t. p.;

11) przemysł ludowy i rzemiosła, wykonywane ubocznie przez drobnych gospodarzy rolnych lub bezrolnych bez obcych sił pomocniczych;

12) wykonywanie przez przedsiębiorców robót i dostaw, jeżeli ogólny obrót roczny (art. 5 p. 4) nie przekracza dwóch tysięcy złotych;

13) utrzymywanie pokojów umeblowanych i stołownie, lecz bez sprzedaży napojów wyskokowych, jeżeli ilość odnajmowanych pokojów nie przekracza czterech, a ilość stołowników dziesięciu;

14) operacje kredytu długoterminowego;

15) eksport wszelkiego rodzaju półfabrykatów i gotowych wyrobów oraz tranzakcje z firmami zagranicznemi, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego.

Komisja szacunkowa może wyjątkowo zwalniać od podatku ubogich płatników, których podatek nie przenosi kwoty rocznej 50 złotych. Do ważności

uchwały konieczna jest zgoda przewodniczącego komisji.

Podstawa opodatkowania.

Art. 4. Za podstawę do obliczania podatku przemysłowego dla wszystkich przedsiębiorstw i zajęć, z wyjątkiem wymienionych w art. 8, służy obrót, osiągnięty przez przedsiębiorstwo, względnie zajęcie (art. 1), w każdym roku podatkowym.

Rokiem podatkowym jest bieżący rok kalendarzowy.

Art. 5. Za obrót, podlegający opodatkowaniu, uważa się:

1) w przedsiębiorstwach handlu towarowego, względnie skupu zawodowego w celu odsprzedaży wewnątrz Państwa — sumę przychodu brutto za towary: sprzedane za gotówkę, wymienione lub sprzedane na kredyt, łącznie z przychodem brutto, uzyskanym z handlu na jarmarkach, względnie targach, oraz z wykonania dostaw, w przedsiębiorstwach zaś skupu zawodowego, prowadzonego celem wywozu zagranicę — wartość wywiezionych towarów;

2) w instytucjach kredytu krótkoterminowego, jako też w domach bankowych i kantorach wymiany — sumę pobranych i należnych procentów, prowizji, komisowego, tudzież innych tym podobnych wynagrodzeń za świadczenia oraz zysk brutto z operacyj obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznemi, tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowemi;

3) w instytucjach ubezpieczeniowych:

A) w instytucjach, nie opartych na wzajemności:

a) całkowitą sumę pobranych składek od ubezpieczeń rzeczowych;

b) $^1/_{10}$ część pobranych składek od ubezpieczeń na życie i od wypadków;

c) od ubezpieczeń pośrednich (reasekuracji) w działach rzeczowych $^1/_4$ część pobranych składek, a w działach ubezpieczeń na życie i od wypadków $^1/_{40}$ część pobranych składek;

B) w instytucjach, opartych na wzajemności, a ograniczających swoją działalność w ubezpieczeniach bezpośrednich tylko do swoich członków — połowę składek, wymienionych pod lit. A) a), b) i c);

nie wlicza się do obrotu składek na rzecz straży ogniowych;

4) dla robót i dostaw, wykonywanych jako samoistne przedsiębiorstwa, — sumę przychodu brutto za roboty, względnie dostawy;

5) w przedsiębiorstwach komisowych, pośrednictwa handlowego, w przedsiębiorstwach ekspedycyjnych oraz w przedsiębiorstwach przewozowych i komunikacyjnych — sumę prowizji, komisowego oraz wszelkich innych wynagrodzeń za wykonane świadczenia i usługi.

Za komisowe uważa się tylko takie przedsiębiorstwa, które udowodnią stosunek komisu, w razie przeciwnym winny być traktowane jako działające na rachunek własny.

Stosunek komisu nie zachodzi, jeżeli sprzedawca, występując w charakterze działającego na rachunek osoby trzeciej, otrzymuje niezależnie od umówionego wynagrodzenia komisowego lub zamiast tego wynagrodzenia, różnicę lub część różnicy między ceną istotnie osiągniętą, a ceną, zastrzeżoną w drodze umowy na rzecz komitenta, jako właściciela towaru.

Nie uważa się za komisową sprzedaży towarów na rachunek firm, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy. Obrót z tego rodzaju sprzedaży ustala się w myśl ustępu pierwszego niniejszego artykułu;

6) we wszystkich innych przedsiębiorstwach handlowych — sumę przychodu brutto;

7) w przedsiębiorstwach przemysłowych, wydobywających lub przetwarzających surowce, albo produkujących wyroby z wydobytych lub zakupionych na własny rachunek materjałów — sumę przychodu brutto za surowce, półfabrykaty i gotowe wyroby tak sprzedane za gotówkę, jak i wymienione lub sprzedane na kredyt, oraz użyte do wykonania umów o roboty i dostawy, łącznie z przychodem brutto, uzyskanym ze sprzedaży na jarmarkach, względnie targach;

8) w przedsiębiorstwach przemysłowych, wytwarzających wyroby z cudzych materjałów — zarobek brutto, t. j. całkowitą sumę wynagrodzenia, pobranego za przerób;

9) dla zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych — zarobek brutto.

Obrotów wewnętrznych przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych t. j. wydania jakiegokolwiek artykułu z jednego oddziału, czy też z jednego zakładu, względnie przedsiębiorstwa do drugiego, należącego do tego samego przedsiębiorcy, nie uważa się za obrót.

Nie dolicza się do obrotu przedsiębiorstw przemysłowych wszelkich bezpośrednio inkasowanych przez nie podatków konsumpcyjnych państwowych i komunalnych, opłacanych od towarów produkowanych przez te przedsiębiorstwa, jak również podatku od widowisk i podatku hotelowego (ust. 4 lit. b) art. 7 i art. 18 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. № 94 poz. 747).

Wyłącza się z podstaw opodatkowania po należytem udowodnieniu koszty przewozu i ubezpieczenia towarów, wyłożone za nabywcę, zwroty towarów, bonifikacje i skonta.

Forma i wysokość podatku.

Art. 6. Podatek przemysłowy pobiera się od wszystkich przedsiębiorstw i zajęć z wyjątkiem wymienionych w art. 8 i 9:

a) w formie świadectw przemysłowych,

b) w postaci podatku od obrotu.

Art. 7. Podatek od obrotu wynosi 2% od obrotów, ustalanych w myśl art. 5 z wyjątkami, podanemi niżej:

a) 1% od obrotów, ustalanych w myśl punktu 7 art. 5, a osiągniętych przez przedsiębiorstwa przemysłowe ze sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów, o ile artykuły te zostały nabyte również przez przedsiębiorstwa przemysłowe, przerabiające je, względnie zużywające, w prowadzonym przemyśle;

b) $^1/_2$% od obrotów, wymienionych w punktach 1 i 4 art. 5, a dokonanych artykułami pierw-

szej potrzeby oraz surowcami niezbędnemi do rozwoju rolnictwa i przemysłu krajowego przez przedsiębiorstwa handlowe przy sprzedaży hurtowej, przez przedsiębiorstwa skupu zawodowego, jak również przez samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw;

c) 1% od obrotów przedsiębiorstw prowadzących detaliczną lub drobną sprzedaż artykułów spożywczych pierwszej potrzeby;

d) 5% od obrotów przedsiębiorstw komisowych i pośrednictwa handlowego (p. 5 art. 5);

e) 5% od obrotów pośredników handlowych (kategorja II b. zajęć przemysłowych, część III, lit. D załącznika do art. 23).

Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w wypadkach stwierdzonej potrzeby gospodarczej służy prawo obniżania stopy podatku najniżej do 1% od obrotów, wymienionych w punktach 1 i 4 art. 5, a osiąganych przez przedsiębiorstwa handlowe ze sprzedaży hurtowej wszelkiego rodzaju towarów, przez przedsiębiorstwa skupu zawodowego, jak również przez samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw.

Za sprzedaż hurtową uważa się zbyt wszelkiego rodzaju towarów wyłącznie kupcom i przemysłowcom oraz przedsiębiorstwom państwowym i komunalnym celem odsprzedaży, dalszej produkcji lub eksploatacji, zaś kółkom rolniczym i producentom rolnym w ładunkach wagonowych.

Sprzedaż hurtowa winna być wykazana prawidłowo prowadzonemi księgami handlowemi.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu ustali wykaz artykułów pierwszej potrzeby.

Art. 8. Państwowy podatek przemysłowy tylko w formie, określonej w art. 6 lit. a), opłacają:

1) przedsiębiorstwa handlu wędrownego (art. 19);

2) przedsiębiorstwa handlu jarmarcznego (ar. 20);

3) pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie), inspektorzy i agenci towarzystw ubezpieczeniowych, przedsiębiorstw komunikacyjnych, przewozowych, kredytowych, z wyjątkiem pomocników, podróżujących w imieniu lub na rachunek firm, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy;

4) przedsiębiorstwa, prowadzące wydawnictwa dzienników i innych pism perjodycznych;

5) pracownie i zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo, furmaństwo, rybołówstwo, o ile są prowadzone przez właścicieli przy współudziale najwyżej jednego członka rodziny, lub jednej najemnej siły pomocniczej.

Art. 9. Podatek przemysłowy tylko w formie podatku od obrotu (art. 6 lit. b) opłacają samodzielne wolne zajęcia zawodowe: lekarzy, dentystów, weterynarzy, felczerów, adwokatów, notarjuszy, obrońców sądowych, architektów, inżynierów i innych techników.

ROZDZIAŁ II.

Świadectwa przemysłowe.

Rejestracja przedsiębiorstw.

Art. 10. Świadectwa przemysłowe (art. 6 lit. a) winny być wykupywane:

1) przez przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe dla każdego przez nie prowadzonego oddzielnego zakładu handlowego, względnie przemysłowego;

2) przez każde przedsiębiorstwo na zysk obliczone, a wykonywane bez utrzymywania oddzielnego zakładu;

3) dla każdego zajęcia przemysłowego, wymienionego w taryfie dołączonej do art. 23.

Określenie oddzielnych zakładów i przedsiębiorstw.

Art. 11. Za oddzielny zakład handlowy uważa się osobne stałe lub ruchome zamknięte lub otwarte pomieszczenie albo część takiego pomieszczenia, względnie kilka pomieszczeń, posiadających bezpośrednie ze sobą połączenie, w których prowadzi się handel towarowy, lub w których dokonywa się innych operacyj handlowych, stanowiących według taryfy załączonej do art. 23 odrębne przedsiębiorstwo.

Art. 12. Za oddzielny zakład przemysłowy (wytwórnię, pracownię, warsztat, zakład rzemieślniczy) uważa się jedno, względnie kilka, zamkniętych lub otwartych pomieszczeń, bądź położonych w obrębie jednego obejścia, bądź stanowiących jeden jednolity zespół gospodarczy i służących do jednego rodzaju prokucji lub nawet do kilku rodzajów, jeśli stanowią one kolejne stopnie obróbki, względnie przeróbki, tych samych materjałów albo wytworów lub znajdują się w związku, uzasadnionym potrzebami głównej produkcji.

W wypadkach wątpliwych Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu rozstrzyga, czy istnieje jeden jednolity zespół gospodarczy i czy kolejne stopnie obróbki, względnie przeróbki pozostają w związku uzasadnionym potrzebami głównej produkcji.

Art. 13. Za oddzielne przedsiębiorstwo górnicze uważa się zespół szybów, sztolni, wież wiertniczych i tym podobnych urządzeń, należących do jednego przedsiębiorstwa, a znajdujących się w obrębie jednego terenu kopalnianego i służących do wydobywania tego samego produktu.

Wydobywania ubocznych produktów kopalnianych przy prowadzeniu głównej eksploatacji górniczej nie uważa się za oddzielne przedsiębiorstwo.

Art. 14. Jeżeli przedsiębiorstwo przemysłowe oprócz zakładu przemysłowego prowadzi także zakład handlowy celem sprzedaży w nim wyrobów własnej produkcji, to tego rodzaju zakłady handlowe uważa się za oddzielne w myśl art. 11.

Postanowienie ustępu pierwszego niniejszego artykułu nie dotyczy zakładów hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji, o ile te zakłady są utrzymywane przez przedsiębiorstwo przy samym zakładzie przemysłowym lub poza nim, lecz w obrębie miejscowości, będącej jego siedzibą, lub w miejscowości, będącej poza jego siedzibą, o ile jest to jedyny hurtowy zakład sprzedaży poza siedzibą zakładu przemysłowego.

Detaliczna i drobna sprzedaż produktów własnego wyrobu dokonywana w tym samym lokalu, gdzie się mieści zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa.

Art. 15. Za oddzielne przedsiębiorstwo uważa się każdy wyrąb lasu wraz z pierwiastkową obróbką drzewa, dokonywany w obrębie jednej lub kilku graniczących ze sobą parcel leśnych.

Art. 16. Za oddzielny zakład w przedsiębiorstwach żeglugi uważa się każdy statek.

Art. 17. Za oddzielne przedsiębiorswo kolei żelaznych uważa się cały zespół urządzeń na linjach kolejowych, objętych jedną koncesją.

Art. 18. Oddzielne przedsiębiorstwo stanowi wykonywanie każdej poszczególnej umowy o dokonanie robót lub dostaw, jako też każdej poszczególnej umowy o dzierżawę od Państwa lub od związku samorządowego prawa poboru specjalnych opłat (targowej, mostowej, rogatkowej i t. p.).

Nie uważa się jednak za oddzielne przedsiębiorstwo wykonywania umów:

a) przez przedsiębiorstwa przemysłowe o dostawy wyrobów ich własnej fabrykacji;
b) przez przedsiębiorstwa przewozowe i komunikacyjne — o przewóz ładunków;
c) przez przedsiębiorstwa handlu towarowego— o dostawy towarów, stanowiących przedmiot ich własnego handlu, o ile cena świadectwa, nabytego na prowadzenie handlu towarowego, odpowiada cenie świadectwa, które należałoby wykupić na samoistną dostawę;
d) przez przedsiębiorstwa budowlane i biura techniczne — o prowadzenie robót, wchodzących w zakres ich działalności;
e) przez wszelkie czynności zarobkowe, dokonywane przez wolne zawody poza siedzibą swego biura.

Art. 19. W handlu wędrownym (domokrążnym) za przedsiębiorstwo uważa się:

a) dla handlu obnośnego—sprzedaż towarów ze skrzyni, kufra, walizy, kosza i t. p. opakowania, przenoszonego z miejsca na miejsce przez kupca;
b) dla handlu rozwoźnego — sprzedaż towarów z wozu, łodzi i t. p. pomieszczenia, przewożonego z miejsca na miejsce przy pomocy siły zwierzęcej.

Art. 20. W handlu jarmarcznym za przedsiębiorstwo, wymagające wykupienia osobnego świadectwa przemysłowego, uważa się sprzedaż na jarmarkach, trwających dłużej niż trzy dni, towarów należących do przedsiębiorstwa, które nie przedstawi dowodu wykupienia świadectwa przemysłowego z tytułu posiadania zakładów, określonych w art. 11, 12, 13 i 15.

Art. 21. Co do innych rodzajów przedsiębiostw, nie przewidzianych w art. 11 do 20, Ministrowi Skarbu przysługuje prawo rozstrzygania czy te przedsiębiorstwa, względnie ich zakłady, mają być uważane za oddzielne.

Art. 22. Należące do przedsiębiorstwa oddzielne składy nie podlegają obowiązkowi wykupienia świadectw przemysłowych; na takie składy winny jednak być uzyskane osobne karty rejestracyjne (art. 23).

Za oddzielny skład uważa się jedno lub kilka bezpośrednio ze sobą połączonych pomieszczeń poza obrębem zakładu handlowego lub przemysłowego (art. 11—14), należących do jednego przedsiębiorstwa, zamkniętych, albo otwartych, a służących wyłącznie do przechowywania, przesuszania, oczyszczania, sortowania, brakowania, przeładowywania lub pakowania towarów, jak również do przechowywania przez przedsiębiorstwa przemysłowe: zapasowych maszyn, narzędzi, paliwa, surowców i materjałów niezbędnych do produkcji, jako też wyrobów, przez te przedsiębiorstwa wytwarzanych, tudzież zapasów żywności lub odzieży i t. p. produktów do zaopatrywania własnych robotników, o ile to zaopatrywanie nie jest obliczone na zysk przedsiębiorcy i tem samem nie posiada charakteru przesiębiorstwa handlowego.

W osobną kartę rejestracyjną winien być również zaopatrzony każdy zakład hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji, który w myśl art. 14 nie stanowi oddzielnego zakładu handlowego.

Ceny świadectw przemysłowych.

Art. 23. Ceny świadectw przemysłowych zależą od kategorji, do której przedsiębiorstwo lub zajęcie zostało zaliczone, jak również od klasy miejscowości, w której wykonywa się przedsiębiorstwo lub zajęcie.

Podział miejscowości na klasy, oraz przedsiębiorstw i zajęć na kategorje, tudzież ceny świadectw przemysłowych, zawiera taryfa, załączona do niniejszego artykułu.

Za karty rejestracyjne na oddzielne składy (art. 22 ust. 1 i 3), utrzymywane przez przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, uiszcza się osobną stałą opłatę w wysokości dziesięciu złotych za każdą kartę.

Art. 24. W tych wypadkach, gdy w jednym zakładzie handlowym jest prowadzony handel mieszany (np. hurtowy i detaliczny łącznie), lub gdy w jednym zakładzie przemysłowym są wykonywane różne związane z sobą gałęzie fabrykacji, zakład taki winien być zaopatrzony w świadectwo przemysłowe kategorji najwyższej pod względem rodzaju handlu, względnie przemysłu.

Jeżeli zaś dla każdej gałęzi fabrykacji należałoby wykupić świadectwo przemysłowe według ilości robotników, a cena tego świadectwa byłaby niższa od tej, jakaby przypadała według ogólnej ilości robotników, zatrudnionych w zakładzie, to świadectwo należy opłacić według ogólnej ilości robotników, nie przyjmując pod uwagę różnicy fabrykacji.

Art. 25. Dla przedsiębiorstwa lub zajęcia, wykonywanego w kilku miejscowościach, zaliczonych do różnych klas, nabywa się świadectwa przemysłowe według ceny, odpowiadającej miejscowości, zaliczonej do najwyższej klasy.

Art. 26. Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu przysługuje prawo przenoszenia poszczególnych miejscowości z wyższej klasy do niższej lub odwrotnie, jeśli w tych miejscowościach zostanie stwierdzony upadek, względnie rozwój handlu i przemysłu. Rozporządzenia w tym przedmiocie uzyskują moc obowiązującą z dniem 1 stycznia roku następnego po ich ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Ministrowi Skarbu przysługuje również prawo zaliczania do odpowiednich kategoryj takich przedsiębiorstw, które nie mogłyby być objęte taryfą, załączoną do art. 23.

Nabywanie świadectw przemysłowych.

Art. 27. Świadectwa przemysłowe i karty rejestracyjne nabywa się w okręgu właściwej władzy podatkowej I instancji. Właściwa jest ta władza, w której okręgu znajdują się zakłady handlowe i przemysłowe lub należące do nich składy, albo w którym wykonywa się przedsiębiorstwo, na zysk obliczone, względnie osobiste zajęcie przemysłowe.

Art. 28. Świadectwa przemysłowe dla robót i dostaw, wykonywanych jako samoistne przedsiębiorstwa, winny być nabywane w tym okręgu (art. 27), w którym te przedsiębiorstwa są wykonywane; jeżeli wykonanie odbywa się w kilku okręgach, świadectwo winno być nabyte w okręgu zawarcia umowy.

Świadectwa przemysłowe dla handlu wędrownego (art. 19) nabywa się w okręgu stałego miejsca zamieszkania, względnie pobytu przedsiębiorcy.

Art. 29. Świadectwa przemysłowe i karty rejestracyjne wydaje kasa skarbowa właściwego okręgu.

Dyrektor izby skarbowej ma prawo w razie potrzeby poruczyć wydawanie świadectw przemysłowych, tudzież kart rejestracyjnych naczelnikom władz podatkowych I instancji, zarządom gmin miejskich i wiejskich oraz zrzeszeniom zawodowym.

Art. 30. Świadectwa przemysłowe, tudzież karty rejestracyjne winny być nabywane w miesiącach listopadzie i grudniu, poprzedzających rok podatkowy.

Cenę świadectwa przemysłowego, względnie opłatę za karty rejestracyjne, uiszcza się w pełnej kwocie za cały rok podatkowy zgóry.

Art. 31. Dla zakładów handlowych i przemysłowych, dla innych przedsiębiorstw, na zysk obliczonych, tudzież dla osobistych zajęć przemysłowych, które rozpoczynają swą działalność w ciągu roku podatkowego, należy nabyć przed rozpoczęciem działalności: świadectwo roczne (art. 30 ust. 2), o ile działalność rozpoczyna się przed 1 lipca, świadectwo półroczne (za połowę ceny taryfowej), o ile działalność rozpoczyna się dopiero od 1 lipca lub po tym terminie.

Ważność powyższych świadectw upływa w każdym razie z końcem roku podatkowego.

Postanowienia ustępów 1 i 2 niniejszego artykułu stosuje się również analogicznie do kart rejestracyjnych na składy, powstałe w ciągu roku podatkowego.

Art. 32. Dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, wykonywanych sezonowo w miejscowościach klimatycznych i leczniczych, mogą być nabywane półroczne świadectwa przemysłowe nawet przed 1 lipca lecz ważność takich świadectw upływa w sześć miesięcy po ich wydaniu.

Ministrowi Skarbu służy prawo zastosowania niniejszego artykułu do przedsiębiorstw o charakterze sezonowym, wykonywanych i w innych miejscowościach.

Art. 33. Dla robót i dostaw, wykonywanych jako samoistne przedsiębiorstwa, nabywa się roczne, względnie półroczne świadectwa przemysłowe, zależnie od tego, w jakiem półroczu roku podatkowego rozpoczęto wykonywanie tych przedsiębiorstw.

O ile wykonywanie umowy, roboty, względnie dostawy, trwa dłużej niż jeden rok, należy nabywać corocznie odpowiednio do taryfy świadectwo przemysłowe.

Art. 34. Dla otrzymania świadectwa przemysłowego należy złożyć pisemną deklarację według przepisanego wzoru, oddzielną dla każdego zakładu handlowego i przemysłowego, oraz dla każdego innego przedsiębiorstwa, na zysk obliczonego, względnie dla zajęcia przemysłowego.

Deklaracja winna zawierać:

1) imię i nazwisko, względnie nazwę lub firmę przedsiębiorcy, który nabywa świadectwo;

2) rodzaj zakładu, względnie przedsiębiorstwa, lub zajęcia przemysłowego, tudzież inne cechy, niezbędne dla określenia ceny świadectwa;

3) miejsce wykonywania przedsiębiorstwa;

4) cenę świadectwa, przypadającą według taryfy;

5) podpis składającego deklarację.

Postanowienia niniejszego artykułu mają analogiczne zastosowanie przy nabywaniu kart rejestracyjnych na oddzielne składy.

Art. 35. Jeżeli przed upływem terminu ważności świadectwa przemysłowego zajdą w przedsiębiorstwie zmiany, uzasadniające zaliczenie go do wyższej kategorji, lub jeżeli przedsiębiorstwo zostanie przeniesione do miejscowości klasy wyższej, winna nastąpić dopłata do ceny pierwotnie wykupionego świadectwa przemysłowego.

Dopłatę pobiera się: w stosunku rocznym, gdy wspomniane zmiany zajdą przed 1 lipca roku podatkowego, w stosunku zaś półrocznym, o ile zajdą one dopiero, poczynając od 1 lipca tegoż roku.

Art. 36. Jeżeli przed upływem terminu ważności świadectwa przemysłowego zajdzie zmiana co do osoby przedsiębiorcy lub co do miejsca wykonywania przedsiębiorstwa, to należy o zaszłej zmianie najpóźniej w ciągu miesiąca zawiadomić właściwe władze podatkowe I instancji (art. 27) celem uzyskania odpowiedniej adnotacji na świadectwie, a to pod rygorem jego nieważności.

Adnotacji o zaszłej zmianie w osobie przedsiębiorcy dokonywa się pod warunkiem uiszczenia zaległości podatku przemysłowego, obciążających przedsiębiorstwo.

Postanowienie niniejszego artykułu stosuje się analogicznie do kart rejestracyjnych na oddzielne składy.

Art. 37. Świadectwa do osobistych zajęć przemysłowych nie mogą być odstępowane innym osobom.

Art. 38. Świadectwa przemysłowe oraz karty rejestracyjne na oddzielne składy winny być umieszczane w zakładach, względnie w składach, na widocznem miejscu i stale się tam znajdować.

Art. 39. W razie zgubienia świadectwa przemysłowego przedsiębiorca jest obowiązany wnieść prośbę o wydanie duplikatu świadectwa do urzędu skarbowego, który zarządza wydanie duplikatu za zwrotem kosztu formularza po uprzedniem zbadaniu sprawy.

ROZDZIAŁ III.

Lustracja przedsiębiorstw.

Art. 40. Niezwłocznie po upływie terminu, wyznaczonego na nabywanie świadectw przemysłowych (art. 30 ust. 1), naczelnicy władz podatkowych I instancji i ich pomocnicy, a w razie potrzeby delegowani przez dyrektora izby skarbowej także inni urzędnicy, mają przystąpić do lustracji przedsiębiorstw.

Dokonywający lustracji badają rodzaj i rozmiar każdego przedsiębiorstwa, zbierają dane, niezbędne do należytego obliczenia podatku przemysłowego, oraz sprawdzają, czy wszystkie przedsiębiorstwa posiadają właściwe świadectwa przemysłowe.

Art. 41. Dyrektor izby skarbowej wyznacza termin dla ukończenia dorocznej lustracji przedsiębiorstw w okręgu każdej władzy podatkowej I instancji.

Niezależnie od przeprowadzenia dorocznej lustracji naczelnicy władz podatkowych I instancji winni w ciągu całego roku bacznie czuwać nad wszelkiemi zmianami, zachodzącemi tak w ilości, jak w rodzaju i rozmiarach przedsiębiorstw, oraz osobiście lub przez delegowanych urzędników możliwie jaknajczęściej sprawdzać wysokość obrotów, osiągniętych przez przedsiębiorstwa.

Art. 42. Wykonywający lustrację urzędnicy posiadają prawo wstępu do zakładów handlowych i przemysłowych, do składów i wszelkich miejsc, w których się prowadzi handel, przemysł, względnie inne na zysk obliczone przedsiębiorstwa lub zajęcia, podlegające podatkowi przemysłowemu, oraz do utrzymywanych przez przedsiębiorstwa oddzielnych składów, tudzież prawo dokonywania oględzin tych miejsc i składów.

Art. 43. Zakłady handlowe i przemysłowe oraz oddzielne składy winny być zaopatrzone w znaki (szyldy), umieszczone w miejscach widocznych celem ułatwienia lustracji.

Art. 44. W razie powzięcia wiadomości o potajemnem prowadzeniu handlu lub przemysłu w lokalach, nieposiadających charakteru zakładów handlowych lub przemysłowych, albo o przechowywaniu w tych lokalach ksiąg handlowych, względnie innych dowodów, dotyczących obrotów przedsiębiorstwa, dokonywającym lustracji urzędnikom służy prawo do oględzin i zbadania tych lokali w trybie, przepisanym ustawą z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z roku 1924 № 5, poz. 37).

Art. 45. Policja państwowa, względnie samorządowa, jest obowiązana do udzielania dokonywającym lustracji urzędnikom skarbowym niezbędnej pomocy i do niezwłocznego zawiadamiania właściwych władz podatkowych I instancji o zauważonem prowadzeniu handlu, przemysłu oraz innych na zysk obliczonych przedsiębiorstw, tudzież zajęć przemysłowych bez posiadania świadectwa przemysłowego, jako też o utrzymywaniu oddzielnych składów bez posiadania karty rejestracyjnej.

Art. 46. Urzędy państwowe i samorządowe, instytucje publiczne oraz zrzeszenia, korzystające z gwarancyj, z kredytów lub subwencyj państwowych, są obowiązane przesyłać właściwym izbom skarbowym wiadomości o zawarciu umów o dokonanie robót i dostaw, tudzież umów o wydzierżawienie prawa poboru, specjalnych opłat (art. 18) najpóźniej w terminie miesięcznym po zawarciu takich umów, jak również dostarczać innych danych, potrzebnych do obliczenia podatku przemysłowego.

Art. 47. Wszelkie urzędy państwowe, a w szczególności pocztowe i celne urzędy samorządowe, jak również i instytucje kredytowe (banki), przedsiębiorstwa komunikacyjne (kolei żelaznych, żeglugi), przewozowe, ubezpieczeniowe i ekspedycyjne, domy składowe oraz wszelkie przedsiębiorstwa handlowe, przemysłowe i inne, na zysk obliczone, wreszcie osoby, wykonywające zajęcia przemysłowe, obowiązane są udzielać bezpłatnie władzom skarbowym na ich żądanie wiadomości, dotyczących towarów sprzedanych, zastawionych, nadawanych, odbieranych, ubezpieczanych i clonych.

Wszystkie wyżej wymienione instytucje, przedsiębiorstwa i osoby są obowiązane zezwalać delegowanym przez władze skarbowe urzędnikom na przeglądanie ksiąg, dokumentów i innych zapisków, zawierających wiadomości, o których mowa w ustępie pierwszym niniejszego artykułu, oraz na sporządzanie z tych ksiąg i zapisków potrzebnych wyciągów.

Materjał, uzyskany w powyższy sposób, władze skarbowe winny zużytkować z całkowitem zachowaniem tajemnicy handlowej.

Art. 48. Lustracji (art. 40 i 41) dokonywa się w obecności przedsiębiorcy względnie jego zastępcy, a w razie ich nieobecności — wobec powołanej na świadka osoby postronnej.

Lustracje przeprowadza się w godzinach, wyznaczonych do prowadzenia handlu i przemysłu, a jej dokonywanie nie powinno przeszkadzać prowadzeniu handlu, względnie pracy w zakładach przemysłowych.

O dokonaniu lustracji czyni się wzmiankę na świadectwie przemysłowem, względnie na karcie rejestracyjnej.

Art. 49. W razie dokonywania lustracji przedsiębiorstw, prowadzonych w obrębie stacji kolejowych, portów państwowych lub zabudowań wojskowych, należy przed przystąpieniem do lustracji porozumieć się z właściwą władzą kolejową, portową, względnie wojskową, której przysługuje prawo wyznaczania ze swej strony przedstawiciela.

Art. 50. Przedsiębiorca jest obowiązany okazać urzędnikom, dokonywającym lustracji, księgi handlowe, tudzież wszelkie inne zapiski, posiadające znaczenie dla określenia obrotu przedsiębiorstwa w myśl przepisów art. 5, celem przejrzenia takowych.

Art. 51. Jeśli przy dokonywaniu lustracji stwierdzone będzie naruszenie artykułów 97 do 102 niniej

szej ustawy, to należy sporządzić protokół, w tymże wyszczególnić, na czem polega przekroczenie i jakie okoliczności to przekroczenie stwierdzają.

Protokół przedstawia się przedsiębiorcy, który ma prawo bądź niezwłocznie, bądź w ciągu najbliższych 8-miu dni złożyć do protokółu swoje wyjaśnienia.

ROZDZIAŁ IV.

Postępowanie przy obliczaniu i uiszczaniu podatku.

Art. 52. Po upływie każdego roku kalendarzowego w terminie, oznaczonym w art. 55, należy złożyć władzom, wymienionym w art. 54, pisemne zeznanie o obrocie według ustanowionego wzoru, a to odrębnie:

1) co do każdego oddzielnego zakładu, względnie przedsiębiorstwa handlowego, zaliczonego w taryfie (art. 23) do kategorji I i II przedsiębiorstw handlowych;

2) co do każdego oddzielnego zakładu, względnie przedsiębiorstwa przemysłowego, zaliczonego w taryfie do pierwszych pięciu kategoryj przedsiębiorstw przemysłowych;

3) co do każdego zajęcia przemysłowego, zaliczonego w taryfie (zał. do art. 23) do kategorji I i II a) i b) zajęć przemysłowych;

4) co do każdego samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego (art. 9).

Przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, należące do kategoryj niższych, niż wskazane w p. 1) i 2) niniejszego artykułu, mogą także składać zeznania o obrocie i w takim razie korzystają z uprawnienia, przysługującego płatnikom podatku przemysłowego z mocy ust. 3) art. 76.

Art. 53. W zeznaniu o obrocie (art. 52) winny być podane:

1) imię i nazwisko przedsiębiorcy, względnie osoby, wykonywającej zajęcie przemysłowe lub samodzielne wolne zajęcie zawodowe, albo nazwa lub firma przedsiębiorcy;

2) miejsce zamieszkania (dokładny adres) przedsiębiorcy;

3) rodzaj zakładu, względnie przedsiębiorstwa lub zajęcia;

4) miejsce wykonywania przedsiębiorstwa lub zajęcia;

5) ilość i bliższe oznaczenie oddzielnych składów;

6) ogólna suma obrotu (art. 5), osiągniętego w ciągu ubiegłego roku, w zeznaniach zaś przedsiębiorstw, wymienionych w p. 1) i 2) art. 52, a prowadzących prawidłowe księgi handlowe, oraz przedsiębiorstw, wymienionych w ust. 2 art. 54, odrębnie sumy obrotu, osiągniętego w każdym poszczególnym miesiącu kalendarzowym ubiegłego roku;

7) oświadczenie, czy prowadzone są księgi handlowe i czy na poparcie wykazanej sumy obrotu płatnik gotów jest przedstawić władzy skarbowej księgi handlowe;

8) zapewnienie, że wszystkie przytoczone w zeznaniu dane oznajmiono według najlepszej wiedzy i sumienia;

9) własnoręczny podpis osoby, składającej zeznanie.

Jeżeli przedsiębiorstwo przemysłowe, względnie handlowe, przekazuje częściowo lub w całości swe wytwory lub towary do innych zakładów przemysłowych, względnie handlowych, utrzymywanych we własnym zarządzie i na własny rachunek, to w zeznaniu o obrocie należy wykazać tylko sumę obrotu, bezpośrednio osiągniętego (p. 1) i 7) art. 5), z jednoczesnem podaniem, do jakich mianowicie zakładów i w jakich ilościach przekazano resztę wytworów, względnie towarów.

Art. 54. Zeznania o obrocie winny być składane właściwym władzom podatkowym I instancji (art. 27).

Spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i inne przedsiębiorstwa, które na zasadzie swych statutów lub specjalnych przepisów są obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia właściwym organom, winny składać zeznania o obrotach wszystkich należących do nich zakładów, lecz każdego oddzielnie, temu urzędowi skarbowemu podatków i opłat skarbowych, względnie tej izbie skarbowej (art. 57 ust. 2), w której okręgu znajduje się siedziba zarządu spółki, względnie przedsiębiorstwa.

Art. 55. Zeznania o obrocie za każdy rok kalendarzowy (art. 53) należy składać w terminie do 15 lutego roku następnego.

Zaliczki na podatek od obrotu.

Art. 56. Przedsiębiorstwa, wymienione w p. 1) i 2) art. 52, a prowadzące prawidłowe księgi handlowe, oraz przedsiębiorstwa, wymienione w ust. 2 art. 54, winny po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, najpóźniej do dnia 15 następnego miesiąca wpłacić do kasy skarbowej zaliczkę na podatek przemysłowy (art. 7) w wysokości podatku, przypadającego od obrotu, osiągniętego w ubiegłym miesiącu.

Inni płatnicy winni najpóźniej do dnia 15 miesiąca po upływie każdego kwartału kalendarzowego wpłacić do kasy skarbowej zaliczkę na podatek w wysokości co najmniej jednej piątej kwoty podatku, wymierzonego za ubiegły rok kalendarzowy. Zaliczka ta za pierwszy kwartał każdego roku jest płatna w terminie do 15 maja. Płatnicy ci jednak mogą wpłacać tę zaliczkę także w terminach miesięcznych w wysokości jednej piętnastej części podatku, wymierzonego za ubiegły rok kalendarzowy.

Dowody wpłat, zarówno miesięcznych, jak i kwartalnych, należy w oryginałach lub odpisach dołączyć do zeznania, składanego w terminie, oznaczonym w art. 55.

Przedsiębiorstwa nowopowstałe są obowiązane do kwartalnych wpłat na podstawie rzeczywistego obrotu.

Od niewpłaconych w terminie kwot zaliczek pobierane będą kary za zwłokę, jak od zaległości podatkowych.

Organa obliczające podatek.

Art. 57. Sprawdzanie i ustalanie obrotów, podlegających opodatkowaniu, i obliczanie podatku

przemysłowego, przypadającego w myśl artykułów 4—6, należy w pierwszej instancji do komisyj szacunkowych, a w drugiej zaś instancji — do komisyj odwoławczych.

Dla przedsiębiorstw, wymienionych w ust. 2 art. 54, pierwszą instancją jest właściwy urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych, drugą zaś izba skarbowa, z wyjątkiem spółek akcyjnych, dla których pierwszą instancją jest właściwa izba skarbowa, drugą zaś Ministerstwo Skarbu.

Art. 58. Ilość komisyj szacunkowych do spraw podatku przemysłowego i miejsce ich urzędowania określa Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 59. Komisja szacunkowa składa się z przewodniczącego, którym jest z urzędu naczelnik władzy podatkowej I instancji lub jego zastępca, z wyznaczonego przez dyrektora izby skarbowej przedstawiciela właściwego urzędu podatków pośrednich, tudzież z 8 do 12 członków i tyluż zastępców z grona płatników podatku od obrotu.

Połowę członków i zastępców komisji mianuje dyrektor właściwej izby skarbowej na wniosek naczelnika władzy podatkowej I instancji, drugą zaś połowę mianuje tenże dyrektor z listy kandydatów, przedstawionej przez izbę handlową i przemysłową, izbę rękodzielniczą, względnie przez zawodowe organizacje gospodarcze.

Lista kandydatów powinna zawierać trzykrotnie większą liczbę nazwisk, niż liczba członków komisji.

Mianowania przeprowadza się w ten sposób, aby w skład komisji każdego okręgu wchodzili płatnicy podatku od obrotu, należycie obznajomieni ze stosunkami tegoż okręgu.

Art. 60. Komisje odwoławcze do spraw podatku przemysłowego istnieją przy każdej izbie skarbowej i składają się z przewodniczącego, którym jest z urzędu dyrektor izby skarbowej lub jego zastępca, z dwóch urzędników izby skarbowej i tyluż zastępców, mianowanych przez Ministra Skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej, tudzież z 8 do 12 członków i tyluż zastępców, powołanych z grona płatników podatku przemysłowego.

Połowę członków i zastępców komisji mianuje Minister Skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej, drugą zaś połowę mianuje tenże Minister z listy kandydatów, przedstawionej przez izbę handlową i przemysłową, izbę rękodzielniczą, względnie przez zawodowe organizacje gospodarcze.

Lista kandydatów powinna zawierać trzykrotnie większą liczbę nazwisk, niż liczba członków komisji.

Ministrowi Skarbu przysługuje prawo utworzenia przy jednej izbie skarbowej kilku komisyj odwoławczych.

Art. 61. Przy powoływaniu członków komisyj szacunkowych i odwoławczych z grona płatników podatku od obrotu należy przestrzegać, aby w skład komisji wchodzili przedstawiciele wielkiego, średniego i drobnego handlu i przemysłu, oraz samodzielnych wolnych zajęć zawodowych.

Art. 62. Członków komisji i ich zastępców powołuje się na okres czteroletni.

Po upływie każdego dwulecia ustępuje połowa członków i ich zastępców. Ustępujących po raz pierwszy wyznacza los. Ustępujący mogą być ponownie powołani.

Art. 63. Na członków komisji mogą być powoływani ci płatnicy podatku przemysłowego, którzy korzystają z pełni praw cywilnych i politycznych i nie byli prawomocnie skazani na karę za wykroczenia, przewidziane w art. 96, 105, 106 i 107.

Art. 64. Mandat członka komisji gaśnie, gdy jego posiadacz traci warunki, przewidziane w art. 63, gdy przestaje być płatnikiem podatku przemysłowego, gdy nie był obecny na trzech z rzędu posiedzeniach komisji i nieobecności nie usprawiedliwił.

Art. 65. Członkowie komisji odwoławczej i ich zastępcy nie mogą być równocześnie członkami komisji szacunkowej i ich zastępcami.

Art. 66. Jeżeli instytucje, powołane do przedstawiania kandydatów na członków i ich zastępców (art. 59 i 60), nie uczynią tego w wyznaczonym terminie, to brakujących członków i ich zastępców mianuje właściwa władza skarbowa.

Art. 67. Przewodniczący zwołuje komisję, kieruje jej czynnościami, wykonywa jej uchwały i jest odpowiedzialny za należyte stosowanie obowiązujących przepisów.

Art. 68. O każdem posiedzeniu komisji przewodniczący zawiadamia pisemnie wszystkich członków komisji, przynajmniej na 5 dni przed terminem posiedzenia. W ten sposób zaprasza się w razie potrzeby zastępców.

Komisja jest zdolna do powzięcia uchwał, jeżeli prócz przewodniczącego lub jego zastępcy jest obecna przynajmniej połowa członków.

Jeżeli na pierwsze posiedzenie nie przybędzie zdolna do powzięcia uchwał ilość członków, wyznacza się drugie posiedzenie z zastrzeżeniem, że zapadłe na niem uchwały będą prawomocne bez względu na ilość obecnych.

Art. 69. Członkowie komisji i ich zastępcy, o ile nie pozostają na służbie państwowej, składają przy obejmowaniu swych obowiązków uroczyste przyrzeczenie, iż obowiązki swe pełnić będą według najlepszej wiedzy i sumienia i zachowają w ścisłej tajemnicy wszystkie powzięte w komisji wiadomości o położeniu majątkowem płatników.

Obowiązek zachowania tajemnicy ciąży również na przewodniczącym, na jego zastępcy, jak również na członkach komisji, zostających na służbie państwowej.

Art. 70. Uchwały komisji zapadają zwykłą większością głosów obecnych członków. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Art. 71. Przewodniczący i członkowie komisji oraz ich zastępcy nie mogą uczestniczyć w posiedzeniach podczas obrad i uchwał, dotyczących opodatkowania przedsiębiorstw i zajęć, wykonywanych przez nich samych, przez ich małżonków, krewnych i powinowatych w linji wstępnej i zstępnej, albo

w bocznej do trzeciego stopnia, przez osoby, będące pod ich opieką lub kuratelą, tudzież przez firmy, spółki i zrzeszenia, z któremi są w jakikolwiek sposób pośrednio lub bezpośrednio związani.

Art. 72. Z obrad i uchwał komisji spisuje się protokóły, które podpisują przewodniczący i przynajmniej trzech obecnych na posiedzeniu członków lub ich zastępców.

Art. 73. Członkom komisji, którzy nie są urzędnikami państwowymi, zwraca się koszty, spowodowane przybyciem na posiedzenie.

Bliższe przepisy w tym przedmiocie wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Sprawdzanie zeznań i ustalanie obrotów przez komisje szacunkowe.

Art. 74. Zeznania o obrocie, składane w myśl art. 52 do 54, sprawdza właściwa władza podatkowa I instancji, posiłkując się przytem wszelkiemi posiadanemi materjałami, a w szczególności danemi, zebranemi podczas lustracji przedsiębiorstw, i przygotowuje wnioski dla komisji.

Władza podatkowa I instancji przygotowuje również na podstawie posiadanych materjałów wnioski o obrotach tych przedsiębiorstw i zajęć, co do których nie złożono zeznań, wbrew art. 52, lub co do których nie istnieje ustawowy obowiązek składania zeznań.

Art. 75. Celem należytego sprawdzenia obrotów i przygotowania wniosków (art. 74) władze podatkowe I instancji oraz komisje szacunkowe mają prawo:

1) żądać od przedsiębiorców przedstawienia w oznaczonych terminach pisemnych lub ustnych wyjaśnień co do obrotów, jako też ksiąg handlowych, o ile takowe są prowadzone, wszelkich dokumentów i załączników lub uwierzytelnionych wyciągów z tych ksiąg;

2) zbierać informacje od osób, obznajomionych z faktycznemi stosunkami, i powoływać biegłych do badania ksiąg, zapisków oraz stosunków faktycznych, miarodajnych dla wymiaru podatków, z listy kandydatów, przedstawionych przez organizacje lub zrzeszenia przemysłowo-handlowe oraz związki zawodowe.

Jeżeli przedstawienie ksiąg w myśl p. 1) niniejszego artykułu nastręcza trudności, to na prośbę płatnika badanie ksiąg może się odbyć w jego zakładzie.

Art. 76. Wnioski, przygotowane w myśl art. 74 i 75, składa naczelnik władzy podatkowej I instancji, jako przewodniczący komisji szacunkowej, pod jej obrady.

Komisja ustala obroty oraz przypadający podatek. W razie potrzeby komisja ma prawo powołać na swe posiedzenie rzeczoznawców, którzy przed przystąpieniem do swej czynności mają złożyć przyrzeczenie w myśl art. 69.

Jeżeli na poparcie wykazanego w zeznaniu obrotu płatnik wyraził gotowość przedstawienia ksiąg handlowych wraz z dokumentami i rachunkami, to władza podatkowa, względnie komisja szacunkowa, nie może ustalić obrotu odmiennie od zeznania, o ile księgi nie zostały uznane przez komisję za nieprawidłowe lub za nierzetelne. Przy badaniu ksiąg ma prawo być obecny płatnik lub jego zastępca.

Nieprzyjęcie obrotu, wykazanego w księgach, winno być protokólarnie stwierdzone i uzasadnione. Odpis tego uzasadnienia doręcza się płatnikowi.

Minister Skarbu jest władny do pobierania podatków od drobnych przedsiębiorstw na podstawie przeciętnych norm obrotu, ustalonych dla poszczególnych gałęzi drobnych przedsiębiorstw, bez ustalania sum obrotu w każdym poszczególnym wypadku, oraz do podziału ryczałtowych kwot podatku pomiędzy poszczególne drobne przedsiębiorstwa.

Podział ryczałtowych kwot ustalają komisje szacunkowe na rok kalendarzowy zgóry po zasięgnięciu opinji organizacji i zrzeszeń zawodowych.

Art. 77. O kwotach ustalonych obrotów i przypadającego do uiszczenia podatku należy zawiadomić płatnika przez doręczenie mu nakazu płatniczego.

W nakazach tych należy również wskazać termin i tryb wnoszenia odwołań.

Art. 78. Prace komisji winny być prowadzone w ten sposób, aby nakazy płatnicze były rozesłane najpóźniej do dnia 15 kwietnia roku, bezpośrednio następującego po roku podatkowym.

W razie rozesłania nakazów płatniczych po 15 kwietnia, terminy, oznaczone w art. 81 i 85, będą odpowiednio przedłużone, co zaznaczone być winno w obwieszczeniach, przewidzianych w art. 79.

Art. 79. Równocześnie z rozesłaniem nakazów płatniczych (art. 77) przewodniczący komisji zawiadamia płatników zapomocą publicznego obwieszczenia o dniu rozesłania nakazów płatniczych, o terminach płacenia podatków (art. 81) i o trybie wnoszenia odwołań (art. 85 i 86).

Obwieszczenie to należy wywiesić w lokalu władzy podatkowej, rozplakatować najpóźniej w terminie oznaczonym w art. 78, oraz ewentualnie zamieścić w dziennikach miejscowych.

Art. 80. Przewodniczący komisji sporządza w dwóch egzemplarzach imienne listy płatników według gmin, względnie dzielnic miejskich, z oznaczeniem kwot ustalonego obrotu i przypadającego podatku. Tak sporządzone listy wywiesza się w pomieszczeniu władzy podatkowej I instancji i przesyła się do urzędów gminnych (magistratów) celem wyłożenia na przeciąg 4-ch tygodni w miejscu dostępnem dla publiczności.

Niezależnie od rozesłania nakazów płatniczych władze podatkowe I instancji są obowiązane do udzielania zgłaszającym się płatnikom informacyj o kwotach ustalonych obrotów i przypadającego do uiszczenia podatku.

Termin uiszczenia podatku, obliczonego przez komisje szacunkowe.

Art. 81. Podatek przemysłowy należy płacić do 15 maja roku, bezpośrednio następującego po roku podatkowym.

Sprawdzanie zeznań i ustalanie obrotów przez władze skarbowe oraz termin uiszczenia obliczonego przez nie podatku.

Art. 82. Postanowienia artykułów 74, 75, 76 i 77 mają analogiczne zastosowanie także przy sprawdzaniu zeznań, ustalaniu obrotu i obliczaniu podatku przedsiębiorstw, wymienionych w ustępie drugim art. 54, przez władze skarbowe.

Art. 83. Obliczony przez władzę skarbową (art. 82) podatek przemysłowy winien być wpłacony w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu zawiadomienia.

Dodatkowe wymiary.

Art. 84. Od przedsiębiorstw i zajęć, podlegających podatkowi przemysłowemu, a z jakichkolwiek bądź powodów wcale nie pociągniętych do opodatkowania w terminach, oznaczonych w niniejszej ustawie, wymierza się podatek dodatkowy. Może być również w ciągu lat pięciu dodatkowo wymierzony podatek, jeśli na skutek później ujawnionych konkretnych okoliczności pierwotny wymiar okaże się za niski.

W tych wypadkach władza podatkowa zawiadamia płatnika o wymiarze indywidualnie, a podatek powinien być uiszczony w terminie, wskazanym w art. 83.

Odwołania i sprzeciwy.

Art. 85. Od ustalonych sum obrotów i obliczonych kwot podatku, mogą być wnoszone odwołania w następujących terminach:

1) przez płatników, o których mowa w art. 54 ustęp drugi i w art. 84, w ciągu dni czternastu, licząc od dnia następnego po doręczeniu zawiadomienia;

2) przez wszystkich innych płatników najpóźniej do dnia 15 maja roku, bezpośrednio następującego po roku podatkowym.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku w przepisanym terminie.

Spóźnione odwołania przewodniczący komisji szacunkowej, względnie władza skarbowa (art. 82), pozostawia bez rozpatrzenia.

Art. 86. Prawo wniesienia odwołania nie przysługuje temu płatnikowi, który bez udowodnienia ważnej a nieuchronnej przyczyny wbrew przepisom art. art. 52, 54 i 55 bądź wcale nie złożył zeznania o obrocie, bądź złożył je po terminie.

O zaistnieniu ważnej a nieuchronnej przyczyny rozstrzyga władza, powołana do rozstrzygnięcia odwołania.

Odwołanie takiego płatnika, nie podlega rozpoznaniu, o czem należy go zawiadomić.

Art. 87. Przewodniczącemu komisji szacunkowej służy prawo zgłoszenia sprzeciwu przeciw uchwałom komisji szacunkowej w terminie 7-dniowym od dnia następnego po powzięciu uchwały.

Odpis sprzeciwu należy równocześnie przesłać płatnikowi, któremu przysługuje prawo do wniesienia odpowiedzi w terminie do dni 7, licząc od dnia następnego po doręczeniu odpisu.

Sprzeciw przewodniczącego winien być przesłany komisji odwoławczej w ciągu dni 14 od dnia doręczenia odpisu wraz z ewentualną odpowiedzią płatnika.

Wniesienie sprzeciwu nie wstrzymuje wykonania uchwał komisji szacunkowej.

Art. 88. Przewodniczący komisji szacunkowej, względnie władza skarbowa (art. 54 i 82), bada konkretne zarzuty odwołania, przeprowadza w razie potrzeby uzupełniające dochodzenia i akta sprawy z wnioskiem komisji szacunkowej, względnie z własnym wnioskiem, przesyła komisji odwoławczej — najpóźniej w terminie 30-dniowym od dnia otrzymania odwołania.

Art. 89. Komisja odwoławcza, względnie władza skarbowa, stanowiąca drugą instancję (art. 57 ust. 2), jest właściwa do rozstrzygania w drugiej i ostatniej instancji odwołań i sprzeciwów.

Przy rozpatrywaniu odwołań i sprzeciwów, komisja odwoławcza i jej przewodniczący korzystają z tych samych praw, jakie służą komisji szacunkowej i jej przewodniczącemu.

Księgi handlowe i inne zapiski, dotyczące obrotu, mogą być jednak rozpatrywane w drugiej instancji tylko w tym wypadku, gdy płatnik powołał się na nie w zeznaniu o obrocie i oświadczył gotowość przedstawienia ich (art. 53, p. 7).

Komisja odwoławcza, względnie władza skarbowa (art. 57 ust. 2), winna jest rozstrzygnąć odwołanie najpóźniej w terminie 6-ciu miesięcy, od dnia odwołania. Jeżeli jednak przed upływem tego terminu zażądano od płatnika dodatkowych wyjaśnień, termin ten przedłuża się o dalsze 3 miesiące.

Art. 90. O ile płatnik, lub jego pomocnik wyraził w odwołaniu życzenie złożenia ustnych wyjaśnień, należy go zawiadomić o terminie wyznaczonym do rozpatrzenia odwołania, przynajmniej na 8 dni przed posiedzeniem komisji.

Art. 91. Przy rozstrzyganiu odwołań i sprzeciwów instancja odwoławcza nie jest związana ani uchwałą I instancji, ani wnioskiem przewodniczącego komisji szacunkowej (art. 88), i zależnie od stanu faktycznego i prawnego zatwierdza lub zmienia zaskarżoną uchwałę.

Jeżeli jednak instancja odwoławcza, załatwiając jednostronne odwołanie płatnika, przyjdzie do przekonania, że podatek wymierzono w kwocie za niskiej, to orzeka odrzucenie odwołania i zwraca sprawę I instancji celem uzupełnienia postępowania wymiarowego.

Zapadłe decyzje instancji odwoławczej wraz z aktami spraw przesyła się przewodniczącemu komisji szacunkowej, względnie władzy skarbowej, celem zawiadomienia płatników i poczynienia ewentualnych zmian w księdze bierczej.

Od decyzji instancji odwoławczej przysługuje tak płatnikom, jak i przewodniczącemu komisji odwoławczej prawo wniesienia skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego w myśl ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. R. № 67 poz. 600).

ROZDZIAŁ V.

Zaległości, zwroty i ulgi.

Art. 92. Państwowy podatek przemysłowy korzysta z ustawowego pierwszeństwa zaspokojenia z całego majątku ruchomego, należącego do przedsiębiorstwa, obłożonego tym podatkiem.

Art. 93. Nadmiernie lub niewłaściwie wpłacone kwoty podatku przemysłowego (art. 6) podlegają zwrotowi na podstawie zarządzeń izb skarbowych.

Zwrot winien nastąpić najpóźniej w ciągu sześćdziesięciu dni od daty wniesienia podania.

Izby skarbowe są również władne umarzać należności podatku przemysłowego z tytułu decyzji komisyj odwoławczych (art. 91), jako też z tytułu bezwzględnej nieściągalności.

Art. 94. W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, gdyby uiszczenie podatku mogło narazić egzystencję gospodarczą płatnika, służy Ministrowi Skarbu prawo odraczania, rozkładania na raty, jako też częściowego lub całkowitego umarzania zaległych kwot podatku przemysłowego, wreszcie darowania skutków niedotrzymania wszelkich przewidzianych w ustawie niniejszej terminów.

Ministrowi Skarbu służy prawo przeniesienia powyższych uprawnień na izby skarbowe.

Ministrowi Skarbu, w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, w wypadkach stwierdzonej potrzeby gospodarczej, służy prawo:

1) zniżania, względnie zawieszania podatku, przypadającego od tranzakcyj eksportowych co do surowców krajowych w wypadkach, w których pobór tego podatku okazałby się istotną przeszkodą dla rozwoju eksportu;

2) udzielania przedsiębiorstwom przemysłowym, eksportującym wyroby własne, względnie organizacjom eksportowym tych przedsiębiorstw, bonifikacji podatku uiszczonego od obrotów, pochodzących z dostawy części składowych oraz materjałów pomocniczych i innych, użytych do wytworzenia wywiezionych zagranicę towarów.

Wysokość bonifikacji w procentowym stosunku do ceny fakturowej dla poszczególnych rodzajów towarów określi rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu;

3) zniżania podatku od obrotów ze sprzedaży na rachunek firm, nieopłacających podatku przemysłowego (art. 5 p. 5, ustęp ostatni).

Art. 95. Spółdzielnie, działające na zasadzie ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. № 111 poz. 733), należące do związków rewizyjnych, w rozumieniu art. 68 i 70 tejże ustawy, korzystają z następujących ulg:

1) jeżeli statutowo i faktycznie działają wśród swych członków, lub jeżeli rozszerzają wprawdzie działalność swoją i na osoby nie będące członkami, ale przelewają przypadające od nieczłonków nadpłaty i zwroty w całości do funduszów, nie podlegających według statutu podziałowi między członków:

a) zwalnia się od podatku przemysłowego spółdzielnie mieszkaniowe dla budowy nowych domów oraz spółdzielcze instytucje drobnego kredytu;

b) w spółdzielniach, prowadzących handel towarowy lub przedsiębiorstwa przemysłowe, za obrót przyjmuje się jedną czwartą część sum, określonych w art. 5, punktach 1, 7 i 8.

Warunek należenia do związku rewizyjnego nie dotyczy spółdzielni, zorganizowanych w myśl art. 70 wyżej powołanej ustawy o spółdzielniach, a posiadających przyznane im przez Radę spółdzielczą prawo rewizji;

2) w innych spółdzielniach za obrót przyjmuje się połowę sum, określonych w art. 5, punktach 1, 2, 7 i 8;

3) upoważnia się Ministra Skarbu do zezwalania związkom rewizyjnym, wymienionym w art. 68 i 70 powołanej ustawy o spółdzielniach, na składanie deklaracji, zeznań o obrocie w imieniu spółdzielni, do tych związków należącej, oraz na uiszczanie podatku przemysłowego, przypadającego od spółdzielni związkowych.

Z ulg powyższych korzystają również spółdzielnie, względem których nie upłynęły jeszcze terminy, przepisane dla uzgodnienia statutu z obowiązującą ustawą o spółdzielniach w myśl przepisów art. 117 tejże ustawy.

Sklepy kółek rolniczych, należące do wymienionych wyżej związków rewizyjnych, a prowadzone we wsiach na własny rachunek i we własnym zarządzie tych kółek, korzystają z ulg, w myśl p. 1) lit. b) niniejszego artykułu.

Do centralnej kasy spółek rolniczych (dekret Naczelnika Państwa z dnia 8 lutego 1919 r. Dz. Pr. P. P. № 15, poz. 212/213) mają zastosowanie ulgi, przewidziane w p. 2) niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ VI.

Postanowienia karne.

Przepisy materjalne.

Art. 96. Kto osób delegowanych do lustracji przedsiębiorstw (art. 40) nie dopuści do wykonania czynności, z lustracją związanych (art. 42, 44 i 47), lub przeszkodzi wykonaniu tych czynności, będzie karany, o ile czyn tego rodzaju nie podlega karze surowszej w myśl istniejących przepisów, pozbawieniem wolności do trzech miesięcy, lub karą pieniężną do 1.000 złotych.

Art. 97. Kto osobom, dokonywającym lustracji (art. 40), nie okaże prowadzonych w przedsiębiorstwie ksiąg lub innych zapisków, wymienionych w art. 50, ulegnie karze pieniężnej od 50 do 500 złotych.

Art. 98. Kto prowadzi przedsiębiorstwo lub wykonywa zajęcie, nie nabywszy świadectwa przemysłowego, ulegnie karze pieniężnej od 3—30 krotnej kwoty, nie uiszczonej za świadectwo. Kto prowadzi przedsiębiorstwo lub wykonywa zajęcie, nie nabywszy należytego świadectwa przemysłowego, względnie utrzymuje skład bez karty rejestracyjnej, ulegnie karze pieniężnej do wysokości 3-krotnej kwoty, stano-

wiącej różnicę między ceną właściwego a posiadanego świadectwa przemysłowego, względnie stanowiącej należną opłatę za kartę rejestracyjną.

Kara nie zwalnia od obowiązku nabycia właściwego świadectwa przemysłowego, względnie karty rejestracyjnej.

Art. 99. Kto nie umieści w przedsiębiorstwie lub składzie na miejscu widocznem (art. 38) świadectwa przemysłowego względnie karty rejestracyjnej, albo nie okaże osobom, dokonywającym lustracji, świadectwa przemysłowego na handel wędrowny (obnośny, rozwoźny) — ulegnie karze pieniężnej od 5 do 100 złotych.

Art. 100. Kto nie zaopatrzy zakładu handlowego lub przemysłowego oraz oddzielnego składu w szyld (art. 43), ulegnie karze pieniężnej od 5 do 100 złotych.

Art. 101. Kto nie przedstawi świadectwa przemysłowego, względnie karty rejestracyjnej, celem uzyskania adnotacji, przewidzianej w art. 36, ulegnie karze pieniężnej od 5 do 100 złotych.

W razie zmiany w osobie przedsiębiorcy karze tej podlega zarówno poprzedni, jak i nowy właściciel przedsiębiorstwa.

Art. 102. Kto w razie zagubienia świadectwa przemysłowego nie złoży w ciągu dwóch tygodni, licząc od dnia stwierdzenia faktu zagubienia świadectwa, prośby o wydanie duplikatu (art. 39), ulegnie karze pieniężnej od 5 do 50 złotych.

Art. 103. Kto nie złoży zeznania o obrocie (art. 52, 53 i 54) w terminie, oznaczonym w art. 55, lub kto wbrew postanowieniom art. 53 przedstawi w zeznaniu o obrocie niezupełne dane, ulegnie karze pieniężnej od 50 do 500 złotych.

Art. 104. Kto mimo wezwania władzy podatkowej (art. 75 p. 1) w wyznaczonym przez nią terminie nie udzieli wyjaśnień co do obrotu, albo nie przedstawi prowadzonych ksiąg handlowych lub uwierzytelnionych z nich wyciągów, ulegnie karze pieniężnej od 10 do 500 złotych.

Art. 105. Kto w celu uchylenia od ustawowej powinności podatkowej siebie lub osoby, przez siebie zastępowanej, świadomie poda w zeznaniu o obrocie (art. 52 i 53), względnie w wyjaśnieniu, złożonem w myśl przepisów art. 75 p. 1), nieprawdziwe wiadomości, które mogą się przyczynić do udaremnienia wymiaru, albo do uszczuplenia ustawowo należącego się podatku, niezależnie od obowiązku uiszczenia należności podatkowej, ulegnie karze pieniężnej od dwukrotnej do dwudziestokrotnej sumy uszczuplonego, względnie narażonego na zmniejszenie lub uszczuplenie podatku, a w razie okoliczności obciążających—nadto karze pozbawienia wolności do trzech miesięcy.

Art. 106. Kto w celu uszczuplenia dochodu skarbowego prowadzi nierzetelnie księgi handlowe, ulegnie karze pieniężnej od dwukrotnej do dwudziestokrotnej sumy uszczuplonego, względnie narażonego na uszczuplenie lub zmniejszenie podatku, ponadto w razie okoliczności obciążających—karze pozbawienia wolności do 6 miesięcy.

Tej samej karze ulegają osoby, które świadomie z polecenia innych lub dla innych prowadzą nierzetelnie rachunkowość, o której mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu.

Art. 107. Członkowie komisji do spraw podatku przemysłowego, ich zastępcy, jako też rzeczoznawcy, powoływani na posiedzenia komisji (art. 76) winni ujawnienia wiadomości, o których mowa w art. 69, ulegną karze pieniężnej do 1.000 złotych, o ile w myśl istniejących przepisów nie podlegają surowszym postanowieniom karnym.

Jeżeli wykroczenia dokonano w celu zaszkodzenia kredytowi lub czci osoby, której dotyczy wiadomość ujawniona, winny ulegnie nadto karze pozbawienia wolności na czas do 6 miesięcy.

Art. 108. Winni kilku wykroczeń przeciwko przepisom niniejszej ustawy podlegają karze pieniężnej za każde z tych wykroczeń zosobna; co do kary pozbawienia wolności należy stosować odnośne przepisy ustaw karnych powszechnych.

Przepisy formalne.

Art. 109. Wszczynanie spraw o przekroczenia przepisów niniejszej ustawy należy bez naruszenia kompetencji innych właściwych organów do tej władzy podatkowej, względnie do tej komisji do spraw podatku przemysłowego, która ujawniła odnośne przekroczenia.

Art. 110. Orzecznictwo co do naruszeń niniejszej ustawy, zagrożonych karą pieniężną z mocy art. 97 do 102, należy do naczelników władz podatkowych I instancji (art. 40), a co do naruszeń, zagrożonych karą pieniężną z mocy art. 103 i 104, do komisyj szacunkowych, względnie do władz skarbowych (art. 57).

Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, zagrożone choćby obok innej kary karą pozbawienia wolności (art. 96, 105, 106 i 107), należy do powszechnych sadów karnych (powiatowych, pokoju).

Art. 111. Wydanie orzeczeń, skazujących na karę pieniężną z art. 97 do 102, powinno poprzedzać protokólarne stwierdzenie istoty karygodnego czynu (art. 51).

Art. 112. Władza podatkowa I instancji po sporządzeniu protokółu stwierdzającego przekroczenie, zagrożone karą pieniężną z art. 98, zarządza zamknięcie zakładu handlowego, względnie przemysłowego, prowadzonego bez świadectwa, o ile w ciągu dni 14 po sporządzeniu protokółu świadectwo nie zostanie nabyte.

Art. 113. O orzeczeniach karnych (art. 110 ust. 1) władza orzekająca zawiadamia obwinionego pisemnie.

Obwinionemu przysługuje prawo wniesienia na ręce władzy, która orzeczenie wydała, odwołania w terminie 14-dniowym, licząc od dnia następnego po doręczeniu mu zawiadomienia, do władzy administracyjno-skarbowej II instancji, albo też żądania rozpatrzenia sprawy przez sąd.

W pierwszym wypadku rozstrzygnięcie należy:

a) do właściwej izby skarbowej, o ile chodzi o orzeczeczenie, wydane na podstawie art. 97 i 99 do 102;

b) do komisji odwoławczej, względnie władzy skarbowej, o ile chodzi o orzeczenie, wydane na podstawie art. 98, 103 i 104.

W drugim wypadku właściwy sąd (powiatowy, pokoju), przeprowadza postępowanie w trybie, przepisanym dla spraw wszczętych w drodze sądowej. Na obszarze mocy obowiązującej ustawy postępowania karnego z dnia 1 lutego 1877 r. właściwe są sądy powiatowe, przyczem stosuje się przepisy §§ 459—469 ust. o post. karnem.

Obwiniony, który wybierze drogę odwołania do władz skarbowych, traci drogę odwołania do sądu.

Odwołania do władz skarbowych i do sądu nie wstrzymują wykonania kary, z wyjątkiem pozbawienia wolności, oraz z wyjątkiem kary pieniężnej, przewidzianej w art. 98. Ta ostatnia kara jest ściągalna po wydaniu orzeczenia przez władzę skarbową II instancji lub, o ile płatnik odwoła się do sądu, po zapadnięciu wyroku sądu I instancji.

Orzeczenia władz administracyjno-skarbowych II instancji są ostateczne.

Art. 114. Przez karę pozbawienia wolności, o której mowa w art. 96, 105, 106 i 107, rozumieć należy areszt (art. 21 ros. k. k. z roku 1903, § 18 niem. u. k. z r. 1871, § 244 austr. u. k. z r. 1852), o ile orzeczono karę, nie przenoszącą sześciu tygodni pozbawienia wolności, zresztą zaś na obszarze mocy obowiązującej ros. k. k. z r. 1903 i niem. u. k. z r. 1871 więzienie (art. 3, ustęp 3 przep. przech. do ros. kod. kar. z 7 sierpnia 1917 r. i § 16 niem. u. k. z r. 1871), na obszarze zaś mocy obowiązującej austr. u. k. z r. 1852—ścisły areszt (§ 245 austr. u. k. z r. 1852).

Na obszarze mocy obowiązującej austr. u. k. można zawsze wnieść odwołania z powodu orzeczenia o karze.

Art. 115. Kary pieniężne, orzeczone przez sądy, w razie niemożności ich ściągnięcia, ulegają zamianie na kary pozbawienia wolności, stosownie do ogólnych przepisów dzielnicowych ustaw karnych, jednak nie wyżej sześciu miesięcy.

Art. 116. Odpowiedzialność za przestępstwa z art. 96 do 104 gaśnie po upływie 2 lat, a z art. 105—107 po upływie 3 lat, licząc od dnia popełnienia czynu przestępnego.

Karygodność czynu, wymienionego w art. 105, gaśnie, gdy winny sprostuje lub uzupełni swe zeznanie lub wyjaśnienie wobec właściwej władzy skarbowej, zanim władza skarbowa otrzyma wiadomość o przestępstwie.

Art. 117. Kary pieniężne, nałożone za przekroczenia postanowień niniejszej ustawy w drodze administracyjno - skarbowej, winny być uiszczone w terminie 3-ch tygodniowym, licząc od dnia następnego, po doręczeniu orzeczenia karnego (art. 113).

Kary, niewpłacone w terminie, wskazanym w ust. 1 niniejszego artykułu, uważa się za zaległość.

Art. 118. Kary pieniężne, nałożone za naruszenie przepisów niniejszej ustawy, wpływają na rzecz Skarbu i mogą być zabezpieczone na majątku obwinionego przez władze podatkowe nawet przed wydaniem orzeczenia karnego.

Za kary pieniężne, nałożone na pełnomocnika płatnika, odpowiada płatnik posiłkowo.

Środki odwoławcze przysługują płatnikowi narówni z obwinionym.

ROZDZIAŁ VII.

Opodatkowanie handlu i przemysłu na rzecz związków samorządowych i innych korporacyj.

Art. 119. Związkom komunalnym przysługuje prawo opodatkowania na potrzeby samorządu przedmiotów, podlegających państwowemu podatkowi przemysłowemu, tylko w postaci dodatku do tego podatku:

a) o ile chodzi o przedsiębiorstwa i zajęcia, podlegające państwowemu podatkowi od obrotu,—do wysokości jednej czwartej części tego podatku;

b) nadto od wszystkich przedsiębiorstw i zajęć—do wysokości 30% każdocześnie przez Państwo pobieranej ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

Art. 120. Na rzecz izb handlowych i przemysłowych, izb rzemieślniczych, związków stowarzyszeń przemysłowych i rękodzielniczych, spełniających funkcje izb handlowo-przemysłowych lub rękodzielniczych, wreszcie szkół zawodowych, mających prawo publiczności, a utrzymywanych tak przez publiczne, jak i przez inne związki i stowarzyszenia kupców, przemysłowców i rzemieślników, oraz przez nieobliczone na zysk stowarzyszenia, instytucje i fundacje, utworzone specjalnie dla utrzymywania uczelni zawodowych, wreszcie na rzecz burs terminatorskich, patronatów dla młodzieży rękodzielniczej i przemysłowej, oraz zawodowych kursów przemysłowych dokształcających ma być opodatkowany handel i przemysł oraz zajęcia przemysłowe:

a) na rzecz izb handlowych i przemysłowych, izb rzemieślniczych i instytucyj zastępczych—do wysokości, nie przekraczającej 15% ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, nabywanych w okręgu izby lub instytucji zastępczej;

b) na rzecz szkół zawodowych — do wysokości, nie przekraczającej 25% tychże świadectw i kart.

W granicach wyżej zakreślonych niezbędną wysokość obciążenia na rzecz izb handlowych, tudzież izb rzemieślniczych określa corocznie Minister Przemysłu i Handlu na podstawie budżetów tych izb, wysokość zaś obciążenia na rzecz szkół zawodowych i innych instytucyj, wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz podział tych sum ustala corocznie na podstawie budżetu tychże szkół i instytucyj Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Przemysłu i Handlu, którzy swe uprawnienia pod tym

względem mogą przelać na dyrektorów izb skarbowych, względnie kuratorów okręgów szkolnych.

Podział winien być w ten sposób dokonany, by wpływy, zebrane w okręgu danej izby skarbowej, były w tymże okręgu użyte, z potrąceniem jednak 20% tych sum na pokrycie potrzeb wyższych uczelni zawodowych o charakterze społecznym.

ROZDZIAŁ VIII.

Przepisy końcowe.

Art. 121. Minister Skarbu może uwolnić od podatku przemysłowego te przedsiębiorstwa, których bezpośrednie zadanie stanowi popieranie celów publicznych, dobroczynnych lub ogólnie użytecznych, jeżeli obrót tych przedsiębiorstw jest stosunkowo nieznaczny.

Art. 122. Upoważnia się Ministra Skarbu do odraczania wszystkich terminów, wyznaczonych w niniejszej ustawie.

Art. 123. Dla uniknięcia podwójnych opodatkowań, względnie uzyskania traktowania, odpowiadającego zasadom wzajemności, jako też celem przeprowadzenia zarządzeń odwetowych, Prezydent Rzeczypospolitej jest władny, na przedstawiony mu przez Radę Ministrów wniosek Ministra Skarbu, zawierać umowy, oparte na zasadach odmiennych od postanowień niniejszej ustawy, oraz wydawać w tym przedmiocie zarządzenia odwetowe.

Art. 124. Moc obowiązująca ustawy niniejszej rozciąga się na cały obszar Rzeczypospolitej, nie wyłączając województwa śląskiego.

Postanowienia art. 3, 5, 7 i 94 wchodzą w życie z dniem 1 lipca 1925 r. Od tegoż terminu tracą moc obowiązującą art. 3, 5, 6 i 94 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. (Dz. U. R. P. № 58 poz. 412).

Postanowienia innych artykułów obowiązują od dnia 1 stycznia 1926 r.

Od tegoż terminu tracą moc obowiązującą:

a) ustawa z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. № 58 poz. 412);

b) ustawa z dnia 9 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 69 poz. 670);

c) ustawa z dnia 16 lipca 1920 r. o opłacie stemplowej od sprzedaży przedmiotów zbytku (Dz. U. R. P. № 79 poz. poz. 528);

d) przepisy niemieckiej ustawy o podatku obrotowym (Umsatzsteuer) z dnia 26 lipca 1918 r. (Dz. Ust. str. 779), dotyczące podatku od przedmiotów zbytku;

e) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 stycznia 1924 r. w przedmiocie niezaliczania na podatek przemysłowy przedpłat, uiszczonych na poczet tegoż podatku w postaci świadectw przemysłowych (Dz. U. R. P. № 12 poz. 102);

f) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 kwietnia 1924 r. o podwyższeniu ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych (Dz. U. R. P. № 33 poz. 340).

Art. 125. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

(Dz. U. R. P. z dn. 7/VIII 1925 r. Nr. 79, poz. 550).

Załącznik do art. 23.

TARYFA

zawierająca podział miejscowości na klasy, a przedsiębiorstw i zajęć na kategorje, tudzież ceny świadectw przemysłowych.

CZĘŚĆ I.

PODZIAŁ MIEJSCOWOŚCI NA KLASY.

A. M. st. Warszawa.

B. Klasa I: Miasta: Bydgoszcz, Katowice, Kraków, Królewska Huta, Lublin, Lwów, Łódź, Poznań, Sosnowiec.

C. Klasa II: Miasta: Biała (woj. krakowskie) Białystok, Bielsk, Borysław, Chrzanów, Czechowice, Częstochowa, Drohobycz, Dziedzice, Gniezno, Grodno, Grudziądz, Inowrocław, Jarosław, Jasło, Kalisz, Kamienica, Kielce, Kołomyja, Krosno, Lipnik, Lubliniec, Mysłowice, Nowy Sącz, Pabjanice, Piotrków, Przemyśl, Pszczyna, Radom, Równo, Rzeszów, Rybnik, Siedlce, Stanisławów z Knihininem wsią i Knihininem kolonją, Stryj, Tarnów, Tarnopol, Tarnowskie Góry, Tomaszów (woj. łódzkie), Toruń, Wilno, Włocławek, Zgierz.

Powiaty: będziński, drohobycki, katowicki, z wyłączeniem gmin: Kończyc, Makoszowych i Pawłowa, krakowski, lwowski, świętochłowicki (woj. śląskie), poznański, warszawski.

Gminy i obszary dworskie: Pszczyński Zamek, Radzionków, Tychy (woj. śląskie).

D. Klasa III: Na obszarze izb skarbowych:

Białostockiej: Miasta i miasteczka: Augustów, Łomża, Ostrów, Suwałki, Wołkowysk.

Powiat białostocki.

Brzeskiej: Miasta i miasteczka: Brześć, Baranowicze, Kobryń, Lida, Łuniniec, Nieśwież, Nowogródek, Pińsk, Prużany, Sarny, Słonim, Stołpce.

Kieleckiej: Miasta i miasteczka: Busk, Końskie, Miechów, Opatów, Opoczno, Ostrowiec, Sandomierz, Szydłowiec.

Powiaty: częstochowski, olkuski, radomski.

Krakowskiej: Miasta i miasteczka: Andrychów, Bochnia, Dębica, Gorlice, Kęty, Limanowa, Mielec, Myślenice, Nowy Targ, Oświęcim, Poronin, Rabka, Ropczyce, Szczawnica Wyżna, Szczawnica Niżna (pow.-nowotarski), Wadowice, Wieliczka, Wilamowice, Zakopane, Żywiec z Zabłociem.

Powiaty: chrzanowski, gorlicki, nowosądecki oraz gminy: Helenów, Komorowice, Mikuszowice, powiatu bialskiego.

Lubelskiej: Miasta i Miasteczka: Biała podlaska, Chełm, Hrubieszów, Krasnystaw, Lubartów, Łuków, Międzyrzec, Puławy, Radzyń, Sokołów, Tomaszów, Węgrów, Włodawa, Zamość.

Powiat lubelski.

Lwowskiej: Miasta: Borszczów, Brody, Brzeżany, Buczacz, Czortków, Dolina, Gródek Jagielloński, Jaworów, Kałusz, Kamionka Strumiłowa, Łańcut, Mościska, Podhajce, Przemyślany, Przeworsk, Rawa Ruska, Rohatyn, Rymanów, Sambor, Sanok, Śniatyń, Sokal, Trembowla, Zaleszczyki, Złoczów, Żółkiew.

Powiaty: krośnieński i rzeszowski.

Łódzkiej: Miasta: Koło, Konin, Łęczyca, Ozorków, Radomsko, Turek, Wieluń, Zduńska Wola.

Powiaty: brzeziński, kaliski, łódzki.

Łuckiej: Miasta: Dubno, Kowel, Krzemieniec, Łuck, Ostróg, Włodzimierz Wołyński, Zdołbunowo.

Pomorskiej: Miasta: Brodnica, Chełmno, Chojnice, Działdowo, Gdynia, Gniew, Kartuzy, Kościerzyna, Nowe Miasto, Puck, Sempolno, Starogard, Świecie, Tczew, Tuchola, Wąbrzeżno, Wejherowo.

Poznańskiej: Miasta: Chodzież, Czarnków, Gostyń, Grodzisk, Jarocin, Kępno, Koźmin, Kościan, Krotoszyn, Leszno, Międzychód, Mogilno, Nakło, Nowytomyśl, Oborniki, Odolanów, Ostrów, Ostrzeszów, Pleszew, Rawicz, Śmigiel, Śrem, Środa, Strzelno, Szamotuły, Szubin, Węgrowiec, Witkowo, Wolsztyn, Września, Wyżysk, Zbąszyn, Żnin.

Powiat bydgoski.

Warszawskiej: Miasta: Ciechanów, Ciechocinek, Góra Kalwarja, Grójec, Kałuszyn, Łowicz, Mława, Mińsk Mazowiecki, Płock, Płońsk, Pułtusk, Rawa, Radzymin, Sierpc, Skierniewice.

Powiaty: błoński, kutnowski, włocławski.

Wileńskiej: Miasta i miasteczka: Głębokie, Holszany, Mejszagoła, Oszmiana, Święciany, Świr, Troki.

Na obszarze województwa śląskiego: Miasta: Aleksadrowicze, Bobrek, Cieszyn, Chybi, Goleszów, Jasienica, Jaworze, Komorowice, Mikołów, Mikuszowice, Olszówka Dolna, Skoczów, Stare Bielsko, Ustroń, Wapienica, Wodzisław, Żory.

Gminy i obszary dworskie: Kończyce, Ligota Pszczyńska, Łaziska Górne, Łaziska Średnie, Makoszowy, Murcki, Paniów, Pawłów.

Powiaty: rybnicki, z wyłączeniem Rybnika, tarnogórski, z wyłączeniem Tarnowskich Gór i Radzionkowa.

E. Klasa IV. Wszystkie inne miejscowości i powiaty.

Uwaga: Miasta i miasteczka, nie wymienione osobno w powyższej klasyfikacji, zalicza się do tej samej klasy, do której zaliczono odnośny powiat.

CZĘŚĆ II.

PODZIAŁ PRZEDSIĘBIORSTW NA KATEGORJE.

A. Przedsiębiorstwa handlowe.

I. **Prowadzące handel towarowy** (art. 5, punkt 1).

Kategorja pierwsza.

Handel hurtowy czyli zbyt wszelkiego rodzaju towarów przeważnie w większych ilościach (partjami), głównie kupcom i przemysłowcom.

Kategorja druga.

1) Handel detaliczny, czyli sprzedaż wszelkiego rodzaju towarów w mniejszych ilościach, zarówno drobnym kupcom, jak i spożywcom.

2) Drobna sprzedaż (p. kategorja III) nawet wyłącznie spożywcom towarów, posiadających cechy produkcji wytworniejszej, jak to:

a) kamieni szlachetnych, pereł i korali prawdziwych. przedmiotów, wyrobionych w całości, lub w części ze złota lub platyny, oraz wyrobów srebrnych z wyjątkiem drobnej biżuterji, oraz z wyjątkiem zegarków kieszonkowych w oprawie srebrnej.;

b) wyrobów z kości słoniowej, bursztynu, masy perłowej i szyldkretu oraz artykułów toaletotowych i galanteryjnych, których przeważną część składową stanowią: masa perłowa, szyldkret, kość słoniowa, emalja i kamienie półszlachetne, jako też pozłacane lub posrebrzane metale i stopy;

c) bronzów, majolik i platerowanych zastaw stołowych;

d) wyrobu z kryształu i porcelany;

e) antyków z wyjątkiem książek;

f) mebli wyściełanych, rzeźbionych, politurowanych i woskowanych, oraz wytwornych mebli i trumien metalowych, pianin i fortepianów, dywanów, kobierców i gobelinów, portjer i tkanin meblowych;

g) ekwipaży, rowerów, motocykli i samochodów;

h) skór meblowych i galanteryjnych, skórzanych przyborów podróżnych, wyrobów siodlarskich i rymarskich, z wyjątkiem zwykłej uprzęży dla sprzężaju roboczego; ubrań skórzanych, futer i ubiorów futrzanych, z wyjątkiem zwykłych skór, kożuchów i czapek baranich, wykwintnego obuwia gemzowego, zamszowego, lakierowanego, oraz wykwintnego obuwia z tkanin;

i) zagranicznych i krajowych towarów włóknistych, prócz krajowych towarów bawełnianych i półwełnianych, oraz prócz samodziałów i innych materjałów, używanych na ubiory ludowe;

j) ubiorów gotowych, prócz ludowych i robotniczych, używanych do pracy codziennej, bielizny jedwabnej i webowej oraz strojnej z cienkich materjałów, kapeluszy zagranicznych i strojnych kapeluszy damskich, parasoli i parasolek, krytych tkaniną jedwabną lub półjedwabną, tiulu jedwabnego, tkanin haftowanych i wyrobów dzianych jedwabnych;

k) win winogronowych, koniaków, wódek, likierów, kawioru, ostryg, homarów, pasztetów, łososi, turbot, jesiotrów, sielaw i t. p. wyszukanych towarów gastronomicznych.

3) Handel specjalny, nawet drobny, następującemi towarami:

a) pachnidłami i kosmetyką;

b) dziełami sztuk plastycznych;

c) bronią;

d) aparatami fotograficznemi, przyborami optycznemi, chirurgicznemi, fizycznemi i t.p. armaturą elektryczną, przyborami do wodociągów

i łazienek, kasami ogniotrwałemi, lustrami, wyrobami gumowemi i gutaperkowemi;
e) kawą i herbatą;
f) materjałami aptecznemi w stolicy oraz w miejscowościach pierwszej i drugiej klasy;
g) lakierami i farbami olejnemi;
h) obiciami papierowemi;
i) lampami;
j) przędzą i koronkami;
k) wszelkiego rodzaju silnikami i maszynami, w tej liczbie maszynami do szycia, do pisania, do rachowania oraz ich częściami składowemi.

Uwaga: Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw przemysłowych II kategorji, mogą utrzymywać nieograniczoną ilość oddzielnych składów (art. 22) tylko w obrębie tej miejscowości, w której zakład się znajduje.

Kategorja trzecia.

1) Drobna sprzedaż, czyli sprzedaż wszelkich towarów, z wyjątkiem wymienionych w punkcie 2 kategorji drugiej, wyłącznie spożywcom z zakładów, składających się z jednego pokoju.

Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw przemysłowych trzeciej kategorji, mogą zatrudniać prócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka jego rodziny, najwyżej jednego dorosłego najemnego subjekta handlowego i utrzymywać nie więcej niż dwa oddzielne składy (art. 22) przy zakładzie handlowym.

2) Zakłady handlu towarowego, należące do spółdzielni, bez względu na rodzaj prowadzonego handlu.

Kategorja czwarta.

Drobna sprzedaż towarów, z wyjątkiem wymienionych w punkcie 2 kategorji drugiej, wyłącznie spożywcom, dokonywana z niewielkich pomieszczeń, nie posiadających ani wyglądu, ani charakteru pokoju.

Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw czwartej kategorji, nie mogą utrzymywać oddzielnych składów (art. 22); w zakładach tych nie może być zatrudniony prócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka jego rodziny żaden dorosły najemny subjekt handlowy.

Kategorja piąta.

Handel wędrowny (domokrążny) art. 8 punkt 1).
1) Kategorja V-a handel rozwoźny (art. 19 lit. b).
2) Kategorja V-b handel obnośny (art. 19 lit. a).

W b. dzielnicy rosyjskiej świadectwa przemysłowe na handel wędrowny uprawniają w granicach obowiązujących w tym względzie przepisów administracyjnych do sprzedaży poza obrębem miast i miasteczek wszelkiego rodzaju towarów, z wyjątkiem towarów, wymienionych w punkcie 2 kategorji drugiej.

W obrębie zaś miast i miasteczek dozwolony jest na tych samych zasadach tylko handel obnośny a to: artykułami spożywczemi, napojami chłodzącemi, wyrobami tytuniowemi i zapałkami, tudzież gazetami i książkami.

Do handlu wędrownego (art. 19). wykonywanego na obszarze b. dzielnicy austrjackiej i pruskiej, mają zastosowanie przepisy, zawarte w odnośnych ustawach przemysłowych, obowiązujących w tych dzielnicach.

II. Skup zawodowy (art. 5, punkt. 1).

Skup w celu odsprzedaży wewnątrz Państwa lub na wywóz zagranicę surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa oraz zwierząt domowych, drobiu, tudzież innych towarów bez utrzymywania w tym celu zakładów handlowych.

Kategorja pierwsza.

Na sumę ponad pięćset tysięcy (500.000) złotych rocznie.

Kategorja druga.

Na sumę ponad sto tysięcy (100.000) do pięciuset tysięcy (500.000) złotych rocznie.

Kategorja trzecia,

Na sumę ponad dwadzieścia tysięcy (20.000) złotych do stu tysięcy (100.000) złotych rocznie.

Kategorja czwarta.

Na sumę do dwudziestu tysięcy (20.000) złotych.

Przedsiębiorstwa skupu surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa oraz zwierząt domowych i drobiu mogą utrzymywać oddzielne składy:

1) w nieograniczonej ilości na obszarze całej Rzeczypospolitej, o ile nabyły świadectwa przemysłowe kategorji pierwszej;

2) nie więcej niż pięć składów w obrębie powiatu, w którym przedsiębiorca zamieszkuje, lub w granicach powiatów sąsiednich, o ile nabyto świadectwo drugiej kategorji;

3) nie więcej niż dwa składy w obrębie tej miejscowości, gdzie przedsiębiorca stale mieszka, o ile nabyto świadectwo trzeciej kategorji;

4) nie więcej niż jeden skład w tej miejscowości, gdzie przedsiębiorca stale mieszka, o ile nabyto świadectwo czwartej kategorji.

III. Instytucje kredytu krótkoterminowego (art. 5, punkt 2).

Kategorja pierwsza.

1) Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym ponad pięćset tysięcy złotych.

2) Domy bankowe.

Kategorja druga.

1) Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym ponad pięćdziesiąt tysięcy (50.000) do pięciuset tysięcy (500.000) złotych.

2) Kantory wymiany i lombardy.

Kategorja trzecia.

Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym do pięćdziesięciu tysięcy (50.000) złotych.

Kategorja czwarta.

Zakłady kredytowe, należące do spółdzielni, bez względu na wysokość kapitału zakładowego.

IV. **Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe** (art. 5, punkt 3).

Kategorja pierwsza.

Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe, nie oparte na wzajemności.

Kategorja druga.

1) Oddziały przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, nie opartych na wzajemności.

2) Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe, oparte na wzajemności i ich oddziały.

V. **Roboty i dostawy** (art. 5, punkt 4).

Kategorja pierwsza.

Na sumę ponad czterysta tysięcy (400.000) zł.

Kategorja druga.

Na sumę ponad osiemdziesiąt tysięcy (80.000) do czterystu tysięcy (400.000) złotych.

Kategorja trzecia.

Na sumę ponad dwadzieścia tysięcy (20.000) do osiemdziesięciu tysięcy (80.000) złotych.

Kategorja czwarta.

Na sumę ponad dwa tysiące (2.000) do dwudziestu tysięcy (20.000) złotych.

VI. **Przedsiębiorstwa pośrednictwa handlowego, ekspedycyjne i przewozowe** (art. 5, punkt 5).

Kategorja pierwsza.

1) Przedsiębiorstwa komisowe, ekspedycyjne, przewozowe, oraz ekspedycyjno-przewozowe, utrzymujące oddziały.

2) Przedsiębiorstwa, przyjmujące towary na skład z wydawaniem na nie pożyczek, lub bez wydawania.

Kategorja druga.

1) Oddziały i filje przedsiębiorstw, wymienionych w punkcie 1 kategorji pierwszej.

2) Przedsiębiorstwa komisowe, ekspedycyjne i przewozowe, nie utrzymujące oddziałów i filji.

3) Biura techniczne.

4) Biura wywiadowcze, informacyjne, pogrzebowe i wszelkie biura pośrednictwa handlowego.

5) Biura próśb i porad prawnych, zatrudniające więcej niż dwóch pracowników.

Kategorja trzecia.

1) Biura próśb i porad prawnych, zatrudniające najwyżej dwóch pracowników.

2) Biura pośrednictwa pracy.

Kategorja czwarta.

Biura tłumaczeń i przepisywania na maszynie.

VII. **Zakłady gastronomiczne: restauracyjne, cukiernie, kawiarnie i mleczarnie** (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Zakłady gastronomiczne ze sprzedażą lub nawet bez sprzedaży trunków, zatrudniające ponad 20 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny w tych zakładach pracujących.

Kategorja druga.

1) Zakłady, zatrudniające ponad 10 do 20 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny w tych zakładach pracujących.

2) Zakłady gastronomiczne z wyszynkiem trunków, zatrudniające nawet mniej niż 10 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

Kategorja trzecia.

Wszelkie inne mniejsze zakłady gastronomiczne i jadłodajnie bez wyszynku trunków.

VIII. **Sale bilardowe** (art. 5, punk 6).

Kategorja trzecia.

Sale bilardowe, utrzymywane oddzielnie od zakładów gastronomicznych.

IX. **Zakłady dla sprzedaży napojów chłodzących** (art. 5, punkt 6).

Kategorja czwarta.

Zakłady, sprzedające wyłącznie wodę selcerską, limonadę i t. p. napoje chłodzące.

X. **Hotele, pokoje umeblowane, zajazdy, gospody i domy noclegowe** (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 100 pokojów (numerów).

Kategorja druga.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 20 do 100 pokojów.

Kategorja trzecia.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad sześć do 20 pokojów; zajazdy i gospody, w miastach i miasteczkach, bez wyszynku trunków.

Kategorja czwarta.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 4 do 6 pokojów; zajazdy i gospody w osadach wiejskich, bez wyszynku trunków oraz domy noclegowe.

XI. **Pensjonaty — pokoje umeblowane ze stołowaniem** (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Pensjonaty, w których ilość wynajmowanych pokojów przewyższa pięćdziesiąt.

Kategorja druga.

Pensjonaty, posiadające do wynajęcia ponad 12 do 50 pokojów.

Kategorja trzecia.

Pensjonaty, posiadające do wynajęcia ponad 2 do 12 pokojów.

XII. **Księgarnie** (art. 5, punkt 6).

Kategorja druga.

Księgarnie, zatrudniające ponad 5 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w księgarni pracujących.

Kategorja trzecia.

Wszystkie inne księgarnie.

XIII. Zakłady lecznicze (art. 5, punkt 6).

Kategorja druga.

Posiadające łóżek dla chorych ponad 10.

Kategorja trzecia.

Posiadające łóżek dla chorych do 10, oraz wszelkie zakłady lecznice, przeznaczone wyłącznie dla chorych przychodnich (ambulatorja).

XIV. Apteki (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Zatrudniające ponad 8 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w aptece pracujących.

Kategorja druga.

Zatrudniające ponad 3 do 8 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w aptece pracujących.

Kategorja trzecia.

Zatrudniające najwyżej trzy osoby, licząc w tem właściciela i członków rodziny, w aptece pracujących.

XV. Zakłady kąpielowe (art. 5, punkt 6).

Kategorja druga.

1) Łaźnie z oddzielnemi kabinami, lub łazienki z ilością wanien ponad 20.

2) Kąpiele na wodach morskich i słodkich z ilością kabin powyżej 40.

Kategorja trzecia.

1) Łaźnie ogólne i łazienki z ilością wanien do 20.

2) Kąpiele na wodach morskich i słodkich z ilością kabin od 10 do 40.

Kategorja czwarta.

Kąpiele na wodach morskich i słodkich ogólne z ilością kabin poniżej 10.

XVI. Przedsiębiorstwa kinematograficzne (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Stałe kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 500.

Kategorja druga.

Stałe kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 150 do 500.

Kategorja trzecia.

Stałe kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób do 150.

Wędrowne przedsiębiorstwa kinematograficzne winny nabywać świadectwa kategorji V-a przedsiębiorstw handlowych.

XVII. Przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, ogródki i sale z zamkniętemi lub otwartemi scenami (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Stałe teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartemi lub zamkniętemi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 750.

Kategorja druga.

Stałe teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartemi lub zamkniętemi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 300 do 750.

Kategorja trzecia.

Stałe teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartemi lub zamkniętemi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób do 300.

Wędrowne przedsiębiorstwa teatralne, wędrowne cyrki i inne wędrowne zespoły artystyczne winny nabywać świadectwa przemysłowe kategorji V-a przedsiębiorstw handlowych.

XVIII. Zdroje naturalnych wód mineralnych (art. 5, punkt 6).

Kategorja druga.

Sprzedaż wód mineralnych ze zdrojów.

U w a g a: Wszelkie inne przedsiębiorstwa, prowadzone przez zarządy zdrojowe (pensjonaty, kąpiele, ambulatorja), podlegają oddzielnemu opodatkowaniu na zasadach ogólnych.

XIX. Wrotniska i ślizgawki (art. 5, punkt 6).

Kategorja trzecia.

Wszystkie przedsiębiorstwa tego rodzaju.

XX. Magle i maszyny do czesania wełny (art. 5, punkt 6).

Kategorja czwarta.

Utrzymywane jako oddzielne przedsiębiorstwa zarobkowe: magle i maszyny do czesania wełny.

XXI. Wydawnictwa utworów drukowanych.

Kategorja druga.

Wydawnictwa pism codziennych w stolicy i miejscowościach pierwszej klasy.

Kategorja trzecia.

Wydawnictwa pism codziennych w miejscowościach II, III i IV klasy, wydawnictwa innych utworów drukowanych bez względu na klasę miejscowości.

B. P r z e d s i ę b i o r s t w a k o m u n i k a c y j n e.

I. Przedsiębiorstwa kolei żelaznych tak normalnych, jak i wąskotorowych, tudzież tramwajów oraz przedsiębiorstwa telefonów zalicza się do kategorji pierwszej przedsiębiorstw handlowych.

II. Główne zakłady przedsiębiorstw żeglugi zalicza się do kategorji drugiej przedsiębiorstw handlowych; inne zakłady tych przedsiębiorstw zalicza się do kategorji trzeciej przedsiębiorstw handlowych.

Nadto od każdego statku uiszcza się opłatę za świadectwo przemysłowe w następującej wysokości:

1) statki parowe, według powierzchni ogrzewalnej kotłów parowych po 0,80 zł. za jeden m^2 tej powierzchni;

2) statki motorowe, według siły motorów po 0,40 zł. za każdą jednostkę siły (H. P.);

3) żaglowce metalowe, według powierzchni pokładu po 0,03 zł. za jeden m^2 powierzchni pokładu;

4) żaglowce z drzewa z pokładem, według powierzchni pokładu po 0,03 zł. za jeden m^2. tej powierzchni;

5) żaglowce z drzewa bez pokładu (berlinki) według powierzchni, obliczonej przez pomnożenie długości żaglowca (berlinki) przez jego szerokość, po 0,01 zł. za jeden m^2. tej powierzchni.

C. Przedsiębiorstwa przemysłowe.

I. Kopalnie węgla kamiennego.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ponad 2.000.000 ctn. m.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 1.500.000 do 2.000.000 ctn. m.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 500.000 do 1.500.000 ctn. m.

Kategorja czwarta.

Produkujące ponad 200.000 do 500.000 ctn. m.

Kategorja piąta.

Produkujące ponad 50.000 do 200.000 ctn. m.

Kategorja szósta.

Produkujące do 50.000 ctn. m.

II. Kopalnie rudy.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ponad 2.500.000 ctn. m.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 2.000.000 do 2.500.000 ctn. m.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 1.000.000 do 2.000.000 ctn. m.

Kategorja czwarta.

Produkujące ponad 500.000 do 1.000.000 cnt. m.

Kategorja piąta.

Produkujące ponad 100.000 do 500.000 ctn. m.

Kategorja szósta.

Produkujące do 100.000 ctn. m.

III. Kopalnie nafty lub gazów ziemnych.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ropy naftowej ponad 3.000,000 ctn.m.

Kategorja druga.

Produkujące ropy naftowej ponad 2.000.000 do 3.000.000 ctn. m.

Kategorja trzecia.

Produkujące ropy naftowej ponad 1.000.000 do 2.000.000 ctn. m.

Kategorja czwarta.

Produkujące ropy naftowej ponad 250.000 do 1.000.000 ctn. m.

Kategorja piąta.

Produkujące ropy naftowej ponad 100.000 do 250.000 ctn. m.

Kategorja szósta.

Produkujące ropy naftowej do 100.000 ctn. m.

Uwaga: przy kopalniach, produkujących gazy ziemne, jeden metr sześcienny gazu liczy się za jeden kilogram ropy naftowej.

IV. Młyny mączne.

Kategorja pierwsza.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren przekracza 150 metrów.

Kategorja druga.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 100 do 150 metrów.

Kategorja trzecia.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 50 do 100 metrów.

Kategorja czwarta.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 15 do 50 metrów.

Kategorja piąta.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 8 do 15 metrów.

Kategorja szósta.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 4 do 8 metrów.

Kategorja siódma.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad $1\frac{1}{2}$ do 4 metrów.

Kategorja ósma.

Wiatraki i inne młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren nie przekracza półtora metra.

Uwaga: O ile w młynach używane są do mielenia walce wyłącznie lub łącznie z żarnami, to 1 ctm. długości pary walców liczy się za trzy ctm. średnicy pary żaren, a zespół trzech walców liczy się za dwie pary walców.

V. Gorzelnie.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 900.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

Kategorja czwarta.

Produkujące ponad 400.000 do 900.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

Kategorja piąta.

Produkujące ponad 200.000 do 400.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

Kategorja szósta.

Produkujące do 200.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

VI. Browary.

Kategorja pierwsza.

Wyrabiające ponad 60.000 hektol. gorącej brzeczki.

Kategorja druga.

Wyrabiające ponad 30.000 do 60.000 hektol. gorącej brzeczki.

Kategorja trzecia.

Wyrabiające ponad 18.000 do 30.000 hektol. gorącej brzeczki.

Kategorja czwarta.

Wyrabiające ponad 6.000 do 18.000 hektol. gorącej brzeczki.

Kategorja piąta.

Wyrabiające ponad 2.000 do 6.000 hektol. gorącej brzeczki.

Kategorja szósta.

Wyrabiające do 2.000 hektol. gorącej brzeczki.

VII. Cukrownie.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ponad 30.000 ctn. m. kryształu.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 20.000 do 30.000 ctn. m. kryształu.

Kategorja trecia.

Produkujące ponad 10.000 do 20.000 ctn. m. kryształu.

Kategorja czwarta.

Produkujące do 10.000 ctn. m. kryształu.

VIII. Olejarnie parowe.

Kategorja pierwsza.

Posiadające ponad 20 czynnych pras.

Kategorja druga.

Posiadające ponad 13 do 20 czynnych pras.

Kategorja trzecia.

Posiadające ponad 7 do 13 czynnych pras.

Kategorja czwarta.

Posiadające do 7 czynnych pras.

IX. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze.

Kategorja pierwsza.

Wyrabiające ponad 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja druga.

Wyrabiające ponad 3.000 do 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja trzecia.

Wyrabiające ponad 1.200 do 3.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja czwarta.

Wyrabiające ponad 400 do 1.200 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja piąta.

Wyrabiające do 400 ctn. m. drożdży prasowanych.

X. Fabryki drożdży prasowanych.

Kategorja druga.

Wyrabiające ponad 4.000 cnt. m. drożdży prasowanych.

Kategorja trzecia.

Wyrabiające ponad 2.000 do 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja czwarta.

Wyrabiające ponad 600 do 2.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja piąta.

Wyrabiające ponad 200 do 600 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja szósta.

Wyrabiające do 200 ctn. m. drożdży prasowanych.

XI. Fabryki wódek.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ponad 12.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 8.000 do 12.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 4.000 do 8.000 hektol. wy- wyrobów wódczanych.

Kategorja czwarta.

Produkujące ponad 1.000 do 4.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategorja piąta.

Produkujące do 1.000 hektol. wyrobów wódczanych.

XII. Rektyfikacja okowity.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 2.400.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 1.200.000 do 2.400.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

Kategorja czwarta.

Produkujące ponad 350.000 do 1.200.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

Kategorja piąta.

Produkujące do 350.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

XIII. Rafinerje cukru.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ponad 30.000 ctn. m. rafinady.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 20.000 do 30.000 ctn. m. rafinady.

Kategorja trzecia.

Produkujące do 20.000 ctn. m. rafinady.

XIV. Miodosytnie, zakłady wyrabiające lakier spirytusowy i politurę.

Kategorja pierwsza.

Zatrudniające ponad 1.000 robotników.

Kategorja druga.

Zatrudniające ponad 500 do 1.000 robotników.

Kategorja trzecia.

Zatrudniające ponad 200 do 500 robotników.

Kategorja czwarta.

Zatrudniające ponad 50 do 200 robotników przy stosowaniu zaś silników mechanicznych—ponad 25 do 200 robotników.

Kategorja piąta.

Zatrudniające ponad 15 do 20 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 10 do 20 robotników.

Kategorja szósta.

Wszystkie inne tego rodzaju zakłady.

XV. Fabryki zapałek.

Kategorja trzecia.

Zatrudniające powyżej 500 robotników.

Kategorja czwarta.

Zatrudniające przy fabrykacji ręcznej ponad 200 do 500 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 100 do 500 robotników.

Kategorja piąta.

Zatrudniające przy fabrykacji ręcznej do 200 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — do 100 robotników.

XVI. Przedsiębiorstwa wodociągowe, gazownie, elektrownie.

Kategorja trzecia.

Wszystkie tego rodzaju zakłady.

XVII. Przedsiębiorstwa wykonywania filmów dla kinematografów.

Kategorja trzecia.

Wszystkie przedsiębiorstwa tego rodzaju.

XVIII. Przędzalnie, blicharnie, farbiarnie i apretury, walcownie żelaza, stali, cynku i miedzi, fabryki drutu, rur, wagonów i maszyn, odlewnie miedzi i bronzu, zakłady wytapiania tłuszczów, fabryki ekstraktów z tłuszczów i olejów, margaryny, mydła, stearyny, oraz garbarnie, fabryki artykułów chemicznych, kosmetycznych, aptecznych, farb, ekstraktów farbiarskich, lakierów terpentynowych, laku, szuwaksu, rafinerji nafty, olejów mineralnych, gazoliny i smarów, asfaltu, gudronitu, parafiny i cerezyny.

Kategorja pierwsza.

Zatrudniające ponad 500 robotników.

Kategorja druga.

Zatrudniające ponad 200 do 500 robotników.

Kategorja trzecia.

Zatrudniające ponad 100 do 200 robotników.

Kategorja czwarta.

Zatrudniające robotników:
a) przy fabrykacji ręcznej ponad 50 do 100;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 25 do 100.

Kategorja piąta.

Zatrudniające robotników:
a) przy fabrykacji ręcznej ponad 15 do 50;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 10 do 25.

Kategorja szósta.

Zatrudniające robotników:
a) przy fabrykacji ręcznej ponad 9 do 15;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 7 do 10.

Kategorja siódma.

Zatrudniające robotników:
a) przy fabrykacji ręcznej ponad 4 do 9;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 4 do 7.

Kategorja ósma.

Zatrudniające robotników tak przy fabrykacji ręcznej, jak i przy stosowaniu silników mechanicznych od 1 do 4, licząc w tem właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny, zatrudnionych w przedsiębiorstwie.

XIX. **Wszelkie przedsiębiorstwa przemysłowe, nie wymienione w poprzednich ustępach, tudzież zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo i furmaństwo.**

Kategorja pierwsza.

Zatrudniające robotników ponad 1.000.

Kategorja druga.

Zatrudniające robotników ponad 500 do 1.000.

Kategorja trzecia.

Zatrudniające robotników ponad 200 do 500.

Kategorja czwarta.

Zatrudniające robotników:

a) przy fabrykacji ręcznej ponad 50 do 200;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 25 do 200.

Kategorja piąta.

Zatrudniające robotników:

a) przy fabrykacji ręcznej ponad 15 do 50;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 10 do 25.

Kategorja szósta.

Zatrudniające robotników:

a) przy fabrykacji ręcznej ponad 9 do 15;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 7 do 10.

Kategorja siódma.

Zatrudniające robotników:

a) przy fabrykacji ręcznej ponad 4 do 9;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 4 do 7.

Kategorja ósma.

Zatrudniające tak przy fabrykacji ręcznej, jak i przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 1 do 4 robotników.

CZĘŚĆ III.

CENY ŚWIADECTW PRZEMYSŁOWYCH.

A. Dla przedsiębiorstw handlowych.

Kategorja		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	W miejscowościach klasy I	II	III	IV
		Złotych					
I	Dla zakładów handlowych . .	2.000	—	—	—	—	—
II	" " "	—	400	330	270	200	130
III	" " "	—	80	65	50	40	25
IV	" " "	—	30	25	20	15	10
V-a	" handlu rozwoźnego	50	—	—	—	—	—
V-b	" " obnośnego	15	—	—	—	—	—

B. Dla przedsiębiorstw przemysłowych.

Kategorja		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	W miejscowościach klasy I	II	III	IV
		Złotych					
I	. . . .	6.000	—	—	—	—	—
II	. . . .	4.000	—	—	—	—	—
III	. . . .	2.000	—	—	—	—	—
IV	. . . .	600	—	—	—	—	—
V	. . . .	200	—	—	—	—	—
VI	. . . .	—	120	100	80	60	40
VII	. . . .	—	60	50	40	30	20
VIII	. . . .	—	15	12	10	6	4

C. Dla handlu jarmarcznego.

	Dla handlu hurtowego	Dla handlu detalicznego
	Złotych	
Na jarmarkach, trwających ponad 21 dni	250	70
" " " 7 dni do 21 dni	125	35
" " " 3 " 7 "	100	25

D. Dla zajęć przemysłowych.

Kategorja	Oznaczenie zajęcia przemysłowego	Cena w złotych
I	Ekspedytorzy, nie utrzymujący oddzielnych biur i pomocników handlowych, lecz trudniący się osobiście z polecenia osób trzecich cleniem w urzędach celnych towarów, wysyłanych zagranicę lub otrzymywanych z zagranicy:	
	1) Przy urzędach celnych, znajdujących się przy głównych linjach kolei żelaznych	400
	2) Przy urzędach celnych, znajdujących się przy bocznych linjach kolei żelaznych	300
	3) Przy urzędach celnych, nie położonych przy linjach kolejowych	250
II	a) Pośrednicy giełdowi (maklerzy):	
	1) Na giełdzie warszawskiej	400
	2) Na innych giełdach	250
	b) Wszelkiego rodzaju inni pośrednicy handlowi:	
	1) W Warszawie i w miejscowościach I klasy	150
	2) W miejscowościach II klasy	100
	3) W miejscowościach III i IV klasy	30
III	Inspektorzy i ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, przewozowych, komunikacyjnych oraz instytucyj kredytowych, o ile prowadzą operacje bez utrzymywania biur:	
	1) W Warszawie i w miejscowościach I klasy	50
	2) W miejscowościach II klasy	40
	3) W miejscowościach III i IV klasy	20
IV	Pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie)	100

556.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 8 sierpnia 1925 r.

w celu wykonania ustawy z dn. 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. № 79 poz. 550).

Na mocy art. 125 ustawy z dn. 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 550) zarządza się co następuje:

Do art. 2, punkt 3 i 4.

§ 1. O ile wymienione w punktach 3 i 4 art. 2 ustawy przedsiębiorstwa, poza zaspokojeniem potrzeb własnego gospodarstwa, dokonywują sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów, względnie wykonywują zamówienia na przerób — podlegają podatkowi przemysłowemu na ogólnych zasadach, przyczem za obrót (art. 5) tych przedsiębiorstw uważa się sumę przychodu brutto osiągniętego ze sprzedaży, wzgl. przerobu.

Do art. 3, punkt 2.

§ 2. Od podatku zwalnia ustawa tylko państwowe koleje żelazne wraz z urządzeniami i przedsiębiorstwami, związanemi z eksploatacją lub budową tych kolei.

Natomiast podlegają podatkowi utrzymywane przez towarzystwa prywatne koleje żelazne z trakcją parową, elektryczną lub konną, a w tej liczbie kolejki miejskie i podmiejskie oraz tramwaje.

Do art. 3, punkt 3.

§ 3. Do przedsiębiorstw użyteczności publicznej zalicza się: wodociągi i kanalizacje, szpitale, laboratorja do badania produktów, zakłady dezynfekcyjne, łaźnie, kąpieliska, rzeźnie, elektrownie, gazownie, telefony, koleje żelazne z trakcją parową, elektryczną lub konną, a w tej liczbie kolejki miejskie i podmiejskie oraz tramwaje.

Do art. 3, punkt 3, 8 i 9.

§ 4. Przedsiębiorstwa należące do związków samorządowych, a niewymienione w punktach 3, 8 i 9 art. 3 ustawy, jak np. sklepy hurtowe i detaliczne, apteki, piekarnie i t. p. podlegają podatkowi na zasadach ogólnych.

Do art. 3, punkt 6.

§ 5. Internaty przy zakładach naukowych, z wyjątkiem utrzymywanych na koszt Państwa i związków samorządowych, o ile nie podpadają pod ulgę przewidzianą w punkcie 13 art. 3 ustawy, podlegają podatkowi przemysłowemu.

Do art. 3, punkt 7.

§ 6. Przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe utrzymywane przez instytucje społeczne, oświatowe i dobroczynne, a niewymienione w punkcie 7 art. 3 ustawy, podlegają podatkowi przemysłowemu na zasadach ogólnych.

Do art. 3, punkt 11.

§ 7. Prowadzone przez mieszkańców wsi pracownie i zajęcia rzemieślnicze, dorożkarstwo, furmanstwo i rybołówstwo, nie odpowiadające warunkom wymienionym w punkcie 11 art. 3 ustawy, podlegają podatkowi przemysłowemu na ogólnych zasadach, przyczem przedsiębiorstwa prowadzone przez właścicieli przy współudziale najwyżej jednego członka

rodziny lub jednej najemnej siły opłacają podatek jedynie w formie świadectw przemysłowych.

Do art. 3, punkt 14.

§ 8. W instytucjach kredytu mieszanego (długoterminowego i krótkoterminowego) obroty osiągnięte z operacji kredytu długoterminowego nie podlegają opodatkowaniu od obrotu.

Do art. 3, punkt 15.

§ 9. Eksport wszelkiego rodzaju gotowych wyrobów i półfabrykatów oraz tranzakcje z firmami zagranicznemi, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego, winny być wykazane prawidłowo prowadzonemi księgami handlowemi. Nadto fakt wywozu zagranicę winen być udowodniony deklaracjami celnemi względnie ich odpisami.

Za tranzakcje, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego, należy uważać przerób na rachunek firm zagranicznych surowców oraz półfabrykatów sprowadzanych z zagranicy, a przeznaczonych po przeróbce do eksportu.

Osiągnięty z tych tranzakcji zarobek - brutto nie podlega podatkowi przemysłowemu.

Do art. 3, ustęp ostatni.

§ 10. Komisja szacunkowa może wyjątkowo zwalniać od podatku ubogich płatników, których państwowy podatek przemysłowy (od obrotu) nie przenosi kwoty rocznej 50 złotych.

Zwolnienie to może nastąpić jedynie za zgodą przewodniczącego komisji równocześnie z wymiarem podatku przemysłowego od obrotu i nie inaczej jak po uprzedniem zbadaniu stanu majątkowego płatnika.

Do art. 5, punkt 1 i 7.

§ 11. Do sum obrotu, określonego w punktach 1 i 7 art. 5 ustawy, zalicza się przychód brutto uzyskany zarówno ze sprzedaży bezpośredniej jako też ze sprzedaży za pośrednictwem komisantów.

Do art. 5, punkt 2.

§ 12. Obrót w instytucjach kredytu krótkoterminowego jako też w domach bankowych i kantorach wymiany składa się z dwóch głównych części: pierwszą stanowi suma pobranych procentów, prowizji, komisowego, tudzież innych tym podobnych wynagrodzeń za świadczenia, drugą zaś częścią składową jest zysk brutto, osiągnięty z operacji obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznemi oraz wszelkiego rodzaju papierami wartościowemi.

Ewentualne straty poniesione na operacjach, stanowiących drugą część obrotu, podlegają potrąceniu od pierwszej części składowej obrotu, a to celem ustalenia podstawy opodatkowania.

Do art. 5, punkt 4.

§ 13. Za obrót przy wykonaniu robót względnie dostaw uważa się sumy faktycznie otrzymane w danym okresie wymiarowym.

Do art. 5, punkt 5.

§ 14. W trybie określonym w punkcie 5, art. 5 ustawy ustala się również obrót naftowych przedsiębiorstw magazynowo-tłoczniowych.

§ 15. Podlegający opodatkowaniu obrót przedsiębiorstw handlowych osiągnięty ze sprzedaży wyrobów państwowego monopolu tytoniowego i spirytusowego ustala się w myśl punktu 5 art. 5 ustawy, przyjmując jako zarobek brutto sumę stanowiącą różnicę między ceną pobieraną przez państwowy monopol a wyznaczoną przez tenże monopol cena sprzedażną.

§ 16. Za komisowe uważa się tylko takie przedsiębiorstwa, które udowodnią stosunek komisu. Dowód stosunku komisowego stanowi umowa zawarta między komisantem i komitentem, wyraźnie określająca cenę sprzedażną towaru oraz wysokość wynagrodzenia komisowego.

Suma prowizji oraz innych wynagrodzeń otrzymanych przez komisanta winna być wykazana prawidłowo prowadzonemi księgami handlowemi.

Stosunek komisu nie zachodzi, jeżeli sprzedawca, występując w charakterze działającego na rachunek osoby trzeciej, otrzymuje niezależnie od umówionego wynagrodzenia komisowego lub zamiast tego wynagrodzenia, różnicę lub część różnicy między ceną istotnie osiągniętą, a ceną zastrzeżoną w drodze umowy na rzecz komitenta, jako właściciela towaru.

Stosunek „del credere" nie stanowi przeszkody do uznania komisu.

Obrót ze sprzedaży towarów na rachunek firm zagranicznych ustala się w myśl punktu 1 art. 5 ustawy, t. j. podstawę opodatkowania stanowi całkowity przychód - brutto za sprzedane towary.

Pośrednicy handlowi reprezentujący firmy zagraniczne, o ile nie utrzymują zakładów handlowych ani też składów dla przechowania towarów i nie fakturują towarów w swojem imieniu lub w charakterze przedstawicieli reprezentowanych firm oraz nie inkasują należności za towar — opłacają podatek w myśl punktu 5 art. 5 ustawy.

Do art. 5, punkt 7.

§ 17. W kopalniach ropy naftowej wyłącza się z przychodu brutto, stanowiącego obrót przedsiębiorstwa, wartość ropy i gazów, przypadającą na udziały brutowców, obciążoną już podatkiem od kapitałów i rent.

Do art. 5, ustęp drugi.

§ 18. Za obroty wewnętrzne wolne od podatku przemysłowego uważać należy wartość towarów przekazanych z jednego zakładu przemysłowego, wzgl. handlowego do innych zakładów handlowych wzgl. przemysłowych, należących do tegoż samego właściciela.

W przedsiębiorstwach przemysłowych wydanie jakiegokolwiek artykułu z jednego oddziału do drugiego, stanowiących kolejne stopnie obróbki (art. 12 ustawy, ustęp pierwszy) nawet, o ile z tych działów pomocniczych dokonywana jest sprzedaż ich wytworów, uważa się za obrót wewnętrzny i nie może stanowić podstawy opodatkowania.

P r z y k ł a d y:

1. Płatnik posiada przedsiębiorstwo przemysłowe oraz prowadzi zakład handlowy celem sprzedaży w nim wyrobów własnej produkcji, dla którego

w myśl ustępu pierwszego art. 14 ustawy wymagane jest osobne świadectwo przemysłowe. Przekazania wytworów z zakładu przemysłowego do zakładu handlowego nie dolicza się do obrotu zakładu przemysłowego, albowiem osiągnięty ze sprzedaży tych wytworów przychód — brutto stanowi obrót zakładu handlowego, podlegający opodatkowaniu w miejscu wykonywania sprzedaży.

2. Płatnik posiada przedsiębiorstwo przemysłowe oraz prowadzi zakład hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji względnie detalicznej i drobnej, nie stanowiący w myśl ustępu drugiego i ostatniego art. 14 ustawy oddzielnego przedsiębiorstwa. Obrót osiągnięty ze sprzedaży wytworów przekazanych do zakładu hurtowej sprzedaży względnie detalicznej i drobnej uważa się w tym wypadku za obrót przedsiębiorstwa przemysłowego i winien być doliczony do obrotu osiągniętego ze sprzedaży dokonanej bezpośrednio z samego przedsiębiorstwa przemysłowego.

Do art. 5, ustęp przedostatni.

§ 19. Podatki konsumcyjne państwowe i komunalne, o ile nie są przez przedsiębiorstwa przemysłowe bezpośrednio inkasowane, a mieszczą się już w cenie towaru, nie mogą być wyłączone z podstaw opodatkowania.

Przepis przedostatniego ustępu art. 5 ustawy dotyczy jedynie przedsiębiorstw przemysłowych i nie odnosi się do przedsiębiorstw handlowych, chociażby takowe w zastępstwie przedsiębiorstw przemysłowych opłacały akcyzę.

Do art. 5, ustęp ostatni.

§ 20. Wyłączenie z podstaw opodatkowania kosztów przewozu i ubezpieczenia towarów wyłożonych za nabywcę, zwrotów towarów, bonifikacji i skont może nastąpić po wykazaniu tychże prawidłowo prowadzonemi księgami handlowemi.

Wynikłe na dłużnikach straty w żadnym wypadku nie mogą być wyłączone z podstaw opodatkowania.

Do art. 5 i art. 7.

§ 21. Jeżeli w jednym zakładzie są prowadzone różnorodne operacje, nie stanowiące jednak odrębnych przedsiębiorstw (art. 11 — 18), a do określenia obrotu tych operacyj stosują się różne punkty art. 5 ustawy, jak również do wymiaru podatku odmienne stawki podatkowe (art. 7 ustawy), to obrót osiągnięty z każdego rodzaju operacji, a względnie podlegający różnym stawkom podatkowym określa się odrębnie.

P r z y k ł a d y:

A. Przedsiębiorstwo przemysłowe prowadzi następujące operacje:

a) produkuje wyroby z własnych materjałów;

b) przyjmuje do przeróbki cudze materjały.

Dla operacji pod a)—obrót ustala się w myśl punktu 7 art. 5 ustawy, dla operacji zaś pod b) — zgodnie z punktem 8 tegoż artykułu.

B. Przedsiębiorstwo handlu detalicznego sprzedaje między innemi towarami również artykuły, wymienione w wykazie artykułów spożywczych pierwszej potrzeby.

Obrót osiągnięty ze sprzedaży artykułów spożywczych pierwszej potrzeby ustala się odrębnie od innych obrotów, a podatek od sumy tego obrotu wynosi 1% w myśl lit. c) art. 7 ustawy, od reszty zaś osiągniętego obrotu pobiera się 2%.

Do art. 7 lit. a).

§ 22. Sprzedaż wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów przedsiębiorstwom przemysłowym przerabiającym je względnie zużywającym w prowadzonym przemyśle winna być należycie udowodniona bądźto księgami handlowemi, bądź kopjałami rachunków i t. p.

Obrót osiągnięty przez przedsiębiorstwa przemysłowe ze sprzedaży swych wytworów względnie wydobytych surowców przedsiębiorstwom komunikacyjnym (część II lit. B załącznika do art. 23 ustawy) podlega opodatkowaniu z zastosowaniem normalnej (2%) stawki podatkowej.

Do art. 7, lit. b i c oraz ustęp drugi.

§ 23. Zniżone stawki podatkowe, wymienione pod lit. b i c oraz w ustępie drugim art. 7 ustawy, mogą być stosowane jedynie do obrotów samoistnych przedsiębiorstw handlowych. Przedsiębiorstwa przemysłowe opłacają podatek od obrotu zawsze w wysokości 2% (art. 7 ustawy, ustęp pierwszy) z wyjątkiem obrotów wymienionych pod lit. a. art. 7, a to niezależnie od tego, czy obroty te zostały osiągnięte ze sprzedaży dokonanej bezpośrednio z samego zakładu przemysłowego, czy też zakładów handlowych należących do właściciela przedsiębiorstwa przemysłowego i obsługujących zakład przemysłowy.

Obrót osiągnięty przez zakłady hurtowej sprzedaży oraz przez zakłady detalicznej i drobnej sprzedaży, o ile są wolne od podatku w formie świadectw przemysłowych (ustęp 2 i 3 art. 14), uważa się za obrót zakładu przemysłowego.

Obrót zaś osiągnięty przez zakłady handlowe, zaopatrzone w świadectwa przemysłowe (art. 14, ustęp pierwszy), winien być opodatkowany w miejscu wykonywania sprzedaży (przykłady w § 18).

Do art. 7, ustęp trzeci.

§ 24. Za sprzedaż hurtową uważa się zbyt wszelkiego rodzaju towarów wyłącznie kupcom i przemysłowcom oraz przedsiębiorstwom państwowym i komunalnym w celu odsprzedaży, dalszej produkcji lub eksploatacji — w dowolnej ilości, zaś producentom rolnym — w pełnych ładunkach wagonowych, względnie partjami odpowiadającemi pełnemu ładunkowi 10-tonnowego wozu towarowego.

Sprzedaż sklepom kółek rolniczych winna być traktowana jednakowo ze sprzedażą innym kupcom.

Natomiast sprzedaż kółkom rolniczym, nie utrzymującym stałych zakładów handlowych, uważa się za hurtową, o ile dokonaną została w pełnych ładunkach wagonowych.

Niniejsze określenie sprzedaży hurtowej ma jedynie zastosowanie do wymiaru podatku od obrotu i w niczem nie narusza postanowień części II załącznika do art. 23 ustawy, (Lit. A rozdział I kat. pierwsza), dotyczących klasyfikacji przedsiębiorstw.

Do art. 7, ustęp czwarty.

§ 25. Sprzedaż hurtowa winna być wykazana prawidłowo prowadzonemi księgami handlowemi. Przedsiębiorstwa nie prowadzące prawidłowych ksiąg handlowych nie mogą korzystać z ulgowych stawek podatkowych, wymienionych pod lit. b oraz w ustępie drugim art. 7 ustawy.

Do art. 7, ustęp ostatni.

§ 26. Wykaz artykułów pierwszej potrzeby podaje tabela, załączona do niniejszego paragrafu.

Do art. 8, punkt 3.

§ 27. Pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie) winni wykazać się dowodami opłacenia przez firmy, w imieniu lub na rachunek których działają, świadectwa przemysłowego oraz pełnomocnictwem firmy przez nich reprezentowanej.

Komiwojażerowie firm zagranicznych winni być uważani jako działający na rachunek własny, o ile umowy zawarte z obcemi państwami nie traktują tej sprawy odmiennie.

Do art. 8, punkt 5.

§ 28. Pracownie i zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo, furmaństwo, rybołówstwo nie podlegają podatkowi obrotowemu, o ile są prowadzone przez właścicieli przy współudziale tylko jednego pracownika — bądźto jednego członka rodziny, bądźto jednej najemnej osoby.

Do art. 11.

§ 29. Za oddzielne przedsiębiorstwo handlowe, wymagające nabycia osobnego świadectwa przemysłowego, uważa się każde przedsiębiorstwo, wymienione odrębnie w rozdziałach I do XXI części II litera A) taryfy załączonej do art. 23 ustawy.

P r z y k ł a d y:

Hotel (rozdział X) i restauracja (rozdział VII), chociażby się mieściły w lokalach ze sobą połączonych, stanowią dwa odrębne przedsiębiorstwa, wymagające nabycia dwóch świadectw przemysłowych.

Sklep kolonjalny (rozdział I) i zakład restauracyjny (rozdział VII) w żadnym wypadku nie mogą stanowić jednego przedsiębiorstwa, a wymagają nabycia dwóch odrębnych świadectw przemysłowych.

Do art. 12.

§ 30. W wypadkach, o których mowa w ustępie drugim art. 12 ustawy, decyzje Ministra Skarbu zapadają tylko na prośby płatników, składane za pośrednictwem właściwych izb skarbowych, które, przedstawiając te prośby, winny do nich dołączyć wnioski, należycie umotywowane pod względem faktycznym i prawnym.

Do art. 13.

§ 31. Za oddzielne przedsiębiorstwo górnicze uważa się:

a) w kopalniach nafty — zespół szybów, wież wiertniczych i tym podobnych urządzeń, należących do jednego przedsiębiorstwa, a znajdujących się w obrębie jednego pola naftowego lub nawet kilku pól naftowych, pozostających jednak w bezpośredniej ze sobą styczności;

b) w innych przedsiębiorstwach górniczych— zespół urządzeń kopalnianych, służących do wydobywania produktów górniczych wraz z odpowiedniemi terenami górniczemi, zarejestrowany przez władze górnicze jako oddzielna kopalnia.

Do art. 14, ustęp drugi.

§ 32. W wypadkach, gdy przedsiębiorstwo przemysłowe posiada w miejscowościach poza jego siedzibą dwa lub kilka zakładów hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji — wszystkie te zakłady winny być uważane za oddzielne w myśl art. 11 ustawy.

Do art. 14, ustęp ostatni.

§ 33. Detaliczna i drobna sprzedaż produktów własnego wyrobu dokonywana w tym samym lokalu, gdzie się mieści zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa, i nie podlega osobnemu opodatkowaniu nawet w razie przeznaczenia specjalnego pomieszczenia dla zakładu handlowego pod warunkiem jednak, aby to pomieszczenie znajdowało się w granicach lokalu przedsiębiorstwa przemysłowego.

W razie sprzedaży oprócz własnych wyrobów także i innych towarów winno być wykupione właściwe świadectwo przemysłowe.

Również wymagane jest osobne świadectwo przemysłowe w wypadkach sprzedaży w danym lokalu własnych wyrobów, wyprodukowanych po za obrębem przedsiębiorstwa przemysłowego.

P r z y k ł a d:

Właściciel pracowni krawieckiej sprzedaje w lokalu swej pracowni gotowe ubranie, wykonane na jego zamówienie przez chałupników. W tym wypadku na sprzedaż gotowego ubrania winno być wykupione osobne świadectwo przemysłowe.

Do art. 15.

§ 34. Za graniczące ze sobą parcele uważa się sekcje leśne, położone w jednym kompleksie lasów, nawet niestykające się ze sobą bezpośrednio, lecz znajdujące się w bliskiem sąsiedztwie.

O ile wyrąb lasu na mocy jednej umowy dokonywa się w obrębie parcel leśnych, chociażby graniczących ze sobą, lecz położonych w dwóch lub kilku gminach administracyjnych — wyrąb, prowadzony w każdej poszczególnej gminie, uważa się za oddzielne przedsiębiorstwo.

Do art. 19.

§ 35. Za handel wędrowny (domokrążny) nie uważa się sprzedaży towarów ze straganu, ławy, wieszadeł i t. p. wykonywanej stale lub perjodycznie w pewnych określonych dniach w tem samem miejscu lub na tym samym placu.

Do art. 20.

§ 36. Za jarmarki w rozumieniu art. 20 ustawy uważa się targi, trwające dłużej niż trzy dni, jak np. targi lwowskie, poznańskie i t. p.

Do art. 25.

§ 37.

P r z y k ł a d y:

a) skup zawodowy produktów rolnych prowadzi się w dwóch sąsiednich powiatach, z których jeden jest zaliczony (załącznik do art. 23 ustawy, część I) do trzeciej, dru-

gi zaś do czwartej klasy miejscowości; świadectwo przemysłowe winno być nabyte według ceny odpowiadającej wyższej, t. j. trzeciej klasie miejscowości;

b) przedsiębiorstwo budowlane, wzgl. biuro techniczne, znajdujące się w mieście zaliczonem do drugiej klasy miejscowości, prowadzi roboty, wchodzące w zakres jego działalności, w stolicy; świadectwo przemysłowe winno być nabyte według ceny odpowiadającej dla m. st. Warszawy.

Do art. 26.

§ 38. Zarówno wnioski władz, jak i prośby grup płatników o przeniesienie poszczególnych miejscowości z jednej klasy do drugiej winny być złożone Ministrowi Skarbu najpóźniej do dnia 1 sierpnia roku, poprzedzającego ten rok podatkowy, od którego ma obowiązywać przeniesienie.

Do art. 27.

§ 39. Karty rejestracyjne na oddzielne składy wydaje się w trybie określonym w ostatnim ustępie art. 34 ustawy i to tylko tym przedsiębiorcom, którzy udowodnią, że nabyli świadectwa przemysłowe na prowadzenie przedsiębiorstwa, do którego należą te składy.

Postanowienie powyższe dotyczy również kart rejestracyjnych na zakłady hurtowej sprzedaży, nie stanowiące w myśl art. 14 ustawy oddzielnych zakładów handlowych.

§ 40. Władza podatkowa I instancji, w której okręgu nabyto kartę rejestracyjną na oddzielny zakład hurtowej sprzedaży (§ 39, ustęp drugi nin. rozporządzenia), należący do przedsiębiorstwa położonego w okręgu innej władzy podatkowej, winna ją o tem zawiadomić, przesyłając odpis deklaracji złożonej w myśl art. 34, ustęp ostatni.

§ 41. Władza podatkowa I instancji, w której okręgu nabyto świadectwo przemysłowe na zakłady należące do przedsiębiorstw, o których mowa w ustępie drugim art. 54 ustawy, winna o tem zawiadomić właściwą władzę podatkową I instancji, względnie, o ile chodzi o spółki akcyjne, izbę skarbową.

Do art. 29.

§ 42. Płatnikom należy ułatwić nabywanie świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

W szczególności:

a) nie należy żądać od nich okazywania dowodów osobistych;

b) świadectwa przemysłowe i karty rejestracyjne mogą być wydawane bądź bezpośrednio płatnikom, bądź osobom, które się wykażą ogólnem lub szczególnem pełnomocnictwem płatnika.

Pełnomocnictwo umieszczone przez płatnika na deklaracji jest wystarczające.

Do art. 33.

§ 43. Jeżeli umowa o wykonywanie robót względnie dostaw obejmuje okres dłuższy niż jeden rok, to należy corocznie nabywać świadectwa przemysłowe odpowiednio do sumy, przypadającej za roboty względnie dostawy, które mają być wykonane w każdym roku.

W tych wypadkach, gdy ogólna suma należna za wykonanie robót względnie dostaw nie została cyfrowo ustalona w umowie i nie może być zgóry ściśle określona, nabywa się świadectwo przemysłowe odpowiednio do tej sumy, która się w przybliżeniu da ustalić.

W razie niemożności ustalenia daty faktycznego rozpoczęcia wykonywania umowy o roboty względnie dostawy, za datę rozpoczęcia należy uważać dzień zawarcia umowy.

Do art. 34.

§ 44. Złożone przez płatników deklaracje (wzór Nr. 1), po uwidocznieniu w nich kategorji i ceny wydanych świadectw przemysłowych, przesyła kasa skarbowa właściwej władzy podatkowej I instancji po upływie każdego tygodnia.

Kasy skarbowe prowadzą według przepisanego wzoru księgę wydanych świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, do której wpisują każde wydane świadectwo i kartę.

Numer bieżący księgi i datę wydania oznacza się na wydanych świadectwach przemysłowych względnie na kartach rejestracyjnych tudzież na odnośnych deklaracjach płatników.

Nadto kasy skarbowe prowadzą według przepisanego wzoru pamiętnik blankietów świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych. Pamiętnik winien być zamknięty z końcem każdego miesiąca.

Blankiety świadectw przemysłowcyh i kart rejestracyjnych zamawiają kasy skarbowe w niezbędnych ilościach zapomocą kart zamówień według przepisanego wzoru.

Do art. 35.

§ 45. Przy uiszczeniu dopłaty w myśl przepisów art. 35 ustawy wydaje się nowe świadectwo przemysłowe roczne względnie półroczne, z zaliczeniem rocznej, względnie półrocznej ceny poprzednio nabytego świadectwa.

Przy dopłacie należy zażądać złożenia nowej deklaracji w myśl art. 34 ustawy z dołączeniem poprzednio nabytego świadectwa przemysłowego, które kasa skarbowa winna unieważnić.

W razie przeniesienia przedsiębiorstwa z niższej klasy miejscowości do wyższej, dopłatę w myśl ustępu pierwszego niniejszego paragrafu uskutecznia się w kasie skarbowej tego okręgu, do którego przedsiębiorstwo się przenosi.

Do art. 36.

§ 46. Jeżeli przedsiębiorstwo przed upływem ważności świadectwa zostanie przeniesione do innej miejscowości, to płatnik winien najpóźniej w ciągu miesiąca zawiadomić o tem władzę podatkową I instancji zarówno dotychczasowego jak i nowego miejsca wykonywania przedsiębiorstwa.

Pierwsza z wyżej wymienionych władz po uczynieniu adnotacji w myśl art. 36 ustawy przesyła drugiej deklarację, złożoną w swoim czasie zgodnie z art. 34 ustawy i udziela jej wszelkich danych, odnoszących się do przeniesionego przedsiębiorstwa.

Niezależnie od tego władza podatkowa I instancji winna o każdej zaszłej co do osoby przedsiębiorcy lub co do miejsca wykonywania przedsiębiorstwa zmianie odnotować w prowadzonej przez

się zgodnie z § 48 nin. rozp. księdze rewizji przedsiębiorstw.

Do art. 27 — 39.

§ 47. Świadectwo przemysłowe stanowi tylko dowód częściowego względnie całkowitego uiszczenia podatku przemysłowego, samo przez się jednak nie uprawnia do wykonywania przedsiębiorstwa, względnie zajęcia, o ile prawo to w myśl obowiązujących przepisów podlega ograniczeniom lub o ile wykonywanie przedsiębiorstwa względnie zajęcia wymaga specjalnego pozwolenia albo koncesji.

Do art. 40

§ 48. Przy dokonywaniu dorocznej lustracji należy zwrócić szczególną uwagę na następujące okoliczności:

a) znaczenie pod względem handlowym miejscowości, względnie dzielnicy, w której przedsiębiorstwo się znajduje;
b) pomieszczenie zajmowane przez przedsiębiorstwo (ilość pokojów, rozmiar, urządzenie, umeblowanie, wysokość rocznego komornego, względnie roczna wartość czynszowa i t. p.);
c) ilość pracowników i robotników, zatrudnionych w zakładzie lub w przedsiębiorstwie, sumę wypłaconego im perjodycznego wynagrodzenia w rozumieniu art. 20 ustawy o państwowym podatku dochodowym. (Dz. U. R. P. Nr. 58 z r. 1925 poz. 411);
d) ilość, rodzaj i siłę maszyn i innych narzędzi produkcji;
e) ilość dni pracy w przedsiębiorstwie i zmian roboczych;
f) w przedsiębiorstwach handlowych — ilość i wartość towarów, znajdujących się zarówno w zakładzie, jak i w należących do niego składach oraz przeciętny targ dzienny.

Przed rozpoczęciem lustracji należy porównać deklarację (art. 34 ustawy) z roku ubiegłego z deklaracjami za rok bieżący i sporządzić wykaz przedsiębiorstw, które na rok bieżący świadectw przemysłowych jeszcze nie wykupiły względnie wykupiły świadectwa niższych kategoryj.

W toku lustracji należy poczynić na powyższym wykazie adnotacje o przyczynach niewykupienia świadectw przemysłowych względnie zmiany kategoryj tych świadectw.

Zebrane w myśl niniejszego paragrafu dane winne być wpisane do księgi rewizji przedsiębiorstw według załączonego wzoru Nr. 2.

Do art. 41, ustęp drugi.

§ 49. Sprawdzanie, o którem mowa w ustępie drugim art. 41 ustawy, ma na celu stałe zbieranie jak najbardziej szczegółowych danych i materjałów, dotyczących obrotów przedsiębiorstw i zajęć (art. 5 ustawy).

Delegowani do sprawdzania urzędnicy mają prawo:

a) przeprowadzać oględziny wszystkich zakładów i należących do nich oddzielnych składów (art. 42 ustawy), zwracając przytem uwagę na okoliczności, wyszczególnione w § 48 niniejszego rozporządzenia;
b) przeglądać i badać szczegółowo prowadzone w przedsiębiorstwach księgi handlowe i wszelkie inne zapiski, dotyczące obrotu, z wszelkiemi dokumentami odnoszącemi się do tych ksiąg lub zapisków (art. 50 ustawy);
c) żądać potrzebnych wiadomości i danych od urzędów, instytucyj, przedsiębiorstw i osób wykonywujących zajęcia przemysłowe (art. art. 46 i 47 ustawy);
d) przeglądać we wszystkich instytucjach, przedsiębiorstwach i u osób, wymienionych w art. 47 ustawy, księgi, dokumenty i inne zapiski oraz sporządzać z tych ksiąg i zapisków wyciągi potrzebne dla ustalenia obrotów przedsiębiorstw znajdujących się z wyżej wymienionemi instytucjami, przedsiębiorstwami i osobami w stosunkach handlowych.

Zasadniczo nie należy obarczać urzędów, instytucyj, przedsiębiorstw i osób wymienionych w art. 47 ustawy żądaniem dostarczania wyciągów wymagających większego nakładu pracy, lecz należy zbierać potrzebne dane na miejscu przez delegowanych urzędników.

Sprawdzania przedsiębiorstw należy dokonywać perjodycznie możliwie najczęściej.

Zebrane w myśl niniejszego paragrafu dane dotyczące przedsiębiorstw znajdujących się w okręgu innej władzy podatkowej należy przesyłać niezwłocznie tej władzy.

§ 50. W przedsiębiorstwach obowiązanych w myśl ustępu pierwszego art. 56 ustawy do miesięcznych wpłat zaliczek, sprawdzanie winno być dokonywane co miesiąc; w przedsiębiorstwach tych należy zwrócić baczną uwagę na sposób i prawidłowość prowadzenia ksiąg handlowych, oraz na tę okoliczność, czy miesięczne wpłaty zaliczek są uskuteczniane w terminie i w kwotach, odpowiadających tak obrotowi wykazanemu w księgach, jak i stawkom podatkowym.

W razie ujawnienia nieprawidłowości w prowadzeniu ksiąg (art. 106 ustawy) należy sporządzić odpowiedni protokół, stwierdzający istotę czynu.

O nieuiszczaniu miesięcznych zaliczek donosi delegowany do sprawdzania urzędnik władzy podatkowej I instancji, która niezwłocznie zarządza przymusowe ściągnięcie zaliczki wraz z przypadającemi karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi.

Do art. art. 40, 41, 42 i 44.

§ 51. Urzędnicy delegowani do przeprowadzania lustracji i sprawdzania, winni być zaopatrzeni w odpowiednie legitymacje służbowe przez władzę podatkową I instancji, względnie przez dyrektora izby skarbowej lub przez Ministerstwo Skarbu.

Legitymacje należy okazywać płatnikowi na jego żądanie.

Do art. art. 51 i 111.

§ 52. Protokół sporządza się niezwłocznie po stwierdzeniu przekroczenia na miejscu wykrycia.

Jeżeli protokół spisano poza obrębem tego miejsca, gdzie zostało stwierdzone przekroczenie, to okoliczność ta winna być zaznaczona w protokóle z podaniem przyczyn.

Protokół winien zawierać:

1) datę i miejsce sporządzenia,
2) imiona i nazwiska urzędników, którzy ujawnili przekroczenie,
3) imię i nazwisko i miejsce zamieszkania oskarżonego,
4) imiona i nazwiska świadków obecnych przy ujawnianiu przekroczenia,
5) bliższe oznaczenie i kwalifikację przekroczenia,
6) wyjaśnienie oraz ewentualnie podniesione przez oskarżonego zarzuty,
7) ewentualne zeznania świadków,
8) objaśnienia sporządzającego protokół,
9) okoliczności mogące mieć wpływ na wymiar kary,
10) podpisy osób obecnych przy sporządzaniu protokółu.

Jeżeli oskarżony odmówi podpisania protokółu, okoliczność tę należy zaznaczyć.

Przy sporządzaniu protokółów o prowadzeniu zakładów handlowych lub przemysłowych, na które wcale nie nabyto świadectw przemysłowych, należy zwrócić uwagę oskarżonego na przepisy art. 112 ustawy i okoliczność tę zaznaczyć w protokóle.

Do art. art. 51 i 118.

§ 53. Przy sporządzaniu protokółów o prowadzeniu skupu zawodowego, handlu z pomieszczeń ruchomych, handlu jarmarcznego, wędrownego (rozwoźnego, obnośnego), tudzież o wykonywaniu zajęcia przemysłowego przez ajentów podróżujących (komiwojażerów) — bez świadectwa przemysłowego — należy zażądać od oskarżonego odpowiedniej kaucji celem zabezpieczenia należności za świadectwo przemysłowe oraz z tytułu kary pieniężnej.

W razie niezłożenia kaucji nakłada się sekwestr na towary do wysokości sumy podlegającej zabezpieczeniu.

W tym ostatnim wypadku należy oprócz protokółu sporządzić spis zajętych towarów z dokładnem podaniem ich rodzaju, ilości i oceny.

Zajęte towary należy oddać na przechowanie za potwierdzeniem odbioru na spisie urzędowi skarbowemu względnie urzędowi gminnemu (magistratowi).

Jeżeli w ciągu 30 dni po dokonaniu zajęcia nie zostanie nabyte świadectwo przemysłowe względnie nie zostanie złożona kaucja, zajęte towary będą sprzedane w drodze licytacji. Towary, ulegające zepsuciu, mogą być sprzedane w terminie wcześniejszym.

Do art. art. 52—54.

§ 54. Zeznania winny być składane według wzoru Nr. 3, załączonego do niniejszego rozporządzenia.

Władza podatkowa winna prowadzić osobny zapisek (rejestr) składanych zeznań w porządku chronologicznym i zaopatrywać zeznania liczbą kolejną.

Do art. 53.

§ 55. Przedsiębiorstwa, które osiągają obroty podlegające w myśl art. 7 ustawy różnym stawkom podatkowym, winny te obroty wykazać w zeznaniu oddzielnie.

W zeznaniu o obrocie zakładu przemysłowego należy wykazać w łącznej sumie obrót osiągnięty bezpośrednio z tego zakładu i z obsługujących zakład przemysłowy składów i zakładów handlowych wolnych od świadectw przemysłowych (art. 14 ustawy, ustęp drugi i ostatni).

Natomiast, o ile przedsiębiorstwo przemysłowe prowadzi we własnym zarządzie i na własny rachunek zakłady handlowe, opłacające osobne świadectwa przemysłowe, obowiązane jest złożyć o obrocie każdego z nich osobne zeznania, podając jednocześnie w zeznaniu o obrocie zakładu przemysłowego ilości wytworów przekazanych do tych podlegających odrębnemu opodatkowaniu zakładów handlowych.

Do art. 56, ustęp pierwszy.

§ 56. Za przedsiębiorstwa prowadzące prawidłowe księgi handlowe w rozumieniu art. 56 ustawy należy uważać te przedsiębiorstwa, których księgi przy ostatnim wymiarze zostały przyjęte za podstawę do opodatkowania.

W wypadkach stwierdzenia, że przedsiębiorstwo, którego księgi handlowe przy ostatnim wymiarze były uznane za wadliwe (art. 76 ustawy, ustęp czwarty), prowadzi takowe w roku bieżącym prawidłowo, naczelnik władzy podatkowej I instancji winien udzielić zezwolenia na uiszczanie zaliczek w trybie wskazanym w ustępie pierwszym art. 56 ustawy.

Do art. 56, ustęp drugi.

§ 57. Płatnicy, wymienieni w ustępie drugim art. 56 ustawy, którym podatek wymierzono za niepełny ubiegły rok kalendarzowy, winni są wpłacać zaliczkę kwartalną względnie miesięczną w wysokości jednej piątej względnie jednej piętnastej części kwoty odpowiadającej wymiarowi w stosunku do całego roku.

P r z y k ł a d y:

1. Przedsiębiorstwo rozpoczęło swą działalność z dniem 1 października roku ubiegłego. Podatek wymierzono za trzymiesięczny okres działalności w kwocie 150 zł. Zaliczki w roku bieżącym kwartalne względnie miesięczne winny wynosić jedną piątą względnie jedną piętnastą część kwoty $\frac{150 \times 12}{3} = 600$ zł., czyli przy kwartalnych wypłatach — 120 zł., przy miesiecznych — 40 zł.

2. Przedsiębiorstwo w roku ubiegłym było unieruchomione w ciągu pięciu miesięcy. Podatek wymierzono za siedmiomiesięczny okres działalności w kwocie 2100 zł. Zaliczki w roku bieżącym kwartalne względnie miesięczne winny wynosić jed-

ną piątą względnie jedną piętnastą część kwoty

$$\frac{2100 \times 12}{7} = 3600 \text{ zł.}$$

czyli przy kwartalnych wpłatach — 720 zł., przy miesięcznych — 240 zł.

Do art. 56, ustęp czwarty.

§ 58. Nowopowstałe w roku bieżącym przedsiębiorstwa uskuteczniają wpłaty zaliczek na podstawie rzeczywistego obrotu, przyczem przedsiębiorstwa nie prowadzące prawidłowych ksiąg handlowych (art. 56 ustawy, ustęp drugi) winny są wpłacać zaliczki według własnego obliczenia.

Powyższy przepis rozciąga się również na przedsiębiorstwa sezonowe (art. 32 ustawy) oraz samoistne przedsiębiorstwa wykonywania robót i dostaw (art. 33 ustawy).

Do art. 56, ustęp ostatni.

§ 59. W wypadkach nieuiszczenia w terminie przez płatników, wymienionych w ustępie drugim art. 56 ustawy, przypadających kwot zaliczek, władza podatkowa I instancji niezwłocznie zarządza przymusowe ściągnięcie tych kwot wraz z przypadającemi karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi.

§ 60. Na rok podatkowy 1926 zaliczka, o której mowa w ustępie drugim art. 56 ustawy, winna odpowiadać dwóm piątym kwoty podatku, wymierzonego za II półrocze 1925 r.

W wypadkach uiszczania zaliczek w terminach miesięcznych, takowa winna odpowiadać dwóm piętnastym kwoty podatku wymierzonego za II półrocze 1925 r.

Do art. art. 56 i 119.

§ 61. Równocześnie z zaliczką na państwowy podatek od obrotu, należy wpłacać dodatek na rzecz związków samorządowych (art. 119 ustawy, lit. a).

Do art. 57.

§ 62. Dla przedsiębiorstw, wymienionych w ustępie drugim art. 54 ustawy, z wyjątkiem spółek akcyjnych, sprawdzanie i ustalanie obrotów oraz obliczanie podatku dokonywa na podstawie ksiąg handlowych tych przedsiębiorstw właściwy urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych bez udziału komisji szacunkowej.

W wypadkach stwierdzenia nieprawidłowości lub nierzetelności prowadzonych przez spółki z ograniczoną odpowiedzialnością ksiąg handlowych, urząd skarbowy władny jest, po zasięgnięciu opinji właściwej komisji szacunkowej, ustalić obrót na podstawie materjałów, jakiemi rozporządza.

Powyższy przepis może mieć również zastosowanie w wypadkach niezłożenia przez spółki z ograniczoną odpowiedzialnością zeznań o obrocie (art. 52 ustawy).

Do art. 58.

§ 63. Ilość komisyj szacunkowych i odwoławczych, miejsce ich urzędowania, okręgi terytorjalne oraz liczbę członków każdej komisji podaje załączona do niniejszego tabela.

§ 64. W miastach Białymstoku, Bielsku, Bydgoszczy, Częstochowie, Krakowie, Lublinie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu, Sosnowcu, Warszawie i Wilnie rozgraniczenie terytorjalne komisyj miejskich ustalą dyrektorowie izb skarbowych.

Do art. art. 59 i 60.

§ 65. Do przedstawienia list, o których mowa w ustępie drugim art. 59 i w ustępie drugim art. 60 ustawy, uprawnione są izby handlowe i przemysłowe i izby rękodzielnicze względnie organizacje spełniające funkcje tych izb.

W b. dzielnicy rosyjskiej do przedstawienia list powołuje się następujące zawodowe organizacje gospodarcze:

1. Związek Centralny Polskiego Przemysłu, Górnictwa i Finansów,
2. Stowarzyszenie Kupców Polskich,
3. Centralę Związku Kupców,
4. Centralę Drobnych Kupców i Handlarzy w Polsce,
5. Centralny Związek Drobnych kupców żydów,
6. Związek Rzemieślników Chrześcijan w Królestwie Polskiem,
7. Centralny Związek Rzemieślników Żydów w Polsce,
8. Związek Polskich Stowarzyszeń Spożywców,
9. Rady Adwokackie,
10. Izby Lekarskie,
11. Zrzeszenie Notarjuszów i Pisarzy Hipotecznych.

§ 66. Instytucje względnie zawodowe organizacje gospodarcze, wymienione w § 65 niniejszego rozporządzenia, winny do dnia 1 października 1925 r. złożyć dyrektorom właściwych izb listy kandydatów na członków komisji i ich zastępców, o których mowa w ustępie trzecim art. 59 i w ustępie trzecim art. 60 ustawy.

§ 67. W terminie do dnia 1 listopada 1925 r. naczelnicy władzy podatkowej I instancji wydadzą swą opinję o kandydatach, o których mowa w § 66 niniejszego rozporządzenia.

§ 68. Po otrzymaniu list (§ 66) i opinji naczelników urzędów (§ 67) dyrektor izby skarbowej uskutecznia mianowania i powiadamia o tem naczelników władz podatkowych I instancji w terminie do 15 listopada 1925 r.

Gdy ilość list złożonych przez zawodowe organizacje gospodarcze (§ 66) przekracza połowę ilości członków odnośnej komisji szacunkowej, dyrektor izby skarbowej winien uwzględnić przedewszystkiem te organizacje zawodowe, które w danym okręgu odgrywają dominującą rolę.

§ 69. Naczelnicy władzy podatkowej I instancji przedłożą swe wnioski na zamianowanie połowy członków i ich zastępców w terminie do dnia 15 grudnia 1925 r., przyczem winni baczyć, aby w liczbie proponowanych przez nich kandydatów zostali w miarę możności uwzględnieni przedstawiciele tych

liczniejszych grup płatników, które pominięto przy mianowniu z list oraz aby wolne zawody były reprezentowane przynajmniej przez jednego członka i jednego zastępcę.

§ 70. Dyrektor izby skarbowej winien zakończyć mianowanie członków komisyj szacunkowych na wnioski naczelników władz podatkowych I instancji oraz wyznaczyć przedstawicieli urzędów podatków pośrednich w terminie do dnia 31 grudnia 1925 r.

Wnioski do Ministerstwa Skarbu o zamianowanie członków komisji odwoławczej i ich zastępców winny być postawione w terminie do dnia 1 grudnia 1925 r.

Do art. art. 61, 63 i 65.

§ 71. Instytucje względnie zawodowe organizacje gospodarcze (§ 65) przy układaniu list kandydatów oraz naczelnicy władzy podatkowej I instancji przy przedstawianiu kandydatów, a dyrektorowie izb skarbowych przy mianowaniu względnie przedstawianiu kandydatów na członków komisji i ich zastępców winni ściśle przestrzegać zachowania przepisów art. 59, ustęp ostatni i artykułów 61, 63 i 65 ustawy.

Dyrektorowie izb skarbowych mają wybierać z list kandydatów osoby, zdaniem ich najbardziej godne zaufania i baczyć na to, aby skład komisji odpowiadał ustosunkowaniu poszczególnych grup płatników (art. 61 ustawy) w danym okręgu, a tem samem nie był jednostronny i aby żadna poszczególna lista z przedstawionych przez zawodowe organizacje gospodarcze nie mogła uzyskać większości w składzie zdolnym do powzięcia uchwał (art. 68 ustawy, ustęp drugi).

Do art. 62.

§ 72. Po upływie każdego dwuletniego okresu, poczynając od roku 1926 (art. 62 ustawy, ustęp drugi) winny być dokonane uzupełniające mianowania.

Uzupełniające mianowania członków komisji i ich zastępców dokonywa się w trybie i terminach przepisanych w §§ 66—71 niniejszego rozporządzenia w roku poprzedzającym rok rozpoczęcia nowej kadencji.

Do art. 66.

§ 73. Jeżeli instytucje względnie zawodowe organizacje gospodarcze, oznaczone w § 65 niniejszego rozporządzenia, nie przedstawią list kandydatów w oznaczonym terminie (§ 66), to dyrektorowie izb skarbowych zamianują członków komisji i ich zastępców, oraz podadzą kandydatów w przedstawianych Ministrowi Skarbu wnioskach według własnego wyboru, z zachowaniem przepisów art. 59, ustęp ostatni i artykułów 61, 63 i 65 ustawy.

Do art. 73.

§ 74. Członkom i zastępcom członków komisyj szacunkowych i odwoławczych, zamieszkałym poza miejscem urzędowania komisji, przyznaje się zwrot kosztów podróży koleją, statkiem lub podwodami, według norm, obowiązujących dla urzędników państwowych VIII stopnia służbowego.

Do art. 74.

§ 75. Dla każdego oddzielnego przedsiębiorstwa względnie zajęcia, podlegającego podatkowi przemysłowemu od obrotu (art. 6 lit. b. i art. 9 ustawy) zakłada władza podatkowa arkusz wymiarowy według przepisanego wzoru.

§ 76. Przy sprawdzaniu zeznań i sporządzaniu wniosków posiłkuje się władza podatkowa przedewszystkiem materjałami, zebranemi w myśl przepisów paragrafów 48—50 niniejszego rozporządzenia.

Do art. 75.

§ 77. O ile materjały, o których mowa w paragrafie 76 będą niedostateczne, należy je uzupełnić w sposób wskazany w art. 75 ustawy.

Do art. 76, ustęp drugi, trzeci i czwarty.

§ 78. Miarodajnemi do poparcia wykazanego w zeznaniu obrotu są księgi handlowe, prowadzone w myśl przepisów kodeksu handlowego, obowiązującego w danej dzielnicy.

Przy badaniu i ocenie przedłożonych ksiąg handlowych należy zwracać główną uwagę na istotną ich wartość i rzetelność, pomijając nie mające zasadniczego znaczenia formalne usterki i braki.

Przy opodatkowaniu mniej znacznych przedsiębiorstw, nie prowadzących prawidłowych ksiąg handlowych, mogą mieć znaczenie dowodowe wszelkiego rodzaju księgi podręczne i zapiski, o ile wykazany w nich obrót odpowiada rozmiarowi przedsiębiorstwa i rzeczywistym stosunkom.

O ile w księgach handlowych nie są prowadzone oddzielne konta towarów, podlegających zróżniczkowanym stawkom podatkowym, odnośne przedsiębiorstwa obowiązane są po upływie każdego roku kalendarzowego i nie później niż do dnia 15 lutego roku następnego sporządzić szczegółowe wykazy osiągniętych obrotów wymienionych w art. 7 lit. a, b, c i w ustępie drugim tegoż artykułu, jak również wykazy wytworów względnie towarów przekazanych do innych zakładów przemysłowych względnie handlowych, należących do tegoż właściciela.

W wypadkach stwierdzenia przy sprzedaży hurtowej nieprawidłowego kontowania towarów względnie nieprawidłowego sporządzania wykazów towarów, podlegających niższym stawkom podatkowym, przedsiębiorstwo traci prawo do korzystania z ulg, a podatek winien być obliczony z zastosowaniem normalnej stawki podatkowej w wysokości 2% (art. 7 ustawy, ustęp pierwszy) do całego osiągniętego ze sprzedaży hurtowej obrotu.

Obroty przedsiębiorstw, osiągnięte ze sprzedaży wymienionej pod lit. a i b oraz w ustępie drugim art. 7 ustawy, winny być ustalane oddzielnie i nie inaczej jak po uprzedniem ich udowodnieniu w sposób oznaczony w §§ 22 i 25 niniejszego rozporządzenia.

W wypadkach, gdy detaliczna i drobna sprzedaż artykułów spożywczych pierwszej potrzeby nie została należycie udowodniona względnie nawet wykazana w zeznaniu (§ 55), komisja szacunkowa ustala obrót osiągnięty ze sprzedaży tych artykułów oddzielnie na podstawie materjałów, jakiemi rozporządza.

Również na podstawie posiadanych materjałów ustala się oddzielnie obroty osiągnięte ze sprzedaży artykułów spożywczych pierwszej potrzeby przez przedsiębiorstwa handlowe nieobowiązane do składania zeznań.

Do art. 76, ustęp przedostatni i ostatni.

§ 79. Do dnia 1 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy Ministerstwo Skarbu wyda zarządzenie od jakiej kategorji przedsiębiorstw (część II załącznika do art. 23) ma być pobrany podatek na podstawie przeciętnych norm obrotu.

Naczelnicy urzędów skarbowych w terminie do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy obowiązani są przedkładać dyrektorowi izby skarbowej wnioski w sprawie ryczałtów dla drobnych przedsiębiorstw.

Kwoty ryczałtowe winny być zaprojektowane dla każdego rodzaju drobnych przedsiębiorstw (dla sprzedaży chleba, dla handlu nabiałem, dla handlu galanteryjnego, dla sprzedaży drobiu i t. p.) oraz określone w drodze pomnożenia przeciętnej normy obrotu, ustalonej dla każdej gałęzi przedsiębiorstw (np. dla handlu galanteryjnego), przez ilość przedsiębiorstw tego rodzaju w okręgu wymiarowym.

Przeciętne normy obrotu dla poszczególnych gałęzi drobnych przedsiębiorstw ustalają komisje szacunkowe po wysłuchaniu opinji rzeczoznawców powołanych z listy kandydatów, przedstawionych przez właściwe zawodowe organizacje gospodarcze.

Ze względu na odrębne lokalne warunki ekonomiczne komisje szacunkowe przy ustalaniu przeciętnych norm obrotu mogą takowe różniczkować dla poszczególnych miejscowości danego okręgu.

Dyrektorowie izb skarbowych obowiązani są przedłożone wnioski zatwierdzić w terminie do dnia 15 lutego roku podatkowego.

Podział ryczałtowych kwot między poszczególne przedsiębiorstwa uskuteczniają komisje szacunkowe w takim czasie, aby nakazy płatnicze były rozesłane najpóźniej do 15 kwietnia roku podatkowego.

Wymierzony podatek jest płatny w czterech równych ratach: 15 maja, 15 lipca, 15 października i 15 grudnia roku podatkowego (kalendarzowego).

Do art. 77.

§ 80. Od kwot ustalonego podatku należy potrącić zaliczki uiszczone przez płatnika za okres miarodajny w myśl art. 56 ustawy.

Do art. 81 i 83.

§ 81. Terminy wyznaczone w artykułach 81 i 83 ustawy w niczem nie zmieniają ciążącego na płatnikach w myśl art. 56 ustawy obowiązku uiszczenia zaliczek w terminach miesięcznych względnie kwartalnych i nie znoszą obowiązku opłacania odsetek za zwłokę w razie niedotrzymania tych terminów.

Do art. 84.

§ 82. Za konkretne okoliczności, upoważniające do dodatkowego wymiaru, należy uważać faktyczne dane zebrane w myśl artykułu 40—42 i 44—47 ustawy, które nie były wzięte pod uwagę przy pierwotnym wymiarze.

Do art. 85.

§ 83. Odwołania wnosi się na ręce tej władzy, która podatek wymierzyła.

Do art. 86.

§ 84. Komisja odwoławcza względnie władza skarbowa, stanowiąca drugą instancję (art. 57 ustawy, ustęp drugi), jest właściwa do rozstrzygania słuszności przedstawionego przez płatnika udowodnienia ważnej a nieuchronnej przyczyny niezadośćuczynienia przepisom artykułów 52, 54 i 55 ustawy.

Do art. 87.

§ 85. Sprzeciw winien być zgłoszony w tych wypadkach, gdy przyjęty przez komisję szacunkową obrót nie odpowiada danym zawartym w materjałach, zebranych w myśl art 40—42 i 44—47 ustawy, lub gdy uchwały komisji naruszają przepisy ustawy.

Przewodniczący zgłasza sprzeciw na tem posiedzeniu komisji, na którem zapadła uchwała, przyczem zgłoszenie winno być zapisane w protokóle obrad. Wywód pisemny sprzeciwu sporządza się najpóźniej w terminie 7-dniowym, oznaczonym w ustępie pierwszym art. 87 ustawy.

W wypadku wniesienia odwołania od wymiaru zaczepionego sprzeciwem przewodniczącego, odwołanie takie winno być do dni 3-ch przesłane do komisji odwoławczej z podaniem liczby i daty pisma, którem przedłożono sprzeciw w myśl ustępu trzeciego art. 87 ustawy.

Do art. 89.

§ 86. Jeżeli przeciw temu samemu wymiarowi wpłynął zarówno sprzeciw przewodniczącego, jak i odwołanie płatnika (§ 85, ustęp ostatni), to komisja odwoławcza rozpatruje je równocześnie.

Różnica podwyższonego wskutek uwzględnienia sprzeciwu podatku płatną jest w terminie przewidzianym w art. 83 ustawy.

Po otrzymaniu zawiadomienia o podwyższeniu podatku wskutek uwzględnienia sprzeciwu przewodniczącego, przysługuje płatnikowi prawo wniesienia odwołania w trybie przewidzianym w punkcie 1 ustępu pierwszego art. 85 ustawy.

Do art. 93.

§ 87. Nie podlegają zwrotowi uiszczone dobrowolnie przez płatnika kwoty z tytułu świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, z wyjątkiem wypadków podwójnego opodatkowania.

Do art. 95.

§ 88. Za spółdzielnię mieszkaniową uważać należy taką tylko spółdzielnię dla budowy nowych domów mieszkalnych, której majątek pozostaje wyłącznie jej własnością, członkowie zaś korzystają jedynie z mieszkań w charakterze wyłącznych lokatorów. Natomiast spółdzielnię, która buduje domy mieszkalne dla swych członków z przepisaniem na nich tytułu własności, zaliczyć należy do spółdzielni budowlanych (przemysłowych lub handlowych).

§ 89. Za spółdzielcze instytucje drobnego kredytu uważa się spółdzielnie kredytowe, określone w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 3 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 283).

§ 90. Za związek rewizyjny uważać należy taki związek lub taką spółdzielnię, które na podstawie art. 68 względnie 70 ustawy o spółdzielniach otrzymały od Rady spółdzielczej prawo dokonywania rewizji.

Spółdzielnie, które do związku rewizyjnego przystąpią po dniu ogłoszenia ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym, korzystają z ulg podatkowych od 1 dnia najbliższego miesiąca, następującego po zapadnięciu decyzji związku o przyjęciu ich w poczet członków związku, a tracą ulgę od 1 dnia najbliższego miesiąca po ich wykreśleniu ze związku.

Stwierdzenie przynależności spółdzielni do związku rewizyjnego należy do związku, który przysyła izbom skarbowym wykazy należących doń spółdzielni w miesiącu styczniu każdego roku, z oznaczeniem daty przyjęcia każdej z nich do związku.

Zaliczenie spółdzielni do jednego z typów wymienionych pod lit. a i b punktu 1 ustępu pierwszego art. 95 ustawy, uskutecznia się na podstawie głównego jej zadania, stanowiącego faktycznie przeważającą część obrotów spółdzielni.

§ 91. Obroty spółdzielni, wychodzące poza ramy jej właściwej działalności, z ulg przewidzianych w art. 95 ustawy, nie korzystają.

Przykłady:

Niewłaściwą działalnością będzie dostawa butów dla armji przez spółdzielnię spożywców lub rolników, właściwą natomiast będzie ta sama czynność, dokonywana przez spółdzielnię szewców.

Niewłaściwą działalnością będzie skup bydła i eksport jego zagranicę dokonywany przez spółdzielnię spożywców, natomiast czynność ta będzie właściwa dla spółdzielni rolników względnie hodowców bydła.

§ 92. Za inne spółdzielnie (art. 95 ustawy, punkt 2 ustępu pierwszego), uważa się te, które należą do związków rewizyjnych, ale nie odpowiadają warunkom wyszczególnionym w punkcie 1 ustępu pierwszego art. 95 ustawy.

Do art. 98.

§ 93. Karze pieniężnej od 3—20-krotnej kwoty nieuiszczonej za świadectwo podlegają tylko płatnicy, którzy nie nabyli żadnego świadectwa przemysłowego. Nabycie świadectwa przemysłowego niższej ceny podlega karze do wysokości 3-krotnej kwoty, stanowiącej różnicę między ceną właściwego a posiadanego świadectwa przemysłowego.

Jeżeli nabyte niewłaściwie świadectwo przemysłowe przewyższa wartość należytego świadectwa, kary pieniężnej wymierzać nie należy.

Przykład:

Dla sklepu spożywczego, kwalifikującego się do III kategorji przedsiębiorstw handlowych, wykupiono przemysłowe świadectwo dla VI kategorji przedsiębiorstw przemysłowych.

Ze względu na wyższą cenę nabytego świadectwa, kara pieniężna nie może być wymierzona.

Do art. 112.

§ 94. Zamknięcie zakładu jest dopuszczalne tylko w tych wypadkach, gdy nie nabyto wcale świadectwa przemysłowego.

O ile zakład posiada jakiekolwiek, chociażby nawet i niewłaściwe świadectwo, nie podlega zamknięciu.

Zamknięcie uskutecznia się przez nałożenie pieczęci urzędowych na wejście do zakładu lub w inny sposób, jaki podług miejscowych warunków uznany będzie za najodpowiedniejszy dla wstrzymania w zakładzie prowadzenia handlu lub przemysłu.

Ponowne otwarcie zamkniętego zakładu winno być dokonane niezwłocznie po okazaniu świadectwa przemysłowego.

Fakt zamknięcia oraz ponownego otwarcia zakładu należy stwierdzić protokólarnie.

Do części II lit. A, rozdział I kat. trzecia i czwarta załącznika do art. 23.

§ 95. Za dorosłego członka rodziny względnie dorosłego subjekta handlowego uważa się pracowników w wieku od 17 do 55 lat.

Pracowników młodszych od 17 lat i starszych ponad 55 lat liczy się dwóch za jednego.

Do części II lit A, rozdział I, kat. piąta załącznika do art. 23.

§ 96. Handel przenośny nie odpowiadający warunkom, uprawniającym do nabycia świadectwa przemysłowego na handel wędrowny, winien być zaliczony do kat. drugiej, trzeciej, wzgl. czwartej przedsiębiorstw prowadzących handel towarowy, a wymienionych w części II, lit. A, rozdział I załącznika do art. 23 ustawy.

Do części II lit. A, rozdział VI, kat. druga, punkt 2 załącznika do art. 23.

§ 97. Wynajem automobili oraz utrzymywanie autobusów i dorożek samochodowych zalicza się do przedsiębiorstw przewozowych.

Do rozdziałów VII i XIV, część II, lit. A załącznika do art. 23.

§ 98. Za osoby pracujące należy uważać wszystkich bez wyjątku pracowników, zatrudnionych w zakładach, wymienionych w rozdziałach VII i XIV części II, lit. A załącznika do art. 23 ustawy.

Do rozdziałów XIV, XV, XVIII i XIX części II lit. C załącznika do art. 23.

§ 99. Do robotników zalicza się wszystkich bez wyjątku najemników płci obojga zarówno zajętych w zakładzie przemysłowym, jako też pracujących dla tegoż zakładu poza jego obrębem, nadto majstrów i niższych oficjalistów, wykonywających bezpośrednio dozór nad robotami. Pracowników do lat 17 i starszych ponad 55 lat, liczy się dwóch za jednego.

Do robotników w przedsiębiorstwach stałych nie zalicza się robotników czasowych, zajętych przyspasabianiem lub dostawą do zakładu przemysłowego paliwa, surowców i t. p.

W przedsiębiorstwach sezonowych np. na wyrębach leśnych — ze względu na ich krótkotrwały

i czasowy charakter — zalicza się do robotników wszystkich bez wyjątku pracujących.

Do rozdziału XVI, części II, lit. C załącznika do art. 23.

§ 100. Elektrownie, obsługujące nieznaczną ilość konsumentów, urządzone prymitywnie lub prowadzone ubocznie przy innych zakładach przemysłowych, jak np. przy tartakach, młynach i t. p., mogą być zaliczone do tej kategorji przedsiębiorstw przemysłowych, jaka odpowiada ilości zatrudnionych w elektrowni robotników.

Do części III lit D kateg. I załącznika do art. 23.

§ 101. Pod względem podziału linij kolejowych na główne i boczne pozostają w mocy przepisy, zawarte w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1922 r., wydanem w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 151).

Do części III. lit. D. kateg. III załącznika do art. 23.

§ 102. Nie podlegają podatkowi ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, którzy, mając inne stałe zajęcie (nauczyciele, urzędnicy), od czasu do czasu pośredniczą przy ubezpieczeniach i osiągają z tych operacyj zarobek, nie przekraczający dwukrotnej ceny świadectwa przemysłowego wraz z wszelkiemi dodatkami.

Do części III lit. D. kateg. IV załącznika do art. 23.

§ 103. Za pomocników podróżujących (komiwojażerów) uważa się osoby, zastępujące zakłady handlowe lub przemysłowe i zbierające dla nich zamówienia na podstawie próbek, cenników i t. p.

Pomocnikom podróżującym (komiwojażerom) mogą być wydane świadectwa przemysłowe jedynie po okazaniu w oryginałach lub uwierzytelnionych odpisach świadectw przemysłowych, nabytych przez przedsiębiorstwa przez nich zastępowane, oraz po przedstawieniu odnośnego pełnomocnictwa.

Minister Skarbu:
W. Grabski

(Dz. U. R. P. z dn. 14/VIII 1925 r. Nr. 82, poz. 560).

Załącznik
do art. 7 ustawy, ustęp ostatni i § 26 rozporządzenia wykonawczego.

WYKAZ

artykułów, do których mają zastosowanie stawki podatku wymienione pod lit. b i c art. 7 ustawy.

A. Artykuły spożywcze pierwszej potrzeby (art. 7 ustawy, lit. c):

1. Zboże, ziemiopłody oraz jadalne produkty spożywcze pochodzenia krajowego (mąka, pieczywo, kasza, sól, cukier, nabiał, mięso, tłuszcze jadalne, roślinne i zwierzęce, wyroby masarskie, kawa zbożowa i t. p.) z wyjątkiem ryb, drobiu, dziczyzny, wszelkiego rodzaju konserw, pasztetów i majonezów oraz wyrobów cukierniczych i trunków z zawartością alkoholu.
2. Śledzie solone, wędzone i opiekane, tak krajowe, jak i zagraniczne, wymienione pod lit. b. i c., punkt 4. pozycja 37 taryfy celnej z dn. 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 540).

B. Artykuły pierwszej potrzeby oraz surowce niezbędne dla rozwoju rolnictwa i przemysłu krajowego (art. 7 ustawy, lit. b):

1. Artykuły spożywcze wymienione pod A. oraz bydło i nierogacizna.
2. Pasza wszelka: siano, słoma, otręby i makuchy.
3. Artykuły opałowe, a mianowicie: drzewo opałowe i odpadki drewna (szczapy, wióry i opiłki), węgiel kamienny, brykiety, koks, torf, nafta, gaz ziemny, węgiel drzewny i torfowy.
4. Mydło wyrobu krajowego z wyjątkiem toaletowego i leczniczego.
5. Surowce:
   a) mineralne, a mianowicie: wszelkie rudy i piryty, wapień, dolomit, gliny, piasek, żwir, kamienie nieobrobione, wosk ziemny, żużle wszelkie, wypałki pirytowe, grafit, ropa naftowa i jej odpadki oraz wszelkie inne ciała kopalne;
   b) roślinne, a mianowicie: drewno wszelkie nieobrobione, kora drzewna, bawełna, odpadki i wyczoski bawełniane, juta i wyczoski jutowe, len i konopie, wyczoski lniane i konopne, żywice naturalne, kauczuk, trzcina, wiklina, trawa morska, łyko lipowe, nasiona wszelkie;
   c) zwierzęce, a mianowicie: skóry surowe, futra surowe, wełna, wyczoski i odpadki wełniane, włosie, szczecina, sierść, puch, pierze, kości surowe, rogi i kopyta, żołądki i jelita, krew i inne zwierzęce surowe organy i produkty odpadkowe.
6. Artykuły zastępujące surowce i odpadki: szmelc (wszelkiego rodzaju złom żelazny), stłuczki szklane, guma używana i odpadki gumowe, szmaty i makulatura, melasa.

Załącznik do art. 58 ustawy i § 63 rozporządzenia wykonawczego.

TABELA

I. Okrąg izby skarbowej w Białymstoku.

A. Komisja odwoławcza:

1. komisja dla całego okręgu z 12 członków i z 12 zastępców z siedzibą w Białymstoku.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

L. p.	Urząd skarbowy	Ilość komisji	Właściwość terytorjalna okręgu wymiarowego i komisji szacunkowej	ILOŚĆ członków	ILOŚĆ zastępców	Siedziba komisji
1	Augustów	1	dla całego okręgu	12	12	m. Augustów
2	Białystok	3	a) 2 kom. dla m. Białegostoku	po 10	po 10	
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	m. Białystok
3	Bielsk	1	dla całego okręgu	10	10	m. Bielsk
4	Grajewo	1	" " "	8	8	m. Grajewo
5	Grodno	2	a) 1 kom. dla m. Grodna	10	10	
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	m. Grodno
6	Kolno	1	dla całego okręgu	10	10	m. Kolno
7	Łomża	2	a) 1 kom. dla m. Łomży	10	10	
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	m. Łomża
8	Ostrołęka	1	dla całego okręgu	10	10	m. Ostrołęka
9	Ostrów	1	" " "	10	10	m. Ostrów
10	Sokółka	1	" " "	8	8	m. Sokółka
11	Suwałki	2	a) 1 kom. dla m. Suwałk	8	8	
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	8	8	m. Suwałki
12	Wołkowysk	1	dla całego okręgu	12	12	m. Wołkowysk
13	Wysokie-Mazow.	1	" " "	8	8	m. Wysokie-Mazow.

II. Okrąg izby skarbowej w Brześciu nad Bugiem.

A. Komisja odwoławcza:

1. komisja dla całego okręgu z 12 członków i z 12 zastępców z siedzibą w Brześciu nad Bugiem.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe.

1	Baranowicze	1	dla całego okręgu	10	10	m. Baranowicze
2	Brześć	2	a) 1 kom. dla pow. Brzeskiego	10	10	m. Brześć n/B.
			b) 1 kom. dla pow. Kamień-Koszyrskiego	8	8	m. Kamień-Koszyrski
3	Kobryń	2	a) 1 kom. dla pow. Kobryńsk.	8	8	m. Kobryń
			b) 1 kom. dla pow. Drohicz.	8	8	m. Drohiczyn
4	Lida	1	dla całego okręgu	10	10	m. Lida
5	Łuniniec	2	a) 1 kom. dla pow. Łunnieck.	8	8	m. Łuniniec
			b) 1 kom. dla pow. Stolińskiego	8	8	m. Stolin
6	Nieśwież	1	dla całego okręgu	10	10	m. Nieśwież
7	Nowogródek	1	" " "	10	10	m. Nowogródek
8	Pińsk	1	" " "	10	10	m. Pińsk
9	Prużany	2	a) 1 kom. dla pow. Prużańsk.	8	8	m. Prużany
			b) 1 kom. dla pow. Kossows.	8	8	m. Kossów
10	Sarny	1	dla całego okręgu	10	10	m. Sarny
11	Słonim	1	" " "	10	10	m. Słonim
12	Stołpce	1	" " "	8	8	m. Stołpce
13	Wołożyn	1	" " "	10	10	m. Wołożyn

III. Okrąg izby skarbowej w Grudziądzu.

A. Komisja odwoławcza:

1. komisja dla całego okręgu z 12 członków i z 12 zastępców z siedzibą w Grudziądzu.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

L. p.	Urząd skarbowy	Ilość komisji	Właściwość terytorjalna okręgu wymiarowego i komisji szacunkowej	ILOŚĆ członków	ILOŚĆ zastępców	Siedziba komisji
1	Brodnica	1	dla całego okręgu	8	8	m. Brodnica
2	Chełmno	1	" " "	8	8	m. Chełmno
3	Chojnice	1	" " "	8	8	m. Chojnice
4	Działdowo	1	" " "	8	8	m. Działdowo
5	Gniew	1	" " "	8	8	m. Gniew
6	Grudziądz	2	a) 1 kom. dla m. Grudziądza	8	8	m. Grudziądz
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	8	8	
7	Kartuzy	1	dla całego okręgu	8	8	m. Kartuzy
8	Kościerzyna	1	" " "	8	8	m. Kościerzyna
9	Nowe-Miasto	1	" " "	8	8	m. Nowe-Miasto
10	Puck	1	" " "	8	8	m. Puck
11	Sępolno	1	" " "	8	8	m. Sępolno
12	Starogard	1	" " "	8	8	m. Starogard
13	Świecie	1	" " "	8	8	m. Swiecie
14	Tczew	1	" " "	8	8	m. Tczew
15	Toruń	2	a) 1 kom. dla m. Torunia	10	10	m. Toruń
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	8	8	
16	Tuchola	1	dla całego okręgu	8	8	m. Tuchola
17	Wąbrzeźno	1	" " "	8	8	m. Wąbrzeźno
18	Wejherowo	1	" " "	8	8	m. Wejherowo

IV. Okrąg izby skarbowej w Kielcach.

A. Komisja odwoławcza:

1. komisja dla całego okręgu z 12 członków i z 12 zastępców z siedzibą w Kielcach.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

1	Będzin	2	a) 1 kom. dla m. Będzina i Czeladzi	12	12	m. Będzin
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	12	12	
2	Busk (pow. Stopnica)	1	dla całego okręgu	10	10	m. Busk.
3	Częstochowa	3	a) 2 kom. dla m. Częstochowy	po 10	po 10	m. Częstochowa
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
4	Jędrzejów	1	dla całego okręgu	8	8	m. Jędrzejów
5	Kielce	2	a) 1 kom. dla m. Kielc	10	10	m. Kielce
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
6	Końskie	1	dla całego okręgu	12	12	m. Końskie
7	Kozienice	1	" " "	10	10	m. Kozienice
8	Miechów	1	" " "	10	10	m. Miechów
9	Olkusz	1	" " "	10	10	m. Olkusz
10	Opatów	1	" " "	12	12	m. Opatów
11	Opoczno	1	" " "	10	10	m. Opoczno
12	Pińczów	1	" " "	10	10	m. Pińczów
13	Radom	2	a) 1 kom. dla m. Radomia	10	10	m. Radom
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
14	Sandomierz	1	dla całego okręgu	10	10	m. Sandomierz
15	Sosnowiec	3	dla całego miasta i gm. Niwka	po 10	po 10	m. Sosnowiec
16	Wierzbnik (p. Iłża)	1	dla całego okręgu	10	10	m. Wierzbnik
17	Włoszczowa	1	" " "	10	10	m. Włoszczowa
18	Zawiercie	1	" " "	12	12	m. Zawiercie

V. Okrąg izby skarbowej w Krakowie.

A. Komisja odwoławcza:

1. komisja dla całego okręgu z 12 członków i z 12 zastępców z siedzibą w Krakowie.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

L. p.	Urząd skarbowy	Ilość komisji	Właściwość terytorjalna okręgu wymiarowego i komisji szacunkowej	ILOŚĆ członków	ILOŚĆ zastępców	Siedziba komisji
1	Biała	2	a) 1 kom. dla m. Białej i Lipnika	10	10	m. Biała
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
2	Bochnia	1	dla całego okręgu	10	10	m. Bochnia
3	Brzesko	1	" " "	10	10	m. Brzesko
4	Chrzanów	2	a) 1 kom. dla okręgu sądu pow. Chrzanów i Jaworzna	10	10	m. Chrzanów
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
5	Dąbrowa	1	dla całego okręgu	10	10	m. Dąbrowa
6	Gorlice	1	" " "	10	10	m. Gorlice
7	Grybów	1	" " "	8	8	m. Grybów
8	Jasło	1	" " "	10	10	m. Jasło
9	Kraków m.	8	dla całego miasta	po 8	po 8	m. Kraków
10	Kraków pow.	1	dla całego okręgu	12	12	
11	Limanowa	1	" " "	10	10	m. Limanowa
12	Maków	1	" " "	10	10	m. Maków
13	Mielec	1	" " "	10	10	m. Mielec
14	Myślenice	1	" " "	8	8	m. Myślenice
15	Nowy-Sącz	2	a) 1 kom. dla sądu p. Nowy-Sącz	12	12	m. Nowy-Sącz
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
16	Nowy Targ	3	a) 1 kom. dla okręgu sądu pow. Nowy-Targ z wyjątkiem gminy Zakopane	10	10	m. Nowy-Targ
			b) 1 kom. dla gm. Zakopane	8	8	
			c) 1 kom. dla pozost. miejsc.	12	12	
17	Oświęcim	1	dla całego okręgu	10	10	m. Oświęcim
18	Pilzno	1	" " "	10	10	m. Pilzno
19	Ropczyce	1	" " "	10	10	m. Ropczyce
20	Tarnów	2	a) 1 kom. dla m. Tarnowa	10	10	m. Tarnów
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
21	Wadowice	1	dla całego okręgu	12	12	m. Wadowice
22	Wieliczka	1	" " "	10	10	m. Wieliczka
23	Żywiec	1	" " "	10	10	m. Żywiec

VI. Okrąg izby skarbowej w Lublinie.

A. Komisja odwoławcza:

1. komisja dla całego okręgu z 12 członków i z 12 zastępców z siedzibą w Lublinie.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

1	Biała Podlaska	1	dla całego okręgu	10	10	m. Biała Podlaska
2	Biłgoraj	1	" " "	10	10	m. Biłgoraj
3	Chełm	1	" " "	12	12	m. Chełm
4	Garwolin	1	" " "	12	12	m. Garwolin
5	Hrubieszów	1	" " "	10	10	m. Hrubieszów
6	Janów Lubelski	1	" " "	10	10	m. Janów Lubel.
7	Janów Podlaski	1	" " "	8	8	m. Janów Podl.
8	Krasnystaw	1	" " "	10	10	m. Krasnystaw
9	Lubartów	1	" " "	10	10	m. Lubartów
10	Lublin	4	a) 3 kom. dla m. Lublina	po 8	po 8	m. Lublin
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	12	12	

L. p.	Urząd skarbowy	Ilość komisji	Właściwość terytorjalna okręgu wymiarowego i komisji szacunkowej	ILOŚĆ członków	ILOŚĆ zastępców	Siedziba komisji
11	Łuków	1	dla całego okręgu	10	10	m. Łuków
12	Puławy	1	" " "	12	12	m. Puławy
13	Radzyń	1	" " "	10	10	m. Radzyń
14	Siedlce	2	a) 1 kom. dla m. Siedlec	10	10	m. Siedlce
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
15	Sokołów	1	dla całego okręgu	10	10	m. Sokołów
16	Tomaszów Lub.	1	" " "	10	10	m. Tomasz. Lub.
17	Węgrów	1	" " "	10	10	m. Węgrów
18	Włodawa	1	" " "	10	10	m. Włodawa
19	Zamość	1	" " "	12	12	m. Zamość

VII. Okrąg izby skarbowej we Lwowie.

A. Komisje odwoławcze:

a) 1 komisja na okrąg województwa Lwowskiego,
b) 1 " " " " Stanisławowskiego,
c) 1 " " " " Tarnopolskiego
po 12 członków i po 12 zastępców każda z siedzibą we Lwowie.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

			Województwo Lwowskie			
1	Bóbrka	1	dla całego okręgu	8	8	m. Bóbrka
2	Brzozów	1	" " "	8	8	m. Brzozów
3	Cieszanów	1	" " "	8	8	m. Lubaczów
4	Dobromil	1	" " "	8	8	m. Dobromil
5	Drohobycz	3	a) 1 kom. dla m. Drohobycza	10	10	m. Drohobycz
			b) 1 kom. dla m. Borysławia	10	10	
			c) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
6	Gródek Jagielloński	1	dla całego okręgu	8	8	m. Gródek Jagiel.
7	Jarosław	2	a) 1 kom. dla m. Jarosławia	8	8	
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	m. Jarosław
8	Jaworów	1	dla całego okręgu	8	8	m. Jaworów
9	Kolbuszowa	1	" " "	8	8	m. Kolbuszowa
10	Krosno	1	" " "	10	10	m. Krosno
11	Lisko	1	" " "	8	8	m. Lisko
12	Lwów m.	10	dla całego miasta	po 8	po 8	
13	Lwów pow.	1	" " okręgu	10	10	m. Lwów
14	Łańcut	1	" " "	8	8	m. Łańcut
15	Mościska	1	" " "	8	8	m. Mościska
16	Nisko	1	" " "	8	8	m. Nisko
17	Przemyśl	2	a) 1 kom. dla m. Przemyśla	12	12	
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	m. Przemyśl
18	Przeworsk	1	dla całego okręgu	8	8	m. Przeworsk
19	Rawa Ruska	1	" " "	10	10	m. Rawa Ruska
20	Rudki	1	" " "	8	8	m. Rudki
21	Rzeszów	2	a) 1 kom. dla m. Rzeszowa	10	10	
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	8	8	m. Rzeszów
22	Sambor	1	dla całego okręgu	8	8	m. Sambor
23	Sanok	1	" " "	8	8	m. Sanok
24	Sokal	1	" " "	8	8	m. Sokal
25	St. Sambor	1	" " "	8	8	m. St. Sambor
26	Strzyżów	1	" " "	8	8	m. Strzyżów
27	Tarnobrzeg	1	" " "	8	8	m. Tarnobrzeg
28	Żółkiew	1	" " "	8	8	m. Żółkiew

L. p.	Urząd skarbowy	Ilość komisji	Właściwość terytorialna okręgu wymiarowego i komisji szacunkowej	ILOŚĆ członków	ILOŚĆ zastępców	Siedziba komisji
			Województ. Stanisławowskie.			
1	Bohorodczany	1	dla całego okręgu	8	8	m. Bohorodczany
2	Dolina	1	" " "	8	8	m. Dolina
3	Horodenka	1	" " "	8	8	m. Horodenka
4	Kałusz	1	" " "	8	8	m. Kałusz
5	Kołomyja	2	a) 1 kom. dla m. Kołomyji	10	10	m. Kołomyja
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	8	8	
6	Kossów	1	dla całego okręgu	8	8	m. Kossów
7	Nadwórna	1	" " "	8	8	m. Nadwórna
8	Peczeniżyn	1	" " "	8	8	m. Peczeniżyn
9	Rohatyn	1	" " "	8	8	m. Rohatyn
10	Skole	1	" " "	8	8	m. Skole
11	Stanisławów	2	a) 1 kom. dla m. Stanisławowa i Knihinina	12	12	m. Stanisławów
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
12	Stryj	2	a) 1 kom. dla m. Stryja	8	8	m. Stryj
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	8	8	
13	Śniatyń	1	dla całego okręgu	10	10	m. Śniatyn
14	Tłumacz	1	" " "	8	8	m. Tłumacz
15	Turka	1	" " "	8	8	m. Turka
16	Żydaczów	1	" " "	8	8	m. Żydaczów
			Województwo Tarnopolskie.			
1	Borszczów	1	dla całego okręgu	8	8	m. Borszczów
2	Brody	1	" " "	10	10	m. Brody
3	Brzeżany	2	a) 1 kom. dla m. Brzeżan	8	8	m. Brzeżany
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	8	8	
4	Buczacz	1	dla całego okręgu	10	10	m. Buczacz
5	Czortków	1	" " "	8	8	m. Czortków
6	Kamionka Str.	1	" " "	8	8	m. Kamionka Str.
7	Kopyczyńce	1	" " "	8	8	m. Kopyczyńce
8	Podhajce	1	" " "	8	8	m. Podhajce
9	Przemyślany	1	" " "	8	8	m. Przemyślany
10	Radziechów	1	" " "	8	8	m. Radziechów
11	Skałat	1	" " "	8	8	m. Skałat
12	Tarnopol	2	a) 1 kom. dla m. Tarnopola	10	10	m. Tarnopol
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.			
13	Trembowla	1	dla całego okręgu	8	8	m. Trembowla
14	Zeleszczyki	1	" " "	8	8	m. Zaleszczyki
15	Zbaraż	1	" " "	8	8	m. Zbaraż
16	Zborów	1	" " "	8	8	m. Zborów
17	Złoczów	1	" " "	10	10	m. Złoczów

VIII. Okrąg izby skarbowej w Łodzi.

A. Komisje odwoławcze:

a) 1 komisja na okrąg miasta Łodzi,
b) 1 komisja dla pozostałych miejscowości
po 12 członków i po 12 zastępców każda z siedzibą w m. Łodzi.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

1	Brzeziny	2	a) 1 kom. dla m. Tomaszowa	10	10	m. Brzeziny
			b) 1 kom dla pozost. miejsc.	12	12	
2	Kalisz	2	a) 1 kom. dla m. Kalisza	10	10	m. Kalisz
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	

L. p.	Urząd skarbowy	Ilość komisji	Właściwość terytorialna okręgu wymiarowego i komisji szacunkowej	ILOŚĆ członków	ILOŚĆ zastępców	Siedziba komisji
3	Koło	1	dla całego okręgu	10	10	m. Koło
4	Konin	1	" " "	10	10	m. Konin
5	Łask	2	a) 1 kom. dla m. Pabjanic	10	10	m. Łask
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
6	Łęczyca	1	dla całego okręgu	12	12	m. Łęczyca
7	Łódź m.	12	" " miasta	po 10	po 10	m. Łódź
8	Łódź pow.	2	a) 1 kom. dla m. Zgierza	8	8	
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	12	12	
9	Piotrków	2	a) 1 kom. dla m. Piotrkowa	10	10	m. Piotrków
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
10	Radomsko	2	a) 1 kom. dla m. Radomska	8	8	m. Radomsko
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	12	12	
11	Sieradz	2	a) 1 kom. dla m. Zduńs.-Woli	8	8	m. Sieradz
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
12	Słupca	1	dla całego okręgu	10	10	m. Słupca
13	Turek	1	" " "	10	10	m. Turek
14	Wieluń	1	" " "	12	12	m. Wieluń

IX. Okrąg izby skarbowej w Łucku.

A. Komisja odwoławcza:

1 komisja dla całego okręgu z 12 członków i z 12 zastępców z siedzibą w Łucku.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

1	Dubno	1	dla całego okręgu	12	12	m. Dubno
2	Horochów	1	" " "	8	8	m. Horochów
3	Kostopol	1	" " "	8	8	m. Kostopol
4	Kowel	1	" " "	12	12	m. Kowel
5	Krzemieniec	1	" " "	12	12	m. Krzemieniec
6	Luboml	1	" " "	8	8	m. Luboml
7	Łuck	2	a) 1 kom. dla m. Łucka	10	10	m. Łuck
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
8	Równe m.	1	dla całego miasta	10	10	m. Równe
9	Równe pow.	1	" " okręgu	10	10	
10	Włodzimierz	1	" " "	10	10	m. Włodzimierz
11	Zdołbunowo	1	" " "	10	10	m. Zdołbunowo

X. Okrąg izby skarbowej w Poznaniu.

A. Komisja odwoławcza:

1 komisja dla całego okręgu z 12 członków i z 12 zastępców z siedzibą w Poznaniu.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

1	Bydgoszcz	3	a) 2 kom. dla m. Bydgoszczy	po 10	po 10	m. Bydgoszcz
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
2	Chodzież	1	dla całego okręgu	10	10	m. Chodzież
3	Czarnków	1	" " "	8	8	m. Czarnków
4	Gniezno	2	a) 1 kom. dla m. Gniezna	8	8	m. Gniezno
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
5	Gostyń	1	dla całego okręgu	10	10	m. Gostyń
6	Grodzisk	1	" " "	10	10	m. Grodzisk
7	Inowrocław	2	a) 1 kom. dla m. Inowrocławia	8	8	m. Inowrocław
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	8	8	
8	Jarocin	1	dla całego okręgu	10	10	m. Jarocin
9	Kępno	1	" " "	10	10	m. Kępno
10	Kościan	1	" " "	10	10	m. Kościan

L. p.	Urząd skarbowy	Ilość komisji	Właściwość terytorjalna okręgu wymiarowego i komisji szacunkowej	ILOŚĆ członków	ILOŚĆ zastępców	Siedziba komisji
11	Koźmin	1	dla całego okręgu	8	8	m. Koźmin
12	Krotoszyn	1	" " "	10	10	m. Krotoszyn
13	Leszno	1	" " "	10	10	m. Leszno
14	Międzychód	1	" " "	8	8	m. Międzychód
15	Mogilno	1	" " "	10	10	m. Mogilno
16	Nowy-Tomyśl	1	" " "	10	10	m, Nowy—Tomyśl
17	Oborniki	1	" " "	10	10	m. Oborniki
18	Odolanów	1	" " "	8	8	m. Odolanów
19	Ostrów	1	" " "	10	10	m. Ostrów.
20	Ostrzeszów	1	" " "	8	8	m. Ostrzeszów
21	Pleszew	1	" " "	8	8	m. Pleszew
22	Poznań m.	6	dla całego miasta	po 8	po 8	m. Poznań
23	Poznań wschod.	1	" " okręgu	10	10	
24	Poznań zachod.	1	" " "	8	8	
25	Rawicz	1	" " "	10	10	m. Rawicz.
26	Strzelno	1	" " "	8	8	m. Strzelno
27	Szamotuły	1	" " "	10	10	m. Szamotuły
28	Szubin	1	" " "	10	10	m. Szubin
29	Śmigiel	1	" " "	8	8	m. Śmigiel
30	Śrem	1	" " "	10	10	m. Śrem
31	Środa	1	" " "	10	10	m. Środa
32	Wągrowiec	1	" " "	10	10	m. Wągrowiec
33	Witkowo	1	" " "	8	8	m. Witkowo
34	Wolsztyn	1	" " "	10	10	m. Wolsztyn
35	Września	1	" " "	10	10	m. Września
36	Wyrzysk	1	" " "	10	10	m. Wyrzysk
37	Żnin	1	" " "	10	10	m. Żnin

XI. Okrąg izby skarbowej w Warszawie.

A. Komisje odwoławcze:

a) 1 komisja na okrąg miasta st. Warszawy,

b) 1 komisja dla pozostałych miejscowości

po 12 członków i po 12 zastępców każda z siedzibą w Warszawie.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

L. p.	Urząd skarbowy	Ilość komisji	Właściwość terytorjalna okręgu wymiarowego i komisji szacunkowej	członków	zastępców	Siedziba komisji
1	Aleksandrów (pow. Nieszawa)	1	dla całego okręgu	10	10	m. Aleksandrów
2	Ciechanów	1	" " "	10	10	m. Ciechanów
3	Gostynin	1	" " "	10	10	m. Gostynin
4	Grodzisk	2	a) 1 kom. dla Grodziska i Błonia oraz okolicznych gmin	10	10	m. Grodzisk
			b) 1 kom. dla Żyrardowa i Mszczonowa i okoliczn. gmin	10	10	
5	Grójec	2	a) 1 kom. dla Góry-Kalwarji i Warki oraz gmin Czersk, Kąty, Jazgaczew i Konary	8	8	m. Grójec
			b) 1 kom. dla m. Grójca i Mogielnicy oraz pozost. gmin	8	8	
6	Kutno	1	dla całego okręgu	12	12	m. Kutno
7	Lipno	1	" " "	10	10	m. Lipno
8	Łowicz	1	" " "	10	10	m. Łowicz
9	Maków	1	" " "	10	10	m. Maków
10	Mińsk-Mazowiec.	1	" " "	10	10	m. Mińsk—Mazow.
11	Mława	1	" " "	10	10	m. Mława
12	Płock	2	a) 1 kom. dla m. Płocka	10	10	m. Płock
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	

L. p.	Urząd skarbowy	Ilość komisji	Właściwość terytorjalna okręgu wymiarowego i komisji szacunkowej	ILOŚĆ członków	ILOŚĆ zastępców	Siedziba komisji
13	Płońsk	1	dla całego okręgu	10	10	m. Płońsk
14	Przasnysz	1	" " "	8	8	m. Przasnysz
15	Pułtusk	1	" " "	10	10	m. Pułtusk
16	Radzymin	1	" " "	8	8	m. Radzymin
17	Rawa	1	" " "	12	12	m. Rawa
18	Rypin	1	" " "	10	10	m. Rypin
19	Sierpc	1	" " "	8	8	m. Sierpc
20	Skierniewice	1	" " "	10	10	m. Skierniewice
21	Sochaczew	1	" " "	8	8	m. Sochaczew
22	Warszawa m.	35	" " miasta	po 8	po 8	m. Warszawa
23	Warszawa pow.	2	a) 1 kom. dla gmin po prawej stronie Wisły	10	10	
			b) 1 kom. dla gmin po lewej stronie Wisły	10	10	
24	Włocławek	2	a) 1 kom. dla m. Włocławka	10	10	m. Włocławek
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	

XII. Okrąg izby skarbowej w Wilnie.

A. Komisja odwoławcza:

1 komisja dla całego okręgu z 12 członków i z 12 zastępców z siedzibą w Wilnie.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

1	Brasław	2	a) 1 kom. dla p. Bracławskiego	8	8	m. Brasław
			b) 1 kom. dla p. Dziśnieńskiego	10	10	m. Głębokie
2	Oszmiana	1	dla całego okręgu	10	10	m. Oszmiana
3	Święciany	1	" " "	10	10	m. Święciany
4	Wilejka	2	a) 1 kom. dla pow. Wilejskiego	10	10	m. Wilejka
			b) 1 kom. dla p. Duniłowickiego	10	10	m. Duniłowicze
5	Wileńsko-Trocki	1	dla całego okręgu	10	10	m. Wilno
6	Wilno m.	5	" " miasta	po 8	po 8	

XIII. Okrąg województwa śląskiego.

A. Komisja odwoławcza:

1 komisja dla całego okręgu z 12 członków i z 12 zastępców z siedzibą w Katowicach.

B. Okręgi wymiarowe i komisje szacunkowe:

1	Bielsko	3	a) 2 kom. dla m. Bielska	po 10	po 10	m. Bielsko
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
2	Cieszyn	1	dla całego okręgu	10	10	m. Cieszyn
3	Katowice	2	a) 1 kom dla m. Katowice	12	12	m. Katowice
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
4	Królewska Huta	2	a) 1 kom. dla m. Królew.-Huty	12	12	m. Królewska-Huta
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	10	10	
5	Laura-Huta (Siemianowice)	1	dla całego okręgu	10	10	Laura-Huta
6	Lubliniec	1	" " "	12	12	m. Lubliniec
7	Mysłowice	1	" " "	10	10	m. Mysłowice
8	Pszczyna	2	a) 1 kom. dla okręgu sądu pow. Pszczyna	12	12	m. Pszczyna
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	12	12	
9	Rybnik	2	a) 1 kom. dla m. Rybnika	10	10	m. Rybnik
			b) 1 kom. dla pozost. miejsc.	12	12	
10	Świętochłowice	1	dla całego okręgu	10	10	m. Świętochłowice
11	Tarnowskie-Góry	1	" " "	12	12	m. Tarnowskie-Góry

Wzór Nr. 1.
(do art. 34 ustawy i § 44 rozp. wykon.)

Do kasy skarbowej w ....

Nazwisko i imię, tudzież miejsce zamieszkania (siedziba) osoby (firmy, spółki), nabywającej świadectwo przemysłowe, kartę rejestracyjną ....

....

Upraszam o wydanie świadectwa przemysłowego na przedsiębiorstwo handlowe, przemysłowe, handel jarmarczny, zajęcie przemysłowe, statek, karty rejestracyjnej na oddzielny skład, zakład hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji .... kategorji na rok 192....... za cenę .... zł. odpowiednio do niżej złożonej deklaracji.

Podpis nabywającego.

Kasa skarbowa zatrzymuje górny odcinek deklaracji jako dowód wydania świadectwa przemysłowego, a samą deklarację przesyła właściwemu urzędowi skarbowemu.

D E K L A R A C J A

celem nabycia świadectwa przemysłowego, karty rejestracyjnej, zeznaję w myśl art. 34 ustawy o państwowym pod. przemysł. następujące dane o przedsiębiorstwie handlowem, przemysłowem, zajęciu przemysłowem, statku, oddzielnym składzie, zakładzie hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji [1].

1. Imię i nazwisko, względnie nazwa lub firma. Miejsce zamieszkania wzgl. siedziba zarządu.	
2. Rodzaj zakładu wzgl. przedsiębiorstwa lub zajęcia, rodzaj statku.	
3. Ustawowe cechy niezbędne dla określenia rodzaju i kategorji świadectwa przemysłowego: a) ilość pokojów, b) ilość pracowników i robotników zatrudnionych w zakładzie lub przedsiębiorstwie, c) ilość, rodzaj i siła maszyn i innych narzędzi produkcji.	
4. Miejsce wykonywania (ulica, Nr. domu, wieś, gmina) przedsiębiorstwa lub zajęcia.	
5. Miejsce znajdowania się oddzielnych składów, względnie zakładu hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji.	
6. Oznaczenie świadectwa przemysłowego, nabytego na przedsiębiorstwo, do którego należy oddzielny skład wzgl. zakład hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji (kategorja, data, N i skąd wydane) [2])	
7. Kategorja i cena nabywanego świadectwa karty rejestracyjnej według taryfy [1]).	

Data .... dnia .... 192.........

Podpis

Do otrzymania świadectwa upoważniam ....

....

Podpis

Wypełnia kasa

Kasa skarbowa w ....wydała dnia .... 192......... r. za Nr ....

świadectwo przemysłowe .... kategorji na przedsiębiorstwo handlowe, przemysłowe, handel jarmarczny, zajęcie przemysłowe, statek lub żaglowiec — kartę rejestracyjną na oddzielny skład, zakład hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji [1]) —za cenę:

na państwowy podatek przemysłowy	zł. . . .	gr.
na rzecz związków komunalnych	zł. . . .	gr.
na rzecz izb handl. przem. i rzemieśl.	zł. . . .	gr.
na rzecz szkół zawodowych	zł. . . .	gr.
razem	zł. . . .	gr.

pieczęć podpis skarbnika:

[1]) wyrazy zbędne skreśla się. [2]) przedziałkę 6-tą wypełnia się tylko przy nabywaniu kart rejestracyjnych.

Wzór № 2
(do art. 40 ustawy i § 48 rozporządzenia wykonawczego).

(Strona pierwsza)

Władza podatkowa

K S I Ę G A
rewizji przedsiębiorstw

(Strona druga).

1	2	3	4	5	6
Nr. porządkowy	Imię i nazwisko właściciela przedsiębiorstwa wzgl. nazwa lub firma	Rodzaj przedsiębiorstwa wzgl. zakładu lub zajęcia i miejsce wykonywania	Kategorja świadectwa przemysłowego, Nr., data wydania	Ilość pokojów, rozmiar ich i urządzenie	Wysokość rocznego komornego, wzgl. wartość czynszowa

(Strona trzecia).

7	8	9	10	11	12
Ilość pracowników i robotników	Suma kosztów rocznego wynagrodzenia i utrzymania	Ilość, rodzaj i siła maszyn i innych narzędzi produkcji	Wartość remanentu towarów	Przeciętny targ dzienny	U W A G I

(Strona pierwsza)

Wzór Nr. 3.
(czerwony) do art. 52 i 53 ustawy i § 54 i 55 rozp. wykonaw.

Zeznanie przyjęto dnia ..... 192 r.
Liczba zapisku (rejestru) ..

Do
Urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych
w .... Izby skarbowej w ....

ZEZNANIE O OBROCIE

dla przedsiębiorstw **przemysłowych** (art. 5 ustawy, punkty 7 i 8)
w celu obliczenia państwowego podatku przemysłowego od obrotu za rok 192.... (art. 52 do 55 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 550)

1.	Imię i nazwisko przedsiębiorcy albo nazwa lub firma przedsiębiorcy. Jeżeli przedsiębiorstwo jest wykonywane przez kilku spólników, należy podać imię i nazwisko każdego z nich.	
2.	Miejsce zamieszkania (dokładny adres) przedsiębiorcy (każdego spólnika) wzgl. siedziba zarządu przedsiębiorstwa sprawozdawczego (art. 54, ustęp drugi).	
3.	Rodzaj przedsiębiorstwa.	
4.	Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa (miejscowość, ulica, Nr. domu).	
5.	Ilość i bliższe oznaczenie oddzielnych składów (art. 22). Do jakiego celu służą i gdzie się znajdują.	
6.	Czy prowadzone są księgi handlowe?	
7.	Czy na poparcie wykazanej sumy obrotu płatnik gotów jest przedstawić księgi handlowe wraz z dokumentami i rachunkami?	

8. Osiągnięty w roku ubiegłym obrót należy wykazać na stronie drugiej. Przedsiębiorstwa, wymienione w punktach 1 i 2 art. 52, a prowadzące prawidłowe księgi handlowe, oraz przedsiębiorstwa, wymienione w ustępie drugim art. 54 ustawy, winny wykazać obrót za każdy miesiąc oddzielnie.

(strona druga)

I. Ogólna suma obrotu (punkty 7 i 8 art. 5 ustawy) osiągniętego w ciągu roku ubiegłego.	styczeń luty marzec kwiecień maj czerwiec lipiec sierpień wrzesień październik listopad grudzień Razem
II. Suma obrotu osiągniętego ze sprzedaży wydobytych surowców lub wyprodukowanych towarów, o ile artykuły te zostały nabyte również przez przedsiębiorstwa przemysłowe przerabiające je wzgl. zużywające w prowadzonym przemyśle (art. 7 ustawy lit. a).	styczeń luty marzec kwiecień maj czerwiec lipiec sierpień wrzesień październik listopad grudzień Razem

Tych obrotów nie doliczasię do obrotów wykazanych wyżej w kol. I i II.	O ile przedsiębiorstwo w roku ubiegłym uskuteczniało eksport półfabrykatów i gotowych wyrobów oraz tranzakcje, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego (art. 3, punkt 15), to obrót osiągnięty z tych operacyj należy wykazać w aneksie według ustalonego wzoru. Również w aneksie według ustalonego wzoru należy podać do jakich mianowicie zakładów, utrzymywanych za oddzielnemi świadectwami przemysłowemi (we własnym zarządzie i na własny rachunek) przekazano częściowo lub w całości swe wytwory (art. 53, ustęp ostatni) oraz wykazać w cenach hurtowych ich wartość.

UWAGA. Obrót osiągnięty przez zakłady hurtowej sprzedaży wzgl. detalicznej i drobnej, wolne od świadectw przemysłowych (art. 14 ustawy, ustęp drugi i ostatni) winien być wykazany wyżej w kolumnie I łącznie z obrotem osiągniętym ze sprzedaży bezpośredniej z zakładu przemysłowego.

Zapewniam, że wszystkie przytoczone wyżej dane oznajmiono według najlepszej wiedzy i sumienia.

Data...192.... r.

Własnoręczny podpis zeznającego

Do niniejszego zeznania załącza się następujące dowody wpłat miesięcznych wzgl. kwartalnych (art. 56, ustęp trzeci).

(Strona trzecia)

Wyciąg z ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym.

Art. 103.

Kto nie złoży zeznania o obrocie (art. 52, 53 i 54) w terminach, oznaczonych w art. 55, lub kto wbrew postanowieniom art. 53, przedstawi w zeznaniu o obrocie niezupełne dane — ulegnie karze pieniężnej od 50 do 500 złotych.

Art. 104.

Kto mimo wezwania władzy podatkowej (art. 75. p. 1) w wyznaczonym przez nią terminie nie udzieli wyjaśnień co do obrotu, albo nie przedstawi prowadzonych ksiąg handlowych, lub uwierzytelnionych z nich wyciągów — ulegnie karze pieniężnej od 10 do 500 złotych.

Art. 105.

Kto w celu uchylenia od ustawowej powinności podatkowej siebie lub osoby przez siebie zastępowanej, świadomie poda w zeznaniu o obrocie (art. 52 i 53), względnie w wyjaśnieniu, złożonem w myśl przepisów art. 75 p. 1, nieprawdziwe wiadomości, które mogą się przyczynić do udaremnienia wymiaru, albo do uszczuplenia ustawowo należącego się podatku, niezależnie od obowiązku uiszczenia należności podatkowej — ulegnie karze pieniężnej od dwukrotnej do dwudziestokrotnej sumy uszczuplonego, względnie narażonego na zmniejszenie lub uszczuplenie podatku, a w razie okoliczności obciążających — nadto karze pozbawienia wolności do trzech miesięcy.

(Strona pierwsza)

Wzór Nr. 3.
(Należy do art. 52 i 53 ustawy i § 54 i 55 rozp. wykonawcz.)

Zeznanie przyjęto dnia............................192.....r.
Liczba zapisku (rejestru).................................

Do
Urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych
w................................ Izby Skarbowej w................................

ZEZNANIE O OBROCIE

dla przedsiębiorstw **handlowych** oraz dla zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych (art. 5 ust. punkty 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 9).

w celu obliczenia państwowego podatku przemysłowego od obrotu za rok 192.... (art. 52 do 55 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 550).

1.	Imię i nazwisko przedsiębiorcy wzgl. osoby wykonywującej zajęcie przemysłowe lub samodzielne wolne zajęcie zawodowe albo nazwa lub firma przedsiębiorcy. Jeżeli przedsiębiorstwo jest wykonywane przez kilku wspólników, należy podać imię i nazwisko każdego z nich.	
2.	Miejsce zamieszkania (dokładny adres) przedsiębiorcy (każdego spólnika) wzgl. siedziba zarządu przedsiębiorstwa sprawozdawczego (art. 54, ustęp drugi).	
3.	Rodzaj zakładu wzgl. przedsiębiorstwa lub zajęcia.	
4.	Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa lub zajęcia (miejscowość, ulica, N. domu).	
5.	Ilość i bliższe oznaczenie oddzielnych składów (art. 22). Do jakiego celu służą i gdzie się znajdują.	
6.	Czy prowadzone są księgi handlowe?	
7.	Czy na poparcie wykazanej sumy obrotu płatnik gotów jest przedstawić księgi handlowe wraz z dokumentami i rachunkami?	

8. Osiągnięty w roku ubiegłym obrót należy wykazać na stronie drugiej.
Przedsiębiorstwa wymienione w punktach 1 i 2 art. 52, a prowadzące prawidłowe księgi handlowe, oraz przedsiębiorstwa wymienione w ustępie drugim art. 54 ustawy, winny wykazać obrót za każdy miesiąc oddzielnie.

(Strona druga)

I. Ogólna suma obrotu (punkty 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 9 art. 5) osiągniętego w ciągu roku ubiegłego.	styczeń	III. Suma obrotu osiągniętego z detalicznej i drobnej sprzedaży artykułów spożywczych pierwszej potrzeby, a wymienionych w wykazie artykułów pierwszej potrzeby (art. 7 lit. c., oraz ustęp ostatni).	styczeń
	luty		luty
	marzec		marzec
	kwiecień		kwiecień
	maj		maj
	czerwiec		czerwiec
	lipiec		lipiec
	sierpień		sierpień
	wrzesień		wrzesień
	październik		październik
	listopad		listopad
	grudzień		grudzień
	Razem		Razem
II. Suma obrotu osiągniętego ze sprzedaży hurtowej artykułów pierwszej potrzeby oraz surowców niezbędnych dla rozwoju rolnictwa i przemysłu krajowego, a wymienionych w wykazie artykułów pierwszej potrzeby (art. 7 lit. b., oraz ustęp ostatni).	styczeń	IV. Suma obrotu osiągniętego ze sprzedaży hurtowej towarów co do których w myśl ustępu drugiego art. 7 ustawy, stopa podatku została obniżona do 1%.	styczeń
	luty		luty
	marzec		marzec
	kwiecień		kwiecień
	maj		maj
	czerwiec		czerwiec
	lipiec		lipiec
	sierpień		sierpień
	wrzesień		wrzesień
	październik		październik
	listopad		listopad
	grudzień		grudzień
	Razem		Razem

Tych obrotów nie dolicza się do obrotów wykazanych wyżej w kol. I, II, III, IV.

O ile przedsiębiorstwo w roku ubiegłym uskuteczniało eksport półfabrykatów i gotowych wyrobów (art. 3, punkt 15), to obrót osiągnięty z tego eksportu należy wykazać w aneksie według ustalonego wzoru.

Również w aneksie według ustalonego wzoru należy podać do jakich mianowicie zakładów, utrzymywanych we własnym zarządzie i na własny rachunek, przekazano częściowo lub w całości swe towary (art. 53, ustęp ostatni) oraz wykazać w cenach hurtowych ich wartość.

Zapewniam, że wszystkie przytoczone wyżej dane oznajmiono według najlepszej wiedzy i sumienia.

Data .... 192 ... r.

Własnoręczny podpis zeznającego.

Do niniejszego zeznania załącza się następujące dowody wpłat miesięcznych wzgl. kwartalnych (art. 56 ustęp trzeci).

(Strona trzecia).

Wyciąg z ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym.

Art. 103.

Kto nie złoży zeznania o obrocie (art. 52, 53 i 54) w terminach, oznaczonych w art. 55, lub kto wbrew postanowieniom art. 53, przedstawi w zeznaniu o obrocie niezupełne dane — ulegnie karze pieniężnej od 50 do 500 złotych.

Art. 104.

Kto mimo wezwania władzy podatkowej (art. 75 p. 1), w wyznaczonym przez nią terminie nie udzieli wyjaśnień, co do obrotu, albo nie przedstawi prowadzonych ksiąg handlowych, lub uwierzytelnionych z nich wyciągów — ulegnie karze pieniężnej od 10 do 500 złotych.

Art. 105.

Kto w celu uchylenia od ustawowej powinności podatkowej siebie lub osoby przez siebie zastępowanej, świadomie poda w zeznaniu o obrocie (art. 52 i 53), względnie w wyjaśnieniu, złożonem w myśl przepisów art. 75 p. 1., nieprawdziwe wiadomości, które mogą się przyczynić do udaremnienia wymiaru, albo do uszczuplenia ustawowo należącego się podatku, niezależnie od obowiązku uiszczenia należności podatkowej — ulegnie karze pieniężnej od dwukrotnej do dwudziestokrotnej sumy uszczuplonego, względnie narażonego na zmniejszenie lub uszczuplenie podatku, a w razie okoliczności obciążających — nadto karze pozbawienia wolności do trzech miesięcy.

Załącznik do wzoru Nr. 3.

A N E K S

do zeznania o obrocie (art. 52) za rok 192..... złożonego przez

1. Imię i nazwisko przedsiębiorcy wzgl. nazwa lub firma przedsiębiorstwa.	
2. Rodzaj zakładu wzgl. przedsiębiorstwa.	
3. Miejsce wykonywania przedsiębiorstwa.	

Oznajmiam, że poza wykazaną w zeznaniu ogólną sumą obrotu zakład wzgl. przedsiębiorstwo

I. dokonał w roku ubiegłym eksportu półfabrykatów i gotowych wyrobów oraz tranzakcji, wynikających z obrotu uszlachetniającego czynnego (art. 3 p. 15) na sumę:	w styczniu lutym marcu kwietniu maju czerwcu lipcu sierpniu wrześniu październiku listopadzie grudniu
	RAZEM

II. przekazał w roku ubiegłym częściowo lub w całości swe wytwory wzgl. towary do utrzymywanego we własnym zarządzie i na własny rachunek (art. 53, ustęp ostatni) zakładu wzgl. przedsiębiorstwa (podać rodzaj i miejsce wykonywania) .... na sumę:	w styczniu lutym marcu kwietniu maju czerwcu lipcu sierpniu wrześniu październiku listopadzie grudniu
	RAZEM

Na każdy zakład wzgl. przedsiębiorstwo, utrzymywane na podstawie osobnego świadectwa przemysłowego (we własnym zarządzie i na własny rachunek), do którego przekazano swe wytwory wzgl. towary, należy załączyć oddzielny aneks.

UWAGA. Niezależnie od tego na przedsiębiorcy ciąży obowiązek złożenia dla zakładu wzgl. przedsiębiorstwa, wykazanego w kolumnie II, osobnego zeznania o obrocie (art. 52) tej władzy podatkowej (art. 54), w okręgu której zakład ten względnie przedsiębiorstwo się znajduje.

Data .... 192.... r.

ADNOTACJA URZĘDU

Dnia .... r. 192.... L. ....

odpis aneksu przekazano właściwej władzy podatkowej.

Własnoręczny podpis zeznającego:

557.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 lipca 1925 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1925 r. w sprawie przekazania miejskiej komisji szacunkowej wymiaru państwowego podatku dochodowego na obszarze m. Łodzi oraz poruczeniu magistratowi m. Łodzi poboru i ściągania tegoż podatku.

Na zasadzie art. 127 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1925, Nr. 58, poz. 411, zarządza się co następuje:

§ 1. Wymienioną w § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 140) liczbę 12 członków i zastępców miejskiej komisji szacunkowej na obszarze m. Łodzi podwyższa się do 20 członków i tyluż zastępców.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
W. Grabski

(Dz. U. R. P. z dn. 6/VIII 1925 r. Nr. 77, poz. 540.

Opłaty stemplowe

558.

KOMUNIKAT

w sprawie urzędowych blankietów wekslowych z tekstem.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że dnia 5 sierpnia b. r. pojawią się w obiegu urzędowe blankiety wekslowe wartości 30 gr., 1 zł. 50 gr. i 3 zł. z tekstami, opartymi na obowiązującem prawie wekslowem, przyczem w każdej ze wspomnianych wartości będą dwojakiego rodzaju blankiety a mianowicie: jedne z tekstem dla weksli własnych, drugie zaś z tekstem dla weksli trasowanych.

Rysunek omawianych blankietów oraz ich wymiar, nie będą się niczem różnić od rysunku i wymiaru dotychczasowych urzędowych blankietów wekslowych, wymienionych wartości.

Monopol tytoniowy.

559.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 22 lipca 1925 r.

o uzupełnieniu ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409).

Art. 1. Art. 60 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) uzupełnia się nowym ustępem o następującem brzmieniu:

„Robotnicy i pracownicy, którzy w dniu 15 kwietnia 1924 roku zatrudnieni byli w fabrykach wyrobów tytoniowych, zamkniętych następnie z winy właściciela przez Rząd, otrzymują z dochodów monopolu tytoniowego odszkodowanie w wysokości sześciomiesięcznego pełnego zarobku. Od obliczonej w powyższy sposób kwoty odszkodowania należy potrącić wypłacone już odszkodowanie i zarobki, nie dosięgające sześciomiesięcznego pełnego zarobku".

Art. 2. Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem jej ogłoszenia.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 19 sierpnia 1925 r. Nr. 83 poz. 569).

Monopol spirytusowy.

560.

ZARZADZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 sierpnia 1925 r.

Na mocy § 4 rozp. Ministra Skarbu z dn. 12 marca 1925 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 28, poz. 201) zarządza się, że fabrykanci wódek na całym obszarze Rzeczypospolitej winni przystosować urządzenie swoich przedsiębiorstw do wymogów wyżej powołanego rozporządzenia najpóźniej do 31 grudnia r. b.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabowski.*

(Mon. P. z dn. 13/VIII 1925 r. Nr. 186, poz. 823).

561.

OKÓLNIK L. 13217/DAM—Wa

w sprawie zmiany okólnika L. 16891 A—DAM.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Wszystkich Urzędów Skarbowych akcyz i monopolów Wszystkich Dyrekcji okręgów skarbowych.

Celem ułatwienia obrotu spirytusem, zmienia się postanowienie tutejszego rozporządzenia z dnia 30 grudnia 1924 r. L. 16891/A Dep. Akc. Mon. ustęp 1 a (Dziennik Urzęd. M. S. Nr. 5, poz. 85 z r. 1925 r.) o tyle, iż upoważnia się D. P. M. S. do sprzedaży bezpośredniej spirytusu w ilościach nie mniejszych niż 1 hl., zaś dla aptek i szpitali w ilościach nie mniejszych jak 20 ltr. jednorazowo.

Warszawa, dn. 31 lipca 1925 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *W. Grabowski.*
Naczelnik Wydziału.

562.

OKÓLNIK L. 13148/DAM—Wa.

w sprawie skażania spirytusu, wypuszczanego do wyrobu esencji, estrów i pachnideł.

Do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, wszystkich Izb Skarbowych — Wydział IV i do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego — Wydz. Skarb. w Katowicach.

Celem uprzedzenia nadużyć ze spirytusem do wyrobu esencji, estrów i pachnideł, prosi się o zarządzenie, aby taki spirytus skażano sześciowo przy odprawie z rektyfikacji, mianowicie do wyrobu estrów i esencji: 4 kil. (litry) kwasu mlekowego 50% lub 2,5 kl. (ltr.) kwasu mlekowego 80% – do wyrobu zaś pachnideł: 1 ltr. dwuetylowego estru kw. ftalowego, lub 1 ltr. olejku terpentynowego lub 0,5 kl. tymolu na 100 lt. alkoholu.

Przedsiębiorstwa nie zgadzające się na skażenie spirytusu powyższemi sposobami, mogą brać czysty spirytus, lecz po cenie spirytusu do wyrobu wódek gatunkowych.

Przy sprzedaży esencji i estrów należy stosować świadectwa przewozowe i przepisy do nich wydane z poświadczeniem odbioru przesyłek w miejscu przeznaczenia.

Warszawa, dn. 27 lipca 1925 r.

Za Ministra Skarbu
(—) *W. Grubowski.*
Naczelnik Wydziału.

Monopol zapałczany.

563.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 15 lipca 1925 r.

o monopolu zapałczanym.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. Wyrób zapałek, przywóz tychże z zagranicy lub z obszaru, na którym niniejsza ustawa nie obowiązuje, jest wyłącznym przywilejem Skarbu Państwa (monopolem).

Art. 2. Minister Skarbu określa, jakiego rodzaju przedmioty należy uważać za zapałki w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 3. Bez zezwolenia Ministra Skarbu zabrania się:

a) wyrobu zapałek na obszarze Rzeczypospolitej,

b) przywozu zapałek na tenże obszar z zagranicy, lub z obszaru, na którym niniejsza ustawa nie obowiązuje.

Wyjątek stanowią zapałki, przywożone z zagranicy przez podróżnych na osobisty użytek, co najwyżej jednak 2 pudełka po 60 zapałek na osobę.

Art. 4. Minister Skarbu ustanawia ceny sprzedaży zapałek, tudzież zwalnia z pod monopolu zapałki, przeznaczone na wywóz zagranicę.

Art 5. Zapałki, przywożone z zagranicy, podlegają, o ile ustawa nie zawiera w tym względzie odmiennych postanowień, opłacie celnej i podatkowi konsumcyjnemu, pobieranemu pod nazwą należytości monopolowej w formie dodatku do cła.

Odpowiedzialność za opłatę należytości monopolowej, której wysokość ustanawia Minister Skarbu, określa się wedle przepisów ustawy celnej.

O obowiązku opłaty i wysokości tej należytości decydują władze skarbowe.

Należytość monopolową, nie uiszczoną przy imporcie zapałek, ściąga się w sposób, przewidziany dla ściągania należytości celnych.

Art. 6. Wszelkie zapalniczki, t. j. przyrządy, służące do niecenia ognia, czy to wyrabiane na obszarze Rzeczypospolitej, czy też przywożone z zagranicy lub z obszaru, na którym niniejsza ustawa nie obowiązuje, podlegają podatkowi na rzecz Skarbu Państwa w następującej wysokości:

a) zapalniczki kieszonkowe po 1 zł.;
b) zapalniczki ścienne po 5 zł. od sztuki.

Art. 7. Podatek pobiera się:

a) od zapalniczek, wyrobionych na obszarze Rzeczypospolitej, w chwili wypuszczenia ich z miejsca wyrobu do wolnego obrotu;

b) od zapalniczek, przywożonych z zagranicy, w chwili odprawy celnej.

Art. 8. Władza, pobierająca podatek, stwierdza zapłacenie tegoż przez wyciśnięcie znaczka podatkowego na zapalnicze i jedynie zapalniczki, opatrzone znaczkiem podatkowym, mogą być dopuszczone do obrotu.

Art. 9. Wolne od podatku są:

a) zapalniczki, przeznaczone na wywóz zagranicę,

b) zapalniczki, przywożone z zagranicy przez podróżnych na ich osobisty użytek po jednej na osobę.

Art. 10 Zarówno wytwórca zapałek i zapalniczek, jak i sprzedawcy tych artykułów, podlegają kontroli skarbowej i z tego powodu obowiązani są zgłosić rozpoczęcie wyrobu i sprzedaży tych artykułów właściwej władzy skarbowej. Zgłoszenia te wolne są od opłat stemplowych. Wytwórcy są obowiązani prowadzić dokładne zapiski na wyrób, opodatkowanie i sprzedaż zapałek i zapalniczek, wedle wzorów, ustanowionych przez Ministra Skarbu.

Organizacja monopolu zapałczanego.

Art. 11. Państwowy monopol zapałczany posiada osobowość prawną.

Art. 12. Naczelny zarząd monopolu zapałczanego sprawuje Ministerstwo Skarbu.

Art. 13. Wydzierżawienie monopolu zapałczanego może nastąpić jedynie za zgodą Rady Ministrów, z tem jednak zastrzeżeniem, że:

1) roczny czynsz dzierżawny nie może być niższy niż 5 miljonów złotych,

2) cena zapałek ustalana będzie co pół roku przez Ministra Skarbu na podstawie wskaźnika cen hurtowych, przyczem za punkt wyjścia wzięta być winna cena bez akcyzy z dnia 1 lipca 1925 r.,

3) wydzierżawienie nastąpić może jedynie na rzecz konsorcjum krajowego, podległego ustawom Rzeczypospolitej,

4) produkcja zapałek w monopolowych fabrykach na obszarze Rzeczypospolitej pokryje całe zapotrzebowanie ludności na ten artykuł, a nadto zapewni, począwszy od drugiego roku dzierżawy, wywóz zapałek zagranicę w ilości nie mniejszej, niż 33% konsumcji wewnętrznej, z gwarancją wykonania tego wywozu.

Art. 14. Opakowanie zapałek, wyrobionych w fabrykach monopolowych, musi być oznaczone stosownym napisem i tylko takie zapałki mogą być dopuszczone do obrotu na obszarze Rzeczypospolitej i do wywozu zagranicę i do obszaru, na którym niniejsza ustawa nie obowiązuje.

Postanowienia przejściowe.

Art. 15. Osoby, które w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy wyrabiają na obszarze Rzeczypospolitej zapałki, obowiązane są w ciągu 30 dni od powyższej daty donieść o tem właściwej władzy skarbowej I instancji.

Art. 16. W doniesieniu n[illegible]

a) opis lokalu fabrycznego, magazynów, maszyn i narzędzi, z wyszczególnieniem ich rozmiarów,

b) datę założenia i uruchomienia fabryki,

c) wysokość kapitału zakładowego i kapitału obrotowego,

d) wysokość rocznych obrotów i zysków przedsiębiorstwa fabrycznego za lata 1912 i 1913 i za rok ubiegły,

e) roczna ilość i wartość wyprodukowanych zapałek,

f) ilość osób, zatrudnionych w przedsiębiorstwie w ostatnich 3 latach,

g) ilość i wartość pozostałych na składzie zapasów gotowych zapałek.

Art. 17. Minister Skarbu uprawniony jest na czas przejściowy udzielić osobom prywatnym pozwolenia na wyrób zapałek na warunkach, przez siebie ustanowionych.

Art. 18. Właściciele fabryk zapałek, istniejących na obszarze Rzeczypospolitej w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, obowiązani są odsprzedać państwowemu monopolowi zapałczanemu, który obowiązany jest wykupić wszelkie zapasy, surowce, półfabrykaty, maszyny, narzędzia i urządzenia, służące do wyrobu zapałek.

Wykup następuje zasadniczo po cenie ugodzonej.

W razie braku zgody co do ceny wykupu następuje wykup po cenie, oznaczonej w sposób, przewidziany w art. 19.

Art. 19. Celem ustalenia ceny wykupu ustanowi Minister Skarbu komisję szacunkową.

W skład tej komisji wejdzie, prócz przewodniczącego, 4 członków, z których dwu powoła Minister Skarbu z grona dotychczasowych producentów zapałek, a po jednym z pośród urzędni-

ków Ministerstwa Skarbu i Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Przewodniczącego komisji wyznaczy Minister Skarbu.

Komisja powoła większością głosów potrzebną ilość rzeczoznawców celem oszacowania wartości przedmiotów wykupu.

Cenę szacunkową ustala komisja większością głosów.

Niezadowoleni z wysokości wynagrodzenia, oznaczonego przez komisję szacunkową, mogą reszty wynagrodzenia dochodzić w drodze sądowej w ciągu dni 30 od dnia doręczenia orzeczenia.

Art. 20. Zarząd państwowego monopolu zapałczanego obowiązany jest zatrudnić w swych fabrykach przedewszystkiem robotników i urzędników, zajętych w dotychczasowych fabrykach zapałek, na warunkach pracy i płacy nie gorszych od dotychczasowych.

Robotnikom i urzędnikom fabryk zapałek, wymienionych w ustępie pierwszym, którzy wskutek wprowadzenia monopolu zapałczanego utracą swe dotychczasowe zajęcie, oraz tym robotnikom i urzędnikom, którzy po dniu 31 grudnia 1924 r. nie z własnej winy utracili pracę w fabrykach zapałek, a przez zarząd państwowego monopolu zapałczanego nie zostaną w fabrykach zapałek zatrudnieni, wypłaci zarząd monopolu odszkodowanie w wysokości półrocznego zarobku, pobieranego przez nich w chwili wejścia w życie niniejszej ustwy, zaś uprawnień mogą w razie potrzeby dochodzić tego odszkodowania w drodze administracyjnej lub sądowej.

Art. 21. Zapasy zapałek, wyrobione w prywatnych fabrykach przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, mogą być sprzedawane na obszarze Rzeczypospolitej przez trzy miesiące od powyższego terminu.

Art. 22. Osoby, trudniące się wyrobem, względnie sprzedażą zapalniczek w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, o ile zamierzają nadal prowadzić wyrób lub sprzedaż zapalniczek, mają w ciągu 30 dni wnieść do władzy skarbowej I instancji stosowną prośbę o wydanie potrzebnego pozwolenia na wyrób względnie wnieść zgłoszenie o prowadzeniu dalszej sprzedaży.

Art. 23. Wszelkie zapalniczki, znajdujące się w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy na składach poza fabrykami, podlegają zgłoszeniu w ciągu 5 dni i opodatkowaniu w wysokości, przewidzianej w art. 6.

Postanowienia karne.

Art. 24. 1) Kto bez zezwolenia właściwej władzy skarbowej:

a) wyrabia zapałki, lub też sprowadza je z zagranicy, względnie z obszaru, na którym ustawa niniejsza nie obowiązuje;

b) wyrabia zapałki na innem miejscu, lub w inny sposób, aniżeli w zezwoleniu podano;

c) wynosi lub wydaje zapałki z miejsca wyrobu;

2) kto na obszarze Rzeczypospolitej sprzedaje, względnie przechowuje dla sprzedaży, zapałki, niedopuszczone przez właściwą władzę do obrotu handlowego;

3) kto zapałki, przeznaczone na wywóz zagranicę, puszcza w obieg na obszarze Rzeczypospolitej;

4) kto podrabia opakowanie zapałek, pochodzących z fabryk monopolowych—

będzie karany grzywną w wysokości od dwu do pięciokrotnej wartości zapałek, których przestępstwo dotyczyło, co najmniej jednak w kwocie 5 złotych.

Art. 25. Cenę zapałek, stanowiących przedmiot przekroczenia, oznacza się wedle ceny takiej samej ilości i takiej samej jakości zapałek monopolowych.

Art. 26. 1) Kto bez zezwolenia właściwej władzy skarbowej: wyrabia zapalniczki, lub też wyrabia je na innem miescu lub w inny sposób, aniżeli w zezwoleniu podano;

2) kto bez zapłaty przypadającego podatku wypuszcza lub wynosi zapalniczki z miejsca wyrobu lub też sprowadzi je z zagranicy, względnie z obszaru, na którym ustawa niniejsza nie obowiązuje;

3) kto na obszarze Rzeczyposplitej sprzedaje, względnie przechowuje dla sprzedaży, zapalniczki, niedopuszczone do obrotu handlowego;

4) kto zapalniczki, zwolnione od podatku, jako przeznaczone na wywóz zagranicę, puszcza w obieg na obszarze Rzeczypospolitej;

5) kto podrabia znaczek podatkowy na zapalniczkach;

6) kto, posiadając na składzie zapalniczki w dniu wejścia w użycie niniejszej ustawy, nie zgłosi ich do dodatkowego opodatkowania—

będzie karany grzywną w wysokości od pięcio do dziesięciokrotnego podatku od zapalniczek, których przestępstwo dotyczyło, co najmniej jednak w kwocie 5 złotych.

Art. 27. O ile oznaczenie ceny zapałek, względnie obliczenie podatku od zapalniczek, stanowiących podstawę wymiaru grzywny, nie będzie możliwe, natenczas nałożona będzie grzywna w kwocie od 5 do 1.000 złotych.

Art. 28. Kto w przedsiębiorstwie wyrobu zapałek lub zapalniczek nie prowadzi przepisanych ksiąg, lub prowadzi je nierzetelnie, będzie karany grzywną od 100 do 1.000 złotych.

Art. 29. Oprócz kary pieniężnej, przewidzianej w artykułach 24, 26, 27 i 28, można orzec konfiskatę zapałek, względnie zapalniczek, stanowiących przedmiot przekroczenia, jako też konfiskatę przyrządów i środków pomocniczych, służących do wyrobu zapałek lub zapalniczek, względnie do podrabiania opakowań monopolowych na zapałkach lub znaczkach podatkowych na zapalniczkach.

Art. 30. Kary, przewidziane w niniejszej ustawie, nakłada się niezależnie od kar, przewidzianych za te same czyny w innych ustawach.

Art. 31. Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu na wypadek nieściągalności grzywny karę aresztu zastępczego według słusznego uznania, jednak nie ponad 6 tygodni, przy uwzględnieniu stosunków majątkowych i stanowiska społecznego obwinionego.

Art. 32. Orzekanie kar, w niniejszej ustawie przewidzianych, należy do władz skarbowych I instancji.

Skazany może w ciągu 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia karnego albo odwołać się do władzy skarbowej II instancji, która orzeka ostatecznie, albo też zażądać przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu.

Od wyroku sądu okręgowego przysługuje tylko skarga do Sądu Najwyższego stosownie do przepisów, obowiązujących w tej mierze w siedzibie tegoż sądu okręgowego.

Art. 33. Odpowiedzialność za wykroczenie przeciwko przepisom niniejszej ustawy kończy się po upływie 3 lat od chwili popełnienia wykroczenia. Bieg przedawnienia przerywa się wdrożeniem dochodzenia skarbowego oraz każdą dalszą czynnością urzędową, zamierzającą do ścigania lub ukarania sprawcy, jako też popełnieniem nowego wykroczenia. Od przerwy liczy się trzyletni okres przedawnienia na nowo.

Postanowienia końcowe.

Art. 34. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 35. Ustawa niniejsza wejdzie w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej w czasie, oznaczonym przez Ministra Skarbu.

Z chwilą tą tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe przepisy o opodatkowaniu zapałek względnie zapalniczek.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 19/VIII 1925 r. Nr. 83, poz. 561).

Przepisy celne.

564.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 28 lipca 1925 r.

w sprawie ceł wywozowych.

Na zasadzie art. 7 ustęp a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Wywóz następujących towarów podlego opłacie niżej podanych ceł wywozowych:

Wywóz:

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:	Cło od 100 kg: zł. gr.
218	Żyto	uchylone
219	Mąka żytnia	uchylone
220	Buraki cukrowe	uchylone
221	Otręby wszelkie	uchylone
222	Słonina i szmalec	uchylone
223	Makuchy	uchylone
224	Melasa	uchylone
225	Konie	uchylone
226	Kości surowe mielone i niemielone	4.—
227	Skóry surowe:	
	a) wołowe	24.—
	b) cielęce	60.—
	c) końskie	25.—
	d) baranie	30.
	e) kozie	60.
	f) skórki zajęcze i królicze niewyprawione	100.—
	g) mizdra oraz odpadki i skrawki skór surowych wszelkich	4.—
228	Drzewo:	
	1) opałowe	uchylone
	2) dłużyce i kłody:	
	a) drzew iglastych	—.40
	b) drzew liściastych z wyjątkiem buku	—.20
	3) osika nieobrobiona, belki, bale i deski osikowe	1.50
	Uwaga: W razie trudności wyważenia określa się wagę towaru wg. następującego zamiennika ciężaru na objętość: 1 m³. drewna miękkiego = 700 kg. 1 m³. drewna twardego = 900 kg. 1 metr przestrzenny drewna opałowego miękkiego=500 kg. „ twardego = 650 kg.	
229	Odpadki z kory drzewa korkowego	3.50
230	Smoła pogazowa surowa	2.
231	Odpadki kauczukowe i gumowe, pozostałe z fabrykacji, również niezdatne do użytku stare przedmioty z gumy i kauczuku, chociażby z dodatkiem innych materjałów	5.
232	Antymon w wiórkach, opiłkach i złomkach	150.—
233	Rudy:	
	1) żelazne darniowe	1.—
	Uwaga: rudy żelazne darniowe za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	bez cła
	2) żelazne wszelkie, z wyjątkiem darniowych	3.—
	Uwaga: rudy żelazne wszelkie, z wyjątkiem darniowych za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	bez cła
	3) piryty i wypałki pirytowe (purple ore)	.15
	4) manganowe	5.—
	5) cynkowe, ołowiane i miedziane	30.—

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg: zł. gr.
234	Żużle i popioły:	
	1) wszelkie, zawierające żelazo	2.—
	2) zawierające cynk lub ołów	10.—
	3) popioły cynodajne	200.—
	4) żużle i popioły miedziodajne	60.—
235	Żelaziwo i stal: stare, lane i kute; fragment, łom, szmelc, wióry również prasowane i proszek	5.—
236	Miedź:	
	a) w gąskach, sztabach lanych, katodach	uchylone
	b) w wiórkach, opiłkach, złomkach, również miedź cementowa w proszku i brykietach	150.—
237	Kadm w wiórkach, opiłkach i złomkach	150.—
238	Nikiel i aluminjum:	
	a) w gąskach, sztabach lanych, katodach, sześcianach i kulkach	uchylone
	b) w wiórkach, opiłkach i złomkach	100.—
239	Spiż, bronz fosforowy, mosiądz, tombak, argentyn (nowe srebro), brytanja:	
	a) w gąskach, sztabach lanych	uchylone
	b) w wiórkach, opiłkach i złomkach	100.—
240	Cyna.	
	a) w gąskach, blokach	uchylone
	b) w złomkach, również odpadki	500.—
241	Ołów w złomkach i odpadkach	50 —
	Uwaga: Towary wymienione w poz. 232, 234, 236 b, 237, 238 b, 239 b, 240 b, 241 za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	bez cła
242	Szmaty, skrawki tkanin, stare: liny, powrozy i sznurki; skrawki papieru i makulatura	15.—
243	Błonnik roślinny (celuloza, masa przyrządzona chemicznie ze szmat, słomy i t. p. sucha i wilgotna), sulfitowy (siarczynowy)	uchylone
244	Nasiona lnu	uchylone
245	Nasiona rzepaku i rzepiku	uchylone
246	Pszenica	uchylone
247	Jęczmień	uchylone
248	Owies	uchylone
249	Mąka pszenna	uchylone
250	Mąki inne, oprócz wyżej wymienionych, oprócz mąki ziemniaczanej	uchylone
251	Pasza sztuczna	uchylone

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 1 sierpnia 1925 r. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą następujące rozporządzenia:

1) z dn. 11 września 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83 z 1924 r., poz. 796),
2) z dn. 6 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87 z 1924 r., poz. 832),
3) z dn. 12 listopada 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99 z 1924 r., poz. 921),
4) z dn. 18 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112 z 1924 r., poz. 999),
5) z dn. 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 2 z 1925 r., poz. 18),
6) z dn. 20 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9 z 1925 r., poz. 70),
7) z dn. 24 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9 z 1925 r., poz. 71),
8) z dn. 29 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15 z 1925 r., poz. 102),
9) z dn. 30 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16 z 1925 r., poz. 106),
10) z dn. 31 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16 z 1925 r., poz. 108),
11) z dn. 3 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23 z 1925 r., poz. 161),
12) z dn. 20 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29 z 1925 r., poz. 208),
13) z dn. 11 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39 z 1925 r., poz. 271),
14) z dn. 9 maja 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49 z 1925 r., poz. 341),
15) z dn. 1 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67 z 1925 r., poz. 477).

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

(Dz. Ust. Rz. P. z dnia 31 lipca 1925 r., Nr. 76, poz. 536).

565.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 sierpnia 1925 r.

w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów.

Na zasadzie art. 7 ustęp h ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przywóz towarów wyszczególnionych w rozporządzeniach Rady Ministrów w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów z dnia 17 czerwca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 430) i z dnia 11 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 486) jest zabroniony.

§ 2. Towary, o których mowa w § 1 niniejszego rozporządzenia, o ile pochodzą i przychodzą nie z Rzeszy Niemieckiej, zwalniane są z zakazu przywozu przez urzędy celne na podstawie pozwoleń przywozowych, wystawionych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu. Po-

zwolenia te jednocześnie zastępują świadectwa pochodzenia.

§ 3. Do dnia 15 sierpnia 1925 r. (włącznie) urzędy celne w razie nieprzedstawienia pozwoleń przywozowych, mogą uwzględniać również i inne dokumenty, stwierdzające pochodzenie towaru nie z Rzeszy Niemieckiej.

§ 4. Towary objęte na mocy niniejszego rozporządzenia zakazem przywozu mogą być przywiezione bez pozwoleń przywozowych w ciągu 15 dni od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, o ile towary te nie pochodzą z Rzeszy Niemieckiej i zostały nadane do przewozu koleją, statkiem lub pocztą najpóźniej w przeddzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 7 dnia po ogłoszeniu i obowiązuje w ciągu 3 miesięcy od dnia wejścia w życie.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

(Dz. U. R. P. z dn. 7 sierpnia 1925 r. Nr. 80, poz. 553).

566

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 sierpnia 1925 r.

w sprawie opłat za wykonywanie czynności przez funkcjonarjuszów zarządu ceł poza obrębem miejsca urzędowego lub w czasie poza godzinami urzędowemi oraz za konwojowanie i strzeżenie towarów.

Na zasadzie rozd. VII art. 15 rozporządzenia o taryfie celnej z dn. 11 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 314) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Ministrów: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dn. 27 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 663), zarządza się co następuje:

§ 1. Do czynności, wykonywanych przez funkcjonarjuszów zarządu ceł, za które strony interesowane winny uiszczać osobne opłaty, należą:

1) stała lub dorywcza kontrola nad nieurzędowemi składami celnemi;

2) stała lub dorywcza kontrola nad towarami w obrocie uszlachetniającym;

3) dorywcza lub jednorazowa kontrola nad towarami, sprowadzanemi z zastosowaniem ulg celnych;

4) kontrola nad czynnościami przedsiębiorstw ekspedycyjnych;

5) kontrola nad towarami w wypadkach innych, niż wyżej pod pp. 2 i 3 przytoczonych;

6) konwojowanie, strzeżenie oraz odprawa towarów, o ile czynności te dokonywane są poza obrębem miejsca urzędowego lub w czasie poza godzinami urzędowemi.

§ 2. Wysokość tych opłat ustala się jak następuje:

1. Za kontrolę nad nieurzędowemi składami celnemi:

a) stałą—w kwocie, równającej się uposażeniu urzędnika państwowego według VII stopnia służbowego szczebla d. oraz uposażeniu dwóch strażników celnych według stopnia służbowego XI szczebla d.

Opłatę tę pobiera się ćwierćrocznie zgóry;

b) dorywczą—w kwocie, równającej się normalnym dietom dziennym, urzędnika VI stopnia służbowego z dodaniem diet, przypadających dla jednego strażnika celnego według XI stopnia służbowego oraz kosztów przejazdu tam i z powrotem dorożkami.

O ile przedsiębiorswo znajduje sią poza siedzibą urzędu celnego, opłatę zwiększa się o kwotę odpowiadającą cenie biletu II klasy za przejazd urzędnika i III klasy za przejazd strażnika pociągiem pospiesznym do miejsca siedziby przedsiębiorstwa i z powrotem.

Opłatę tę pobiera się każdorazowo po przeprowadzeniu kontroli.

2. Za kontrolę celną nad towarami w obrocie uszlachetniającym:

a) stałą—w kwocie, równającej się uposażeniu urzędnika państwowego według VII stopnia służbowego szczebla d.

Opłatę tę pobiera się ćwierćrocznie zgóry;

b) dorywczą — w kwocie według tablicy Nr. 1.

TABLICA № 1.

Przy sumie cła normalnego			
500.000 zł	i wyżej	1/2% cła normalnego	niemniej niż 3.750 zł
poniżej 500.000 zł	do 300.000 zł włącznie	3/4% cła normalnego	niemniej niż 3.000 zł
„ 300.000 „	„ 100.000 „ „	1 1/2% „ „	„ „ 2.000 „
„ 100.000 „	„ 50.000 „ „	2% „ „	„ „ 1.500 „
„ 50.000 „	„ 25.000 „ „	3% „ „	„ „ 1.000 „
„ 20.000 „		5% „ „	
a	b	c	d

Przy sprowadzaniu poszczególnych partyj towaru na poczet kontygentu, przyznanego pozwolniem, opłaty za kontrolę należy pobierać w kwotach, przypadających według skali procentowej (przedziałka c) do czasu, dopóki ogólna suma tych opłat nie osiągnie kwoty, przewidzianej dla całego kontygentu.

Przy towarach wolnych od cła przywozowego, zł. 0,05 od 100 kg. wagi surowej, lecz niemniej niż 400 zł.

Opłaty te pobiera się przy odprawie przywozowej w urzędzie celnym.

3. Za kontrolę celną nad towarami, sprowadzanemi z zastosowaniem ulg celnych:

a) dorywczą—w kwocie ustalonej w § 2 p. 2 b.

Opłata ta pobiera się przy odprawie przywozowej w urzędzie celnym;

b) jednorazową—w kwocie według tablicy Nr. 2.

TABLICA № 2.

Przy sumie cła normalnego			
50.000 zł	i wyżej	2% cła normalnego	niemniej niż 1.500 z
poniżej 50.000 „	do 25.000 zł włącznie	3% „ „	„ „ 1.250 „
„ 25.000 „	„ 10.000 „ „	5% „ „	„ „ 700 „
„ 10.000 „	„ 5.000 „ „	7% „ „	„ „ 400 „
„ 5.000 „	„ 3.000 „ „	8% „ „	„ „ 270 „
„ 3.000 „	„ 2.000 „ „	9% „ „	„ „ 200 „
„ 2.000 „	„ 1.000 „ „	10% „ „	„ „ 150 „
„ 1.000 „	„ 500 „ „	15% „ „	„ „ 100 „
„ 500 „		20% „ „	
a	b	c	d

Opłatę tę pobiera się przy odprawie przywozowej w urzędzie celnym.

Przy sprowadzaniu poszczególnych partyj towaru na poczet kontygentu, przyznanego pozwoleniem, opłaty za kontrolę należy pobierać w kwotach, przypadających według skali procentowej (przedziałka c.) do czasu, dopóki ogólna suma tych opłat nie osiągnie kwoty przewidzianej dla całego kontygentu.

4. Za każdorazowe przeprowadzenie kontroli nad czynnościami przedsiębiorstw ekspedycyjnych—w kwocie, równającej się normalnym dietom dziennym urzędnika państwowego V-go st. sł., oraz kosztom przejazdu tam i z powrotem dorożkami.

O ile siedziba przedsiębiorstwa znajduje się poza siedzibą dyrekcji ceł względnie departamentu ceł, opłatę powiększa się o kwotę, odpowiadającą cenie biletu I klasy za przejazd delegowanego urzędnika pociągiem pospiesznym do miejsca siedziby przedsiębiorstwa i z powrotem.

Opłatę tę pobiera się każdorazowo po ukończeniu kontroli.

5. Za kontrolę nad towarami w wypadkach innych, niż pod pp. 2 i3 paragrafu pierwszego niniejszego rozporządzenia przytoczonych — w kwocie, ustalonej w § 2 p. 3-b. (tablica 2).

Opłatę tę pobiera się przy odprawie przywozowej w urzędzie celnym.

6. Za konwojowanie, strzeżenie lub odprawę towarów poza obrębem miejsca urzędowego lub w czasie poza godzinami urzędowemi w kwocie, odpowiadającej normalnym dietom według tego stopnia służbowego, do którego zaliczony jest sprawujący czynność funkcjonarjusz celny, za każdą godzinę pracy, licząc część godziny za całą, z tem jednak ograniczeniem, że opłata za czynności, dokonane w jednym dniu, nie może przewyższać dziennych diet.

Do powyższej kwoty winny być doliczone koszta przejazdu funkcjonarjuszów celnych, delegowanych dla dokonania tych czynności.

§ 3. Na wysokość opłaty za czynności, wymienione w § 1, nie wpływa okoliczność, czy czynność urzędową przedsięwzięto w godzinach urzędowych, czy też poza niemi.

§ 4. Opłaty za wykonywanie wszystkich czynności kontroli, wskazanych w § 1 pobiera urząd celny.

Wpływy za czynności kontroli, wymienione w § 1 punktach 1, 2, 3, 4, i 5 zarachowuje urząd celny na odnośny dział i paragraf budżetu dochodowego Ministerstwa Skarbu, wydatki zaś z tego tytułu pokrywa z odpowiednich działów i paragrafów budżetu rozchodowego Ministerstwa Skarbu.

Powstałą tą drogą nadwyżkę wpływów nad wydatkami przeznacza się na pokrycie kosztów związanych z organizacją i prowadzeniem kontroli celnej stałej i lotnej wewnątrz kraju.

Wpływy za czynności, wymienione w § 1 p 6, zarachowuje urząd celny na fundusz specjalny, wydatki zaś z tego tytułu pokrywa z tegoż funduszu.

§ 5. Zezwolenia na odpawę towarów poza miejscem urzędowem w siedzibie urzędu dla instytucyj rządowych i zakładów dobroczynnych, jak również na odprawę w urzędzie lecz w czasie poza godzinami urzędowemi mogą udzielać kierownicy urzędów celnych na własną odpowiedzialność i tylko w razie istotnej potrzeby. Za prawidłowy bieg służby w czasie poza godzinami urzędowemi są odpowiedzialni kierownicy urzędów celnych.

Na dokonanie odprawy towarów poza miejscem urzędowem w siedzibie urzędu we wszystkich innych wypadkach oraz na dokonanie od-

prawy towarów poza siedzibą urzędu wymagane jest pozwolenie dyrekcji ceł.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z dniem ogłoszenia; jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 615).

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 19/VIII 1925 r. Nr. 83, poz. 577).

567.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA i DÓBR PAŃSTWOWYCH

z dnia 13 lipca 1925 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu, Kolei oraz Skarbu o zakazie wprowadzania zwierząt racicowych z Prus Wschodnich.

Na zasadzie art. 1142 ustawy lekarskiej (ros. Zbiór Praw tom XIII wydanie 1905 r.) zarządza się co następuje:

§ 1. Zabrania się wprowadzania (przywozu) z Prus Wschodnich na obszar województwa białostockiego i warszawskiego, jako też przeprowadzania (przewozu) stamtąd przez ten obszar zwierząt racicowych.

§ 2. Winni przekroczenia rozporządzenia niniejszego ulegną karze na podstawie art. 138 kodeksu karnego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Janicki.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *W. Raczkiewicz.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *C. Klarner.*

Minister Kolei:
(—) *Tyszka.*

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 19 VIII 1925 r. Nr. 83, poz. 578).

568.

SPROSTOWANIE.

W okólniku Ministerstwa Skarbu w sprawie stawek celnych konwencyjnych L. 13851/III, zamieszczonym w „Monitorze Polskim" № 154 (Dz. Urz. M. S. № 21 poz. 512) wkradły się błędy drukarskie, która niniejszem prostuje się.

Poz. tar. celn.	Wydrukowano	Zniżka w procent.	Cło konwenc. od 100 kg.	Powinno być	Zniżka w procent.	Cło konwenc. od 100 kg.
43 p. 3	klej do apretur, mieszaniny żelatyny i gliceryny (klej elastyczny)	25	75,25	klej do apretur, mieszaniny żelatyny j gliceryny (klej elastyczny	25	71,25
155 p. 1	g) drut w prętach od 6,5 mm do 3 mm włącznie . .	30	13,50	g) drut w prętach od 6,5 mm do 3 mm włącznie . .	30	17,50
155 p. 2	a) od 10 do mm włącznie . .	10	36,—	od 10 do 8 mm włącz. . .	10	36,—
186 p. 3	a) do N — włącznie (numer metr.)	—	—	a) do N 57 włącz. (numer metr.)	—	—
169 p. 11	. . . .	. .	. . . .	173 z p. 11	. .	. . .

569.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Wilnie zwinięta została z dniem 10-go lipca 1925 roku w Ilji ekspozytura urzędu celnego w Olechnowiczach.

Warszawa, dnia 10 sierpnia 1925 r.

w/z. Dyrektor Departamentu Ceł
(—) *Kutschera.*

570.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Poznaniu uruchomiona została w Międzychodzie nad Wartą z dniem 14-maja r. b. Ekspozytura rzeczna urzędu celnego w Międzychodzie.

Warszawa, dnia 6 sierpnia 1925 r.

w/z. Dyrektor Departamentu Ceł
(—) *Kutschera.*

571.

OKÓLNIK L. DC/7038/IV 25.

w sprawie zarachowywania i kontroli kwitów wywozowych.

Do Wszystkich Dyrekcji Ceł i urzędów celnych.

W związku z rozporządzeniem Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 3 lipca 1925 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych (Dz. Ust. Nr. 67, poz. 478) oraz rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 11 lipca 1925 r. w sprawie wykonania tegoż rozporządzenia (Dz. Ust. Nr. 73, poz. 509) Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

1. Kwity wywozowe winny być sporządzane ściśle według ustalonego wzoru, bez żadnych poprawek i omówień. Zepsute druki kwitów winny być przekreślone na krzyż z odnośną adnotacją o skasowaniu, podpisaną przez kierownika urzędu i dołączone do kwitarjusza.

Kwity wywozowe jako druki ściśle zarachowane podlegają ewidencji, określonej ogólnie obowiązującemi przepisami (Instr. Rach.).

2. Urząd celny prowadzi kontrolę wydanych kwitów wywozowych w specjalnie na ten cel założonej „Księdze kontroli wydanych kwitów wywozowych" (Wzór Nr. 1).

Księgę zakłada się na cały rok. Z początkiem roku wszystkie wydane, lecz niezrealizowane kwity przenosi się do nowej księgi.

3. Po upływie miesiąca urząd celny przesyła do Dyrekcji Ceł „wykaz wydanych kwitów wywozowych", sporządzony ściśle według wzoru księgi kontroli wydanych kwitów wywozowych (przedziałka 1—8 tej księgi), z podaniem ogólnej sumy, na jaką kwity wydano.

4. Dyrekcja Ceł prowadzi ewidnecję kwitów wywozowych jako druków ściśle zarachowanych oraz kontrolę wydanych kwitów wywozowych w oddzielnej „księdze kontroli, wydanych kwitów wywozowych" (wzór Nr. 1), w której zapisuje wszystkie kwity, wydane przez poszczególne urzędy celne swego okręgu na podstawie „wykazów wydanych kwitów wywozowych", nadsyłanych miesięcznie przez urzędy.

Księgę zakłada się na cały rok z podziałem na poszczególne konta według urzędów celnych.

Po upływie roku do nowej księgi przenosi się na odnośne konta wszystkie wydane lecz niezrealizowane kwity.

5. Po upływie miesiąca Dyrekcja Ceł przedkłada do Departamentu Ceł „ogólny wykaz wydanych kwitów wywozowych" (wzór Nr. 3) z podaniem ogólnej sumy, na jaką zostały wydane kwity we wszystkich urzędach celnych na obszarze Dyrekcji.

6. Przy uiszczaniu należności celnych za sprowadzone z zagranicy towary, o ile strona składa kwit wywozowy, winna na deklaracji celnej zaznaczyć złożenie w sposób następujący: składam kwit wywozowy urzędu celnego w . . . . . . za Nr. . . . na sumę . . . . data, podpis.

Kasjer urzędu celnego sprawdza dokładnie autentyczność kwitu, poczem na deklaracji odnotowywa dokonanie wpłaty w sposób przepisany, zaznaczając sumę przyjętą w gotowiźnie oraz uiszczoną kwitem wywozowym.

7. Kasjer urzędu celnego zapisuje na przychód do dziennika przychodu całkowitą należność, przypadającą z deklaracji celnej, i jednocześnie wypisuje na rozchód w dzienniku rozchodu sumę, na którą opiewa kwit wywozowy.

Przyjęty kwit wywozowy kasjer kasuje za pomocą stempla względnie przekreślenia kwitu na krzyż, po uprzedniem naznaczeniu na kwicie daty i pozycji dziennika rochodu.

8. Rachmistrz urzędu celnego zapisuje całkowitą sumę, przypadającą z deklaracji celnej, do rejestru opłat celnych na poszczególne pozycje.

Sumę, na którą opiewa przyjęty przy płaceniu kwit wywozowy rachmistrz księguje w rejestrze zwrotów celnych oraz w rejestrze przychodowym i rozchodowym sum obrotowych, na oddzielnym koncie założonym w tych rejestrach i zatytyłowanym „zwroty cła z kwitów wywozowych".

W księdze przychodu sum budżetowych rachmistrz odpisuje sumę, na którą opiewa kwit wywozowy, jako zwrot cła.

9. Przyjęte na opłatę cła kwity wywozowe winny być dołączone do odnośnych deklaracji celnych i przesyłane wraz z niemi do Dyrekcji Ceł.

10. Kontrolę zrealizowanych kwitów wywozowych prowadzi urząd celny w specjalnie na ten cel założonej „Księdze kontroli zrealizowanych kwitów wywozowych" (wzór Nr. 2), którą prowadzi się rocznie. W księdze tej urząd celny zapisuje w kolejnym porządku wszystkie otrzymane od stron przy płaceniu należności celnych kwity wywozowe tak wydane przez tenże urząd celny, jak i przez inne urzędy celne.

11. Zrealizowane kwity wywozowe własnego urzędy winny być odnotowywane w Księdze kontroli wydanych kwitów wywozowych (przedziałka 9)..

12. W dniu zrealizowania kwitu wywozowego, wydanego przez inny urząd celny, urząd przyjmujący kwit, zawiadamia o tem urząd wystawiający kwit, pismem treści następującej: „Do urzędu celnego w . . . . . Kwit wywozowy z dn. . . . . za Nr. . . . na sumę . . . został przyjęty przy płaceniu należności celnych dn. . . . . Urząd Celny w . . . . . data . . . . Nr. . . . . . Podpisy . . . . .".

O wysłaniu zawiadomienia urząd uskutecznia adnotacje w księdze kontroli zrealizowanych kwitów wywozowych (przedziałka 11).

13. Wysłanie zawiadomienia ma na celu natychmiastowe sprawdzenie przez urząd celny wydając kwit, czy kwit taki był wydany oraz uskutecznienie przez tenże urząd adnotacji o zrealizowaniu kwitu w księdze kontroli wydanych kwitów wywozowych (przedziałka 10).

14. Po upływie miesiąca urząd celny przesyła do przełożonej Dyrekcji Ceł „Wykaz zre-

alizowanych kwitów wywozowych", które wpłynęły do urzędu w miesiącu sprawozdawczym, sporządzony ściśle według wzoru księgi kontroli zrealizowanych kwitów wywozowych (przedziałka 1—10 tej księgi), z podaniem ogólnych sum, na jaką opiewają zrealizowane kwity. Równocześnie urząd celny przesyła takiż sam wykaz do innych Dyrekcji Ceł z podaniem tylko zrealizowanych kwitów tych urzędów celnych które są podległe odnośnej Dyrekcji.

15. Dyrekcja Ceł prowadzi kontrolę zrealizowanych kwitów wywozowych na podstawie otrzymanych od urzędów celnych wykazów zrealizowanych kwitów w księdze kontroli wydanych kwitów wywozowych (wzór Nr. 1) w przedziałce 11 i 12 tej księgi.

16. Po upływie miesiąca Dyrekcja Ceł przedkłada do Departamentu Ceł „Ogólny wykaz zrealizowanych kwitów wywozowych" sporządzony ściśle oddzielnie według wzoru Nr. 3, również z podaniem ogólnej sumy na jaką zostały zrealizowane kwity we wszystkich urzędach celnych na obszarze Dyrekcji Ceł.

17. Dyrekcja Ceł przy dokonywaniu fachowej kontroli sprawdza szczegółowo zaświadczenia eksportowe, deklaracje celne, przy których złożono kwity wywozowe, kwity wywozowe, oraz kwitarjusze, nadesłane przez urzędy do kontroli, z wykazami wydanych i zrealizowanych kwitów wywozowych.

18. Urzędy celne w nadsyłanych do Dyrekcji Ceł miesięcznych i rocznych sprawozdaniach o przychodach i rozchodach sum obrotowych winny wykazywać zwroty cła według kwitów wywozowych na odzielnych rachunkach zatytułowanych „zwroty cła z kwitów wywozowych".

W tenże sam sposób sprawozdają o tem Dyrekcje Ceł do Departamentu Ceł.

Warszawa, dn. 15 lipca 1925 r.

Za Ministra Skarbu

(—) *Kutschera.*

w/z Dyrektor Departamentu Ceł.

Wzór № 1.

(Strona 1).

Urząd Celny

w ....

KSIĘGA KONTROLI

wydanych kwitów wywozowych

(Strona 2)

№ kolejny	Data wydania kwitu	№ kwitu	Pozycja rejestru odprawy	Urząd wywozowy	Komu wydano kwit	Termin ważności kwitu
1	2	4	4	5	6	7

(Dalszy ciąg strony 2-ej)

Kwota na jaką wydano kwit		Adnotacje urzędów celnych o zrealizowaniu kwitów wywozowych		Adnotacje Dyrekcji ceł o zrealizowaniu kwitów wywozowych		UWAGI
		we własnym urzędzie	w innych urzędach			
Zł.	gr.	Data i poz. księgi kontroli zrealizowanych kwitów	Data i № zawiadomienia urzędów	Urząd Celny, w którym zrealizowano kwit	Data zrealizowania kwitu	
8		9	10	11	12	13

Wzór № 2

(Strona 1)

Urząd Celny

w ....

KSIĘGA KONTROLI

zrealizowanych kwitów wywozowych

(Strona 2)

№ kolejny	Nazwa urzędu, który wydał kwit	Data wydania kwitu	№ kwitu	Kwota zrealizewana według kwitów					
				własnego urzędu celnego		innych urzędów własnej Dyrekcji Ceł		urzędów celnych innych Dyrekcji Ceł	
				Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.
1	2	3	4	5		6		7	

(Dalszy ciąg strony 2-ej)

№ deklaracji przywozowej, przy której złożono kwit	Data zrealizowania kwitu	Pozycja rejestru zwrotów celnych	Pozycja księgi wydanych kwitów wywozowych względnie data zawiadomienia wysłanego do urzędu, który wydał kwit	UWAGI
8	9	10	11	12

Wzór № 3.

DYREKCJA CEŁ w ....
Data ....
№ ....

Ogólny wykaz wydanych / zrealizowanych kwitów wywozowych

za miesiąc .... 19... r.

Nazwa urzędu selnego	Ilość wydanych / zrealizowanych kwitów wywozowych			Ogólna suma na jaką wydano / zrealizowano kwitów wywozowych						UWAGI
	do miesiąca sprawozdawczego	w miesiącu sprawozdawczym	Razem	do miesiąca sprawozdawczego		w miesiącu sprawozdawczym		Razem		
				Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.	

Pożyczki państwowe.

572.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 31 lipca 1925 r.
w przedmiocie ustalenia ceny emisyjnej Serji I premjowej pożyczki dolarowej.

Na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 31 stycznia 1924 roku, w przedmiocie wypuszczenia Serji I premjowej pożyczki dolarowej (Dz. U. R. P. Nr. 12, poz. 128) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1924 r. w tymże przedmiocie (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 229), ustalam z dn. 1 sierpnia 1925 r. cenę emisyjną obligacyj Serji I premjowej pożyczki dolarowej na 97% wartości imiennej, czyli na 4 dolary 85 centów lub równowartość ich w monetach złotych lub w walutach wymienionych w wyżej powołanem rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1924 r. z doliczeniem wartości dziennej bieżącego kuponu.

Minister Skarbu
w z. (—) *J. Karśnicki.*
Podsekretarz Stanu.

(Mon. Polski z dn. 6 VIII 1925 r. Nr. 180, poz. 802).

Sprawy walutowe.

573.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 28 lipca 1925 r.
o wypuszczeniu serji VI biletów skarbowych.

Na podstawie art. 1, 6 i 7 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych

(Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 507) zarządza się co następuje:

§ 1. Z dniem 7 sierpnia 1925 r. wypuszcza się serję VI biletów skarbowych w odcinkach po 10.000 złotych z terminem płatności w dniu 7 grudnia 1925 r. na ogólną sumę 16.000.000 złotych.

§ 2. Serja VI biletów skarbowych jest oprocentowaną w stosunku 7 od sta rocznie.

Odsetki są płatne zgóry przez potrącenie od sumy imiennej biletów.

§ 3. Sprzedaż serji VI biletów skarbowych odbywać się będzie w oddziałach Banku Gospodarstwa Krajowego oraz w innych instytucjach państwowych, publicznych i prywatnych, upoważnionych do tego przez Ministerstwo Skarbu.

§ 4. Serja VI biletów skarbowych będzie wykupywana od dn. 7 grudnia 1925 r. do dn 7 lipca 1926 r. przez Centralną Kasę Państwową i oddziały Banku Gospodarstwa Krajowego oraz ewentualnie inne instytucje publiczne i prywatne, upoważnione przez Ministra Skarbu, poczynając zaś od dnia 8 lipca 1926 r. do dnia 7 grudnia 1935 r. jedynie przez Centralną Kasę Państwową.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 11 sierpnia 1925 r. Nr. 81 poz. 557).

Przepisy o instytucjach bankowych.

574.

Na mocy art. 44 Konstytucji, ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 18 lipca 1925 r.

o przerachowaniu wkładek oszczędnościowych, złożonych w Pocztowej Kasie Oszczędności.

(Patrz poz. 555).

575.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 lipca 1925 r.

w sprawie ustanowienia przymusowego zarządu państwowego nad znajdującem się w Polsce mieniem b. Żytomierskiego T-wa Kredytowego Miejskiego.

Na mocy art 1, p. 2, oraz art. 2 p. d) dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. Nr. 21, poz. 67), § 1 rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 9 sierpnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 474) i z dnia 24 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 705), o rozciągnięciu mocy dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. na województwa wschodnie i okręg administracyjny wileński, oraz na mocy art 25 dekretu Rady Regencyjnej z dnia 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji władz naczelnych w Królestwie Polskiem (Dz. Pr. Nr. 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

§ 1.

W uzupełnieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lutego 1925 r. w sprawie ustanowienia przymusowego zarządu państwowego nad znajdującem się w Polsce mieniem b. rosyjskich banków ziemskich („Monitor Polski" Nr. 46, poz. 184), ustanawia się przymusowy zarząd państwowy nad znajdującem się w Polsce, a składającem się z wierzytelności hipotecznych, mieniem b. Żytomierskiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego i mianuje się zarządcą państwowym p. Antoniego Piwockiego, zarządcę państwowego, nad mieniem b. rosyjskich banków ziemskich, zamieszkałego w Wilnie, przy ul. Sierakowskiego 8, urzędującego w Wilnie przy ul. Mickiewicza 8.

§ 2.

Na przymusowy zarząd państwowy nad mieniem b. Żytomierskiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego rozciąga się moc instrukcji, wydanej przez Ministra Skarbu w dn. 23 marca 1925 r. w przedmiocie zakresu uprawnień i trybu postępowania zarządcy państwowego nad znajdującem się w Polsce mieniem b. rosyjskich banków ziemskich („Monitor Polski" Nr. 79, poz. 305), za wyjątkiem punktu b. § 2-go, końca punktu c § 2-go od słów „lub przeniesienie długu" i t. d., oraz § 6-go, które nie będą miały zastosowania do b. Żytomierskiego Towarzystwa Kredytowego Miejskiego.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Monitor Polski z dn. 7/VIII 1925 r. Nr. 181 poz. 806).

Przepisy rachun

576.

ZESTAWIENIE OBROTÓW KASOW

PRZYCHODY								
WYSZCZEGÓLNIENIE	Wpłacone do kas skarbowych i kas specjalnych							WYSZCZEGÓLNIENIE
	Gotówką						Papiery procentowe	
	Zwyczajne		Nadzwyczajne		RAZEM			
	Złote i grosze							
Pozostałość na 1-go maja 1925 r.								
Gotówka w kasach	—		—		49.669.689	13		
„ na r-ku w P. K. O.	—		—		9.469.813	67		
„ „ „ w B. P.	—		—		5.961.681	67		
Razem:	—		—		65.101.184	47		
Papiery procentowe							26.442.565.36 + 990.—	
								I. BUDŻETOWE:
								A. Administracja:
Prezydent Rzeczyposp.	28.516	57	—		28 516	57		Prezydent Rzeczyposp.
Sejm i Senat	2.677	95	—		2.677	95		Sejm i Senat
Kontrola Państwowa	—		—		—			Kontrola Państwowa
Prezydjum Rady Ministr.	3.517	74	—		3 517	74		Prezydjum Rady Ministr
Min. Spraw Zagranicz	359.373	09	29.164	42	388 537	51		Min. Spraw Zagranicz
„ „ Wojskowych	769.507	87	—		769.507	87		„ „ Wojskowych
„ „ Wewnętrz.	2.096 339	83	172	03	2.096.511	86		„ „ Wewn.ętrz.
„ Skarbu	85.449.210	21	21.694.640	52	107.143.850	73		„ Skarbu
„ Sprawiedliwości	2.990.339	48	—		2 990.339	48		„ Sprawiedliwości
„ Przemysłu i Handlu	493.106	60	—		493.106	60		„ Przemysłu i Handlu
Generalna Dyr. Poczt i Telegrafów	8.767.496	59	142.039	39	8.909.535	98		Generalna Dyr. Poczt i Telegrafów
Min. Kolei	13.453	80	—		13.453	80		Min. Kolei
„ Roln. i Dóbr. Państ.	1.133.689	23	—		1.133.689	23		„ Rol. i Dóbr Państw.
„ Wyznań Rel. i Ośw. Publiczn.	504.072	41	—		504.072	41		„ Wyznań Rel. i Ośw. Publiczn.
„ Robót Publicznych	620.110	01	689.910	54	1.310.020	55		„ Robót Publicznych
„ Pracy i Opieki Społ	43.734	38	—		43.734	38		„ Pracy i Opieki Społ.
„ Reform Rolnych	12.520	68	—		12.520	68		„ Reform Rolnych
Razem A	103 287.666	44	22.555 926	90	125.843.593	34		Razem A
								B. Przedsiębiorstwa:
Prezyd. Rady Ministrów:								Prezyd. Rady Ministrów:
a) Polska Ajencja Tel.	—		—		—			a) Polska Ajencja Tel.
b) Drukarnie Państ.	15.000	—	—		15.000			b) Drukarnie Państw.
c) Monitor Polski	60.000	—	—		60.000	—		c) Monitor Polski
Min. Spraw. Wojskowych: Wytwórnie Wojskowe	—		—		—			Min. Spraw Wojskowych: Wytwórnie Wojskowe.
Min. Spraw Wewnętrz.: Zdrojowiska Państ.	—		—		—			Min. Spraw Wewnętrz.: Zdrojowiska Państw.
Min. Przemysłu i Handlu: a) Przedsiębiorstwa gór.-hutnicz. i przem.	34.737	90	—		34.737	90		Min. Przemysłu i Handlu: a) Przedsiębiorstwa górn.-hutn. i przem.
b) Wytwórnia aparat. telegraf. i telefon.	—		—		—			b) Wytwórnie aparat. telegraf. i telefon.
c) Radjotelagraf	20.666	66	—		20 636	66		c) Radjotelegraf
Min. Kolei—Koleje Żel.	—		—		...			Min. Kolei — Koleje Żel.
„ Roln. i Dóbr Państ.: Polskie Lasy Państ.	1.181.533	16	—		1.181.533	16		Min. Roln. i Dóbr Państ.: Polskie Lasy Państw.
Min. Robót Publicznych: Państwowe Zakł. Wodociąg. na G. Śląsku	—		—		—			Min. Robót Publicznych: Państw. Zakłady Wodociąg. na G. Śląsku
Min. Pracy i Op. Społecz.: a) Państwowe Zakłady przem. — szkol. dla inwalidów w Piotrkowie	—		—		—			Min. Pracy i Op. Społecz.: a) Państwowe Zakłady przem. — szkolne dla inwalidów w Piotrkowie
b) Wytwórnia mechan.-stol. dla inwalidów wojen. w Warszawie	—		—		—			b) Wytwórnia mechan. stol. dla inwalidów wojen. w Warszawie
c) Etapy Urzędu Emigracyjnego	—		—		—			c) Etapy Urzędu Emigracyjnego.
Razem B.	1.311.907	72	—		1.311.907	72		Razem B.

kowo-kasowe.

YCH za miesiąc MAJ 1925 r.

ROZCHODY											
Wypłacono w kasach skarbowych i kasach specjalnych											
Gotówką											
Zwyczajne				Nadzwyczajne							
Wypłacono		Zwrócono na wznowienie kredytu		Wypłacono		Zwrócono na wznowienie kredytu		Wypłacono w maju po potrąceniu kwot zwróconych		Papiery procentowe	UWAGI
Złote i grosze											
162.670	03	—		54.099	62	—		216.769	65		
1 203.083	83	10.430	41	51.850	67	—		1.244.504	09		
532.431	07	3.355	43	—		—		529.075	64		
209 632	98	869	20	—		—		208.763	78		
2.004.949	49	1.271	34	96.016	83	1.413	05	2.098.281	93		
56.154 648	42	2.785.493	44	11.959.090	09	341.169	47	64.987.075	60		
24.286 944	81	110.313	50	1.370.964	29	—		25 547.595	60		
27.035.464	96	249.419	79	7.627.519	46	974	63	34.412.590	—		
10.016.738	68	31.600	07	8.341	55	—		9.993.480	16		
922 965	79	7.307	86	42.788	92	—		958.446	85		
11.068.711	80	23.868	80	551.180	58	1.599	11	11.594.424	47		
437.976	26	1.152	70	—		—		436.823	56		
2.195.323	—	122 773	09	—		—		2.072.549	91		
34.740 356	20	219.408	69	1 200 319	45	5.000	—	35.716.266	96		
6.591 869	81	96.211	83	3.345.362	20	20.740	33	9.820.279	85		
4.049 552	89	913	03	—		—		4 048.639	86		
919.239	75	19 939	55	1.580.287	36	—		2.479.587	56		
182.532.559	77	3 684.328	73	27.887.821	02	370 896	59	206.365.155	47*)		*) W sumie tej mieści się kwota — 58.765.233 zł, wypłacona w maju tytułem uposażenia za czerwiec.
—		—		—		—		—			
—		—		—		—		—			
—		—		—		—		—			
—		—		1.400.000		—		1.400.000	—		
—		—		—		—		—			
—		—		—		—		—			
—		—		—		—		—			
83.700	76	—		5.545	13	—		89.245	89		
—				—		—		—			
—				—		—		—			
—		—		—		—		—			
—		—		—		—		—			
—		—		—		—		—			
—		—		—		—		—			
83.700	76	—		1.405.545	13	—		1.489.245	89		

PRZYCHODY — WYSZCZEGÓLNIENIE	Wpłacono do kas skarbowych i kas specjalnych — Gotówką — Zwyczajne		Nadzwyczajne		RAZEM		Papiery procentowe
	Złote i grosze						
Ministerstwo Skarbu:							
Sacharyna . . .	18.541	40	—		18.541	40	
Sól	2.327.273	42	—		2 327.273	42	
Tyton	15.022 431	47	—		15.022 431	47	
Spirytus . . .	13.268.777	15	—		13.268.777	15	
Loterja Państwowa .	935 787	31	—		935 787	31	
Razem C.	31.572.810	75	—		31.572.810	75	
Ogółem przychodów budżetowych . .	136.172 384	91	22.555.926	90	158.728.811	81	
II. Autonom. dochody budżetowe wojewódz. Śląsk.	5.185.164	98	—		5.185 164	98	
III. Wpływy ze sprzedaży państw. papier. proc.:							
z 8% biletów skarb. 1924 r.	—		5.741.670	—	5 741 670	—	
„ 5% prem. poż. dolar. 1924	—		700.648	50	700.648	50	
Razem III	—		6.442.318	50	6.442.318	50	
IV. Wpływy z Pożyczki Włoskiej . . .	—		3.571	39	3.571	39	
Razem IV	—		3 571	39	3.571	39	
Zwrot zaliczek na uposaż.	—		—		3.756.591	29	
Zwrot zaliczek specjal.	—		—		685.020	23	
Sumy niewłaściwie lub nadmier. wpłac. do sum skarbowych .	—		—		247.729	85	
Przelew z r-ku kredytu bezprocentow. w B. P.	—		—		59.790 000	—	
Nadwyżki kasowe otrzymane przez Min Skarbu od kas skar.	—		—		38 663.726	99	
Zasiłki pięniężne otrzymane przez Kasy zasilając. z r-ku Min Skar.	—		—		85.107.085	50	
Zasiłki pieniężne otrzymane przez kasy od kas zasilających .	—		—		39.196.035	66	
Nadwyżki kas. otrzym. przez Kasy zasilające od kas zasilanych .	—		—		21.657.345	82	
Nadw. kas. otrzym. przez K-y od kas Urz. Celn.	—		—		25.250 297	64	
Nadwyżki z tytułu wpłat podat. za pośr. B-ku P.	—		—		183.184	82	
Zasiłki pienięż. otrzym. przez Kasy Urzędów Celn. od Kas Skarb.	—		—		1.010.190	—	
Bezgotówkowe obroty .	—		—		14 216 800	32	
R-k M. Sk. „Rezerwa B" w B. Polsk. . .	—		—		11.830.958	27	
Rozrachunek Min. Skar. z Urzęd. Poczt i Tel.	—		—		2.234.632	01	
Przew rozch. nad doch. w Urzęd pocztowych	—		—		382.830	36	
Wszelkie inne obroty .	—		—		161.303.878	22	
Razem V	—		—		465.516.306	98	
Rachunki bieżące .	—		—		111.398.481	41	
Sumy depozytowe .	—		—		4.60.588	42	
Fundusze specjalne .	—		—		1 229 814	54	
Sumy komunalne .	—		—		14 909 8[illegible]	30	
Razem VI	—		—		132.138.739	67	
Wpływy w papierach procentowych:							
Obrotowe . . .	—		—		—		919.104,44
Depozytowe . .	—		—		—		826.753,50
Specjalne . . .	—		—		—		41.851,—
	—		—		833.115.597	80	28.231.264,30

WYSZCZEGÓLNIENIE

C. Monopole:
Ministerstwo Skarbu:
Sacharyna . .
Sól . . . . .
Tytoń . . . .
Spirytus . . . .
Loterja Państwowa .
Razem C.
Ogółem wydatk. budżet.
II Autonomiczne wydatki budżet. wojew. Śląsk.
III. Za wykupione państw. papiery procentowe:
8% bilety skarbowe 1924
5% prem. poż. dolar. „
5% bilety skarbowe .
6% bony złote . .
Bony podatkowe . .
Razem III .
IV. Wypłaty z Pożyczki Amerykańskiej . .
Razem IV
V. Sumy obrotowe:
Zaliczki na uposażenia
„ specjalne . .
Zwroty kwot niewłaściwie lub nadm. wpłaconych do sum skarb. .
Przelew na r-k bezprocentowy w B. P. .
Nadwyż. kas. odesł przez Kasy na r-k M. S-bu .
Dotacje udzielone Kas. skarb. z r-ku Min. Skarb.
Dotacje udziel. przez kasy zasilaj. kasom zasilan.
Nadwyż. kas odesł przez kasy zasil. do kas zasilaj.
Nadwyż. kasowe odes. przez kasy Urz Cel.
Nadwyż z tytułu wpłat. za pośred. Ban. Polsk.
Dotacje udz. Urz. Cel. .
Bezgotówkowe obroty .
Wypłacono z r-ku M.S-bu „Rezerwa B" (w B. P.) .
Przelano na r-k Min. Sk. „Rezer. B" w Ban Pol. .
Wszelkie inne obroty .
Razem V
VI. Sumy obce:
Rachunki bieżące . .
Sumy depozytowe . .
Fundusze specjalne .
Sumy komunalne . .
Razem VI
Wydatki w papier. proc.:
Obrotowe . . .
Depozytowe . .

Pozostałość z końcem maja 1925 r.
Gotówka w kasach .
„ na r-ku w P.K.O.
„ „ „ w Ban. Pol.
Razem .
W papierach proc. .

R O Z C H O D Y											
Wypłacono w kasach skarbowych i kasach specjalnych											UWAGI
Gotówką										Papiery procentowe	
Zwyczajne				Nadzwyczajne				Wypłacono w kwietniu po potrąceniu kwot zwróconych			
Wypłacono		Zwrócono na wznowienie kredytu		Wypłacono		Zwrócono na wznowienie kredytu					
Złotych	groszy	Złotych	groszy	Złotych	groszy	Złotych	groszy	Złotych	groszy		
—		—		—		—		—			
—		—		—		—		—			
—		—		—		—		—			
—		—		—		—		—			
—		—		—		—		—			
—		—		—		—		—			
—		—		—		—		—			
182.616.260	53	3.684 328	73	29.293.366	15	370.896	59	207.854 401	36		
8.223 992	07	40.246	25	—		—		8 183.745	82		
—		—		1.925	—	—		1.925	—		
—		—		150.000	—	—		150.000	—		
—		—		9	90	—		9	90		
—		—		751.475	25	—		751.475	25		
—		—		1.290	—	—		1.290	—		
—		—		904.700.	15	—		904.700	15		
—		—		8.900.000	—	—		8.900.000	—		
—		—		8.900.000	—	—		8.900.000	—		
—		—		—		—		5.344.933	29		
—		—		—		—		8.970.948	38		
—		—		—		—		243.365	87		
—		—		—		—		40.767.629	56		
—		—		—		—		36.686.868	80		
—		—		—		—		88.224.794	53		
—		—		—		—		38.646 668	56		
—		—		—		—		21.462.468	28		
—		—		—		—		25 528.230	60		
—		—		—		—		200.036	37		
—		—		—		—		1.007.741	30		
—		—		—		—		11.758.094	53		
—		—		—		—		3	—		
		—		—		—					
—		—		—		—		6.090.900	08		
—		—		—		—		148 693.096	30		
—		—		—		—		433.625.779	45		
—		—		—		—		107.819 008	54		
—		—		—		—		3.075 868	09		
—		—		—		—		1 275 829	54		
—		—		—		—		16.054.527	96		
—		—		—		—		128.225.234	13		
—		—		—		—		—		119.096,71	
—		—		—		—		—		833.471,06	
—		—		—		—		18.839.323	71		
—		—		—		—		3.939 210	50		
—		—		—		—		22.643.202	68		
—		—		—		—		45.421.736	89		
—		—		—		—		—		27.278.786,53	
—		—		—		—		833.115 597	80	28 231.264,30	

UWAGI: I) Zestawieniem tem są objęte obroty Centralnej Kasy Państwowej, Kas Skarbowych i Kas specjalnych na całym obszarze Państwa.

II) Oprócz wykazanej z końcem maja r. b. pozostałości kasowej znajduje się do dyspozycji Ministerstwa Skarbu:

1) **w Banku Polskim:**

a)	wpłaty na 5% Premjową Pożyczkę Dolarową . . .	Dol. amer.	53.265,97
b)	rezerwa w funtach sterlingach „Relief Credit" . . .	Funt ang.	16.849,12
c)	na rachunku Rezerwa A	Zł.	1 631.123,44

2) **w Banku Gospodarstwa Krajowego** . . . . . Zł. 30.442.493,02

a mianowicie:

a)	conto separato sprzedaż komisowa 8% biletów skarbowych Ser. II	Zł.	579.078,10
b)	za otrzymane obligacje Pożyczki Kolejowej . . .	„	20.853.000,—
c)	conto separato sprzedaż komisowa 8% biletów skarbowych Ser. III	„	2.781.461,58
d)	conto separato fundusz mieszkaniowo-budowlany . . .	„	22.555,90
e)	pożyczka na nadzwyczajną akcję kredytowo-gospodarczą .	„	1.000.000,—
f)	pożyczka Państwowej fabryce związków azotowych w Chorzowie	„	400.000,—
g)	conto separato sprzedaż komisowa 8% biletów skarbowych serji IV	„	4 806.397,44

3) **w Państwowym Banku Rolnym:**

pożyczka dla drobnych rolników oraz fundusz na zakup zboża siewnego . . . . Zł. 20.700 000,—

4) **w Gazabanie:**

pożyczka . . . . Zł. 1.300.000,—

III) Z pożyczki Amerykańskiej r. 1925 otrzymano do dnia 31/V r. b. sumę Zł. 113.927 000,— z której użyto:

A) na wypłatę Ministerstwu Kolei Żelaznych . . . . . . Zł 19.900.000,

B) na Państwowy Fundusz Gospodarczy:

1) w Banku Gospodarstwa Krajowego:

a)	pożyczki i lokaty	Zł.	55 236.644,07		
b)	na wykupienie akcji II emisji Banku Śląskiego .	„	2 250 000,—		
c)	zaliczka na zakup listów zastawnych Towarzystwa Kredytowego Przemysłu Polskiego	„	8.000.000,—		
d)	na zakup obligacji Banku Gospodarstwa Krajowego emitowanych na pokładzie długoterminowych zobowiązań sp. Akc. Eksploatacji Soli Potasowej .	„	1.500.000,—		
2)	Za nabytą emisję listów zastawnych Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego nominalnie Dol. 2.788 300,— na sumę Dol. N-tto 2.285.011,85 co czyni . .	„	11 832.933,87	Zł.	78 819.577,94
			Razem .	Zł.	98 719.577,94

Warszawa, dnia 28 lipca 1925 r.

w. z. Dyrektora Departamentu Kasowego
(—) J. Fiut

w z. Naczelnika Centralnej Księgowości
(—) A. Elżanowski

WPŁYWY Z DANIN PUBLICZNYCH I MONOPOLI.

OZNACZENIE WPŁYWÓW (według paragrafów i pozycji preliminarza budżetowego na rok 1925)	w I kwartale 1925 r.		w kwietniu 1925 r.		w maju 1925 r.	
	Zł.	gr.	Zł.	gr.	Zł.	gr.
Daniny publiczne i monopole	303.464.813	64	134.422 255	93	115.192.615	60
Dz. 6. Daniny publiczne . . . . . (bez podatku majątkowego).	204.779.063	68	94.739.667	39	80.990.671	55
Par. 10. Podatki bezpośrednie	68.263.762	37	39.864.594	78	34.348.582	35
Poz. 1. Podatki gruntowe	5.293.030	55	8.574.419	80	3 617.220	80
„ 2. Podatki od nieruchomości miejskich i niektórych wiejskich	5.325.578	31	1.170.744	23	984.457	73
„ 3. Podatek przemysłowy	40.573.711	49	24.118.583	88	18.444.316	56
„ 3a. „ wojew. od wyszynku i drobnej sprzedaży trunków . . .	779.058	87	630.820	79	359.754	10
„ 4 „ od skrzynek depozytowych .	64.460	87	—	—	14	12
„ 5. „ dochodowy	9.789.011	47	3.292.821	94	8 559.979	31
„ 6. „ od kapitałów i rent . . .	1.918.104	64	430.203	08	524.582	10
„ 7. Zaległości podatków zniesionych . .	5.554	36	4.981	96	1.517	63
„ 8. Odsetki zwłoki, kary, należytości egzekucyjne i grzywny	4.515.251	81	1.642.019	10	1.856.740	—
Par. 11. Podatki pośrednie	24.471.526	85	8.565.461	36	8.781.699	96
Poz. 1. Podatek od wina	713.308	72	208 374	22	305.789	37
„ 2. „ „ piwa	494.784	43	302.421	61	653.575	91
„ 3. „ „ cukru	10.830.958	27	4.995 500	45	4.675.148	11
„ 4. „ „ drożdży	1.622 430	79	705 353	61	697.037	76
„ 5 „ „ oleju skalnego . . .	5 063.416	62	1.556 401	47	1.603 192	06
„ 6. „ „ zapałek	1.195 655	73	369.263	71	465.148	21
„ 7. „ „ kwasu octowego . .	76.589	59	27 117	68	15.578	68
„ 8. Akcyzowe opłaty patentowe . .	3.471.884	01	203.610	64	217.573	86
„ 9. Odsetki zwłoki, kary i grzywny . .	557 730	66	170 405	51	147.608	81
„ 10. Podatki zniesione	444.768	03	27.012	46	1 047	19
Par. 12. Cło	83.472.686	46	36 874.682	85	27.555.600	67
Poz. 1. Cło przywozowe	75.509.405	20	34.142.623	67	24.674.804	94
„ 2. Wpływy uboczne cła przywozowego .	6.063.912	74	2.040.465	78	2.184.577	82
„ 3. Cło wywozowe	1.670.498	68	611.870	50	618.498	94
„ 4. Wpływy uboczne cła wywozowego .	228.869	84	79 722	90	77.718	97
Par. 13. Opłaty stemplowe (należytości) .	28.571.088	—	9.434.928	40	10.304.788	57
Poz. 1. Podatek spadkowy	749.299	41	264 085	23	157 516	47
„ 2. „ od darowizn	90.064	70	31.229	56	38 645	75
„ 3. Opłaty od ubezpieczeń	466.374	84	227.629	51	221.219	39
„ 4. „ „ weksli	5.783.598	85	1.900.380	69	2 069.438	62
„ 5. Opłaty od sprzedaży przedmiot. zbytku	830.109	43	226 491	56	288.172	65
„ 6. Podatek giełdowy	272.781	22	101.748	34	86.882	31
„ 7. Opłaty od dokumentów przewozowych	1.251.530	85	317.705	56	199.585	94
„ 8. „ „ kart do gry	50.123	70	10.584	80	12.007	50
„ 9. „ „ rachunków i poświadczeń odbioru	2.356.916	36	794.994	90	744.378	63
„ 10. Należytości sądowe	159.034	02	71.120	26	80.656	22
„ 11. Opłaty aljenacyjne	3 460,667	95	1.216 160	83	1 361.285	29
„ 12. Opłaty (stemplowe, należytości stemplowe i bezpośred.) wyżej niewymien. .	4 936.131	21	1.672.412	68	1.932.346	76
„ 13. Sprzedaż znaczków stemplowych .	7 483 507	75	2.345.152	75	2.850.029	19
„ 14. Grzywny, koszty załatwień administracyjnych, odsetki za zwłokę . . .	680.947	71	255.231	73	262.623	85
Par. 14. Podatek majątkowy	20.575.836	06	5.004 860	56	2 629.133	30
Monopole	78.109 913	90	34 677.727	98	31.572.810	75
Dz. 11. Monopol sacharyny	47.995	60	16 083	—	18 541	40
„ 12. „ soli	6.125.289	06	2.985.814	52	2.327.273	42
„ 13. „ tytoniowy	36.059.462	48	14.252.103	49	15.022.431	47
„ 14. „ spirytusowy	35.877.166	76	17.223.726	97	13 268.777	15
„ 15. Loterja państwowa	—	—	200.000	—	935.787	31

Warszawa, dnia 28 lipca 1925 r

w z. Dyrektora Departamentu Kasowego:

(—) J. Fiut.

w z. Naczelnika Centralnej Księgowości:

(—) A. Elżanowski

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

577.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 22 lipca 1925 roku

w sprawie przedłużenia mocy obowiązującej ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. w sprawie częściowej zmiany ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 52, poz. 525) oraz ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. w sprawie częściowej zmiany ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i wojskowych zawodowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 52, poz. 526).

Art. 1. Moc obowiązującą ustaw z dn. 12 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 525) i z dn. 12 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 526) przedłuża się do dnia 31 grudnia 1925 r.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1925 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:
S. Wojciechowski

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
W. Grabski

(Dz. U. R. P. z dn. 19 VIII 1925 r. Nr. 83, poz. 566).

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22. 29958. 22. VIII. 1925 r. 6.000.